കേരള പാഠാവലി

നാലാം പാഠപുസ്തകം

M. S. 798/585

കേരളപാഠാവലി

നാലാംപാഠപുസ്തകം

GOVERNMENT TRAINING SCHOOL
T. C. STATE.
KOTTAYAM.

തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചി ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നു
നിയമിച്ച കമ്മിററി തയ്യാറാക്കിയതു്.

[പകർപ്പവകാശം ഗവണ്മെന്റിനു്]

വില 10 അണ

1956

കമ്മിററി അംഗങ്ങൾ:

1. ശൂരനാട്ടു കുഞ്ഞൻ പിള്ള
2. അമ്പാടി കാർത്ത്യായനി അമ്മ
3. എം. രാമകൃഷ്ണൻ നായർ
4. മാത്യു എം. കുഴിവേലി

പാഠവിവരം

പാഠം		പുറം
1.	വൃക്ഷജീവിതം	1
2.	കണ്ണന്റെ മണ്ണുതീറ്റി (പദ്യം)	7
3.	ഭാരതലക്ഷ്മി	9
4.	എഴുത്ത്	15
5	ഗണപതിപ്രാതൽ (പദ്യം)	21
6	ദശരഥന്റെ ശാപവൃത്താന്തം	23
7	വിദ്യയുടെ മാഹാത്മ്യം (പദ്യം)	28
8.	കേരളം	30
9.	അപവാദം (പദ്യം)	35
10.	ഉറുമ്പ്	37
11	രണ്ട് അപ്പം (പദ്യം)	43
12.	കഥകളി	47
13.	വെള്ളപ്പൊക്കം (പദ്യം)	51
14.	ശ്വാസോച്ഛ്വാസം	53
15.	അരയന്നവും കൊക്കുകളും (പദ്യം)	57
16.	എസ്കിമോകൾ	59
17.	അക്ഷയപാത്രം (പദ്യം)	66
18.	രോഗനിവാരണം	68
19	ഉദ്യമമില്ലാഞ്ഞാൽ തരംകെടും നിർണ്ണയം (പദ്യം)	74

61|3807|V

പാഠം		പുറം
20.	കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ	75
21.	ലങ്കാദഹനം (പദ്യം)	79
22	പ്രയത്നം	81
23.	ക്രീസസ് (നാടകം)	89
24.	വ്യാമോഹം (പദ്യം)	95
25.	അസൂയയും ദുരാഗ്രഹവും	98
26.	തീവണ്ടിയാഫീസ് (ഒന്നാംഭാഗം)	103
27.	,, (രണ്ടാംഭാഗം)	10[illegible]
28	ഗാന്ധാരീവിലാപം (പദ്യം)	108
29.	ശ്രീ:യത്തു	110
30	ഇംഗ്ലണ്ട്	117
31.	മൂഷികസ്ത്രീ പിന്നെയും മൂഷികസ്ത്രീയായ് വന്നു (പദ്യം)	122
32.	മുഹമ്മദു നബി (ഒന്നാം ഭാഗം)	124
33	,, (രണ്ടാം ഭാഗം)	128
34.	നിയമപാലനം	136

അദ്ധ്യാപകർക്ക് കുറിപ്പ്:

ഏതെങ്കിലും ഇരുപത്തഞ്ചു പാഠം പഠിപ്പിച്ചാൽ മതി.

ദേശീയഗാനം.

ജനഗണമന അധിനായക ജയ ഹേ
    ഭാരതഭാഗ്യവിധാതാ.
പഞ്ചാബ സിന്ധു ഗുജരാട മരാഠാ
    ദ്രാവിഡ ഉത്കല വംഗ
വിന്ധ്യ ഹിമാചല യമുനാ ഗംഗാ
    ഉച്ഛല ജലധിതരംഗ
തവ ശുഭ നാമേ ജാഗേ
    തവ ശുഭ ആശിസ മാഗേ
ഗാഹേ തവ ജയ ഗാഥാ.
    ജനഗണമംഗലദായക ജയ ഹേ
ഭാരതഭാഗ്യവിധാതാ.
    ജയ ഹേ, ജയ ഹേ, ജയ ഹേ,
ജയ ജയ ജയ, ജയ ഹേ.

കേരളപാഠാവലി

നാലാംപാഠപുസ്തകം

പാഠം 1

ഗൃഹജീവിതം

പല ജന്തുക്കളും ഒററതിരിഞ്ഞാണു ജീവിക്കുന്നതു്. പററമായി കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നവയും ഉണ്ടു്. എന്നാൽ മനുഷ്യർക്കു തമ്മിൽ ഉള്ളതുപോലെ ദൃഢമായ ബന്ധം അവയ്ക്കു് അന്യോന്യം ഇല്ല. ഭർത്താവും ഭാര്യയും സന്താനങ്ങളും അടുത്ത ബന്ധുക്കളും ചേർന്നു കഴിയുന്നതാണല്ലോ മനുഷ്യരുടെ ജീവിതരീതി. കൂട്ടുചേർന്നുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ പടിയാണു് അതു്. അതാണു് കുടുംബം.

അനേകായിരം കുടുംബങ്ങൾ ചേർന്നതാണു് രാജ്യം. കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ ബന്ധം ഉള്ളതുപോലെ, രാജ്യത്തിൽപ്പെട്ട കുടുംബങ്ങൾക്കു തമ്മിലും കെട്ടുപാടുകൾ ഉണ്ടു്. ലോകത്തിൽ അനേകം രാജ്യങ്ങൾ ഉണ്ടല്ലോ. അവയ്ക്കു തമ്മിലും ഇതുപോലെ ബന്ധം ഉണ്ടു്.

കുടുംബത്തിന്റെ പാർപ്പിനുള്ള സ്ഥാനമാണു് ഗൃഹം. ധനികന്റെ മാളികയും ദരിദ്രന്റെ കൊട്ടിലും

അവരവർക്കു വീടു തന്നെ. മനുഷ്യരുടെ സുഖങ്ങളും ദുഃഖങ്ങളും ഏറെക്കുറെ വീട്ടിനേയും ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്നു. അതിനാൽ ഗൃഹവും ഗൃഹജീവിതവും ഏററവും പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളാണു്. നല്ല വീടു വേണം, അവിടെ സുഖമായി താമസിക്കണം, എന്നാണല്ലോ ആരുടേയും ആഗ്രഹം. എന്നാൽ എല്ലാവർക്കും നല്ല വീടു് ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിവില്ല. സുഖത്തിനു വേണ്ട കാര്യങ്ങൾ ഒരുക്കാൻ പലർക്കും പണം ഇല്ലാതെയും ഇരിക്കാം. എങ്കിലും ഉള്ള വീടു് നല്ലതാക്കി സൂക്ഷിക്കാനും സുഖത്തിനു് ഉതകത്തക്കവണ്ണം ജീവിക്കാനും ശ്രമിച്ചാൽ സാധിക്കുന്നതാണു്.

വീടു് ഭംഗിയായും വെടിപ്പായും സൂക്ഷിക്കാൻ പ്രത്യേകം കരുതണം. സുഖമായ സ്ഥലത്തു് ആയിരിക്കയില്ല എല്ലാവരുടെയും വീടുകൾ. നല്ല കുന്നിൻപുറത്തും ആററിന്റെ കരയിലും കടലിന്റെ തീരത്തും താമസിക്കാൻ ഇടവരുന്നതു ഭാഗ്യമാണു്. എന്നാൽ എവിടെയായാലും ശുചിത്വംകൊണ്ടു് വീട്ടിനു സ്വച്ഛത വരുത്താവുന്നതാണു്. ഗൃഹത്തിനു ചുററും ചപ്പും ചവറും അളിഞ്ഞ പദാർത്ഥങ്ങളും കിടക്കാൻ ഒരിക്കലും ഇടയാക്കരുതു്. ഈർപ്പം കൂടാതെയും വെള്ളം കെട്ടിനില്ക്കാതെയും നോക്കണം. മുറികളും തളങ്ങളും മുററവും വെടിപ്പായി തൂത്തിടണം. ഗൃഹത്തിനുള്ളിലും വെളിക്കും അഴുക്കില്ലാതിരുന്നാൽ ഉണ്ടാകുന്ന സ്വച്ഛതയും സുഖവും ഒന്നു പ്രത്യേകമാണു്. പൊടിയും ചിലന്തിവലയും ഉള്ള മുറികളിൽ ഇരിക്കാൻ വല്ല സുഖവും തോന്നുമോ? അതും ആരോഗ്യത്തിനു വളരെ ഹാനി ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യും.

വീട്ടിൽ ഓരോ പദാർത്ഥവും സൂക്ഷിക്കുന്നതിനു് അടുക്കും മുറയും ആവശ്യമാണു്. കാഴ്ചയ്ക്കു ഭംഗി മാത്ര

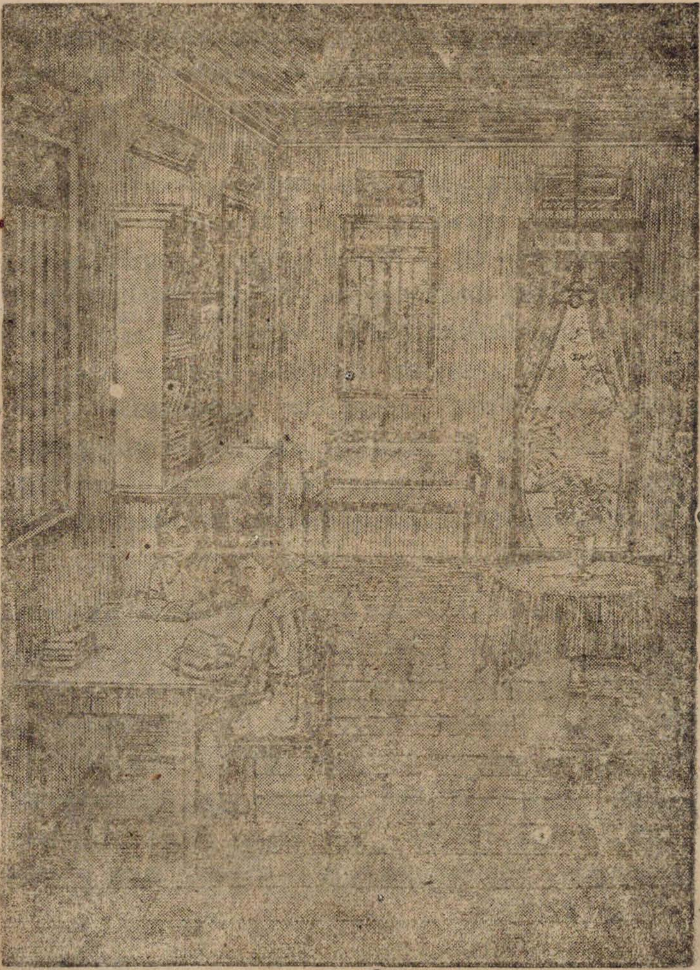

മല്ല അതുകൊണ്ടുള്ള ലാഭം; ആവശ്യത്തിന്ന പ്രയാസം കൂടാതെ എടുക്കണമെങ്കിൽ ഓരോന്നും ഇന്ന സ്ഥലത്തു് ഇരിക്കുന്നു എന്നു തീർച്ചവേണമല്ലോ. ആവശ്യമുള്ള പല സാധനങ്ങളും വീട്ടിൽ കരുതിവച്ചിരിക്കും. എന്നാൽ വേണ്ടപ്പോൾ എടുക്കാൻ കഴിയാതെവന്നാൽ അവകൊണ്ടു് എന്താണ് ഫലം? വീട്ടിൽ വിശേഷപ്പെട്ട പല മരുന്നുകളും സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു് എന്നിരിക്കട്ടെ, പേരെഴുതാതെ അവ പല കുപ്പികളിൽ ഒരു അലമാരയിൽ വച്ചിരിക്കുകയുമാണു് എന്നു വിചാരിക്കുക. അവിടെ ആർക്കെങ്കിലും സുഖക്കേടു വന്നാൽ കൈവശമുള്ള മരുന്നുകൊണ്ടു് എന്താണു പ്രയോജനം? ഒരു കാടു കാണിച്ചിട്ടു് ഇവിടെ എല്ലാ മരുന്നും ഉണ്ടു്, ആവശ്യമുള്ളതു പറിച്ചുകൊള്ളുക, എന്നു പറയുന്നതുപോലെ മാത്രമേ ആ അലമാരയിലെ മരുന്നുകൾകൊണ്ടു പ്രയോജനമുള്ളു.

വീട്ടിന്റെ ചുററുപാടും ഭംഗിയുണ്ടാക്കാനും പ്രയാസം കൂടാതെ കഴിയും. നല്ല പൂക്കളുള്ള ചെടികളും, വാഴ, പഴതന തുടങ്ങിയ സസ്യങ്ങളും വച്ചുപിടിപ്പിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. റോസാച്ചെടിയോ, ചെമ്പരത്തിയോ, പിച്ചിയോ, മുല്ലയോ മുററത്തു പൂത്തുനിന്നാൽ കാണാൻ എത്ര സുഖമായിരിക്കും! അതുപോലെ തന്നെയാണു് വാഴ കുലച്ചുനിന്നാലും, ഒരു മുളകു കാച്ചു നിന്നാലും. അത്തരം സസ്യങ്ങൾകൊണ്ടു് നമുക്കു് മററു പ്രയോജനവും ഉണ്ടല്ലോ.

ഗൃഹജീവിതത്തിന്റെ സുഖം വീട്ടിന്റെ മോടിയെക്കാളുംവീട്ടിൽഉള്ളവരുടെ പെരുമാററത്തെയാണു് ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതു്. സാധാരണമായി കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങൾ തമ്മിൽ സ്നേഹമായിരിക്കും.

എന്നാൽ ഗൃഹസൗഖ്യം സംപൂർണ്ണമാകുന്നതിന് അതു മാത്രം പോരാ. ഭാര്യയും ഭർത്താവും തമ്മിലും, മാതാപിതാക്കളും സന്താനങ്ങളും തമ്മിലും, യജമാനനും ഭൃത്യന്മാരും തമ്മിലും ഉള്ള പെരുമാററം ശരിയായിരിക്കണം. സ്നേഹമുള്ളവരും ചിലപ്പോൾ പരുഷമായി പെരുമാറും. വളരെ സ്നേഹമുള്ള ചിലർക്കു കോപവും ഉഗ്ഗ്രൗഢ്യവും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഏതു കാര്യത്തിനും വഴക്കു കൂട്ടുന്ന സ്വഭാവവും ചിലർക്കുണ്ടു്. ഈ ശീലം കുടുംബജീവിതത്തിൽ സൈ്വരം ഇല്ലാതാക്കുന്നതാണു്.

കുട്ടികൾ അച്ഛനമ്മമാരെ അനുസരിക്കയും സ്നേഹിക്കയും ചെയ്യണം. പിതാക്കൾക്കു കോപം ഉണ്ടാകത്തക്കവണ്ണവും ദുഃഖം ഉണ്ടാകത്തക്കവണ്ണവും കുട്ടികൾ പെരുമാററരുതു്. അച്ഛനും അമ്മയും കോപിക്കുന്നതും ശാസിക്കുന്നതും കുട്ടികളുടെ നന്മയെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കും. കുഞ്ഞു് തീയിൽ പിടിക്കാൻ പോകുമ്പോൾ അമ്മ അതിനെ ശാസിക്കും. അതുകൊണ്ടു കേട്ടില്ലെങ്കിൽ ചെറിയ ഒരു അടി കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. കുഞ്ഞിനോടു് ഇഷ്ടമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ലല്ലോ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു്.

ഗൃഹജീവിതത്തിൽ കുട്ടികൾ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതായി വേറെയും അനേകം കാര്യങ്ങളുണ്ടു്. വീട്ടിലെ ശുചിത്വവും, അടുക്കും, മുറയും ഇല്ലാതാക്കാൻ ചില കുട്ടികൾക്കു പ്രത്യേകം വാസനയുണ്ടു്. പല സാമാനങ്ങളും ഇരിക്കുന്നിടത്തുനിന്നും മാററി തോന്നുന്നിടത്തു് ഇട്ടുകളയും. കരിക്കട്ടയും പെൻസിലുംകൊണ്ടു് ചുവരുകളിലും മററും വരച്ചുവയ്ക്കും. കളിക്കാനായി ചപ്പും ചവറും വീട്ടിനുള്ളിൽ കൊണ്ടുവന്നു് ഇടും. പൊടി

യിലും ചെളിയിലും ചെന്നിരുന്നു കളിച്ചു് മുണ്ടും ഉടുപ്പും അഴുക്കു പിടിപ്പിക്കും. മററു കുട്ടികളോടും വീട്ടിൽ വേലയ്ക്കു നിൽക്കുന്നവരോടും വഴക്കുകൂടും. കണ്ടതെല്ലാം കളിപ്പാട്ടമായി കിട്ടാൻ ശാഠ്യം പിടിച്ചു കരയും. കുട്ടികളുടെ ഇത്തരം ദുശ്ശീലങ്ങൾ സുഖത്തിനു ഉടവു വരുത്തും. കുട്ടിക്കാലത്തു് നല്ല ശീലം സമ്പാദിക്കേണ്ടതാണു്. 'ചൊട്ടയിലെ ശീലം ചുടലവരെ' എന്നാണു പഴഞ്ചൊല്ലു്. ശുചിത്വവും കൃത്യനിഷ്ഠയും കുട്ടിക്കാലത്തുതന്നെ ശീലിക്കണം.

വീട്ടിൽ പലരും വരുമല്ലോ. അവരോടു മര്യാദയായും സന്തോഷമായും പെരുമാറണം. അതിഥികളെ സൽക്കരിക്കുന്നതിലും ബഹുമാനിക്കുന്നതിലും പ്രത്യേകശ്രദ്ധ കാണിക്കണം.

താണവരോട്ടു് കരുണ കാണിക്കുന്നതാണു് സ്വഭാവത്തിന്റെ മേന്മ. വീട്ടിൽ വേലയ്ക്കു നിൽക്കുന്നവർ കാണുമല്ലോ. അവരോടും മര്യാദയും ദയയും കാണിക്കണം. അവർ നമുക്കുവേണ്ടി വേലചെയ്യുന്നവരാണു്. അതുകൊണ്ടു് കാരണം കൂടാതെ അവരുടെ മനസ്സിനു വേദന ഉണ്ടാക്കാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കണം. ഇരന്നു വരുന്ന ആളുകളോടും ദയയോടുകൂടി പെരുമാറേണ്ടതാണു്. അവർ അംഗഹീനരും രോഗപീഡിതരുമായിരിക്കും. ആഹാരം കഴിക്കാൻ വക ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. അവരുടെ ജീവിതം ദുരിതം നിറഞ്ഞതായിരിക്കും. അവരെ പുച്ഛിക്കുന്നതു കഷ്ടമാണു്. കഴിവുള്ള വിധത്തിൽ അവർക്കു് ആശ്വാസം കൊടുക്കാനാണു ശ്രമിക്കേണ്ടതു്.

വീട്ടിൽ വളർത്തുന്ന നാക്കെടുക്കാൻ പാടില്ലാത്ത പ്രാണികളും നമ്മുടെ ദയ അവകാശപ്പെടുന്നു. പൂച്ചയും

പട്ടിയും പശുവും കാളയും കോഴിയും ആടും മിക്ക വീട്ടുകളിലും ഉണ്ടല്ലോ. അവ പല പ്രകാരത്തിൽ നമുക്കു ഉപകരിക്കുന്നു. നമുക്കുവേണ്ടി ജീവിക്കുന്ന അവയെ ഒരു പ്രകാരത്തിലും വേദനപ്പെടുത്തരുതു്. അവയ്ക്കു വേണ്ട തീററി കൊടുത്തു് ശുശ്രൂഷിച്ചു വളർത്തേണ്ടതാണു്.

പാഠം 2

കണ്ണന്റെ മണ്ണുതീററി

മണ്ണു തിന്നീടിനാൻ കണ്ണനെന്നങ്ങനെ
തിണ്ണം പോയ് ചെന്നിട്ടു ബാലകന്മാർ
മാതാവോടായിട്ടു ചൊല്ലി നിന്നീടിനാർ.
മാതാവു താനതു കേട്ടനേരം

ഓടിച്ചെന്നങ്ങവൻ ചാരത്തു ചെമ്മേ
പേടിപ്പിച്ചീടുവാനായിച്ചൊന്നാൾ:
'മണ്ണു തിന്നീടുന്നതെന്തിന്നു ചൊല്ലുണ്ണീ!
വെണ്ണയും പാലും ഞാൻ തരാഞ്ഞിട്ടോ?

ചോറില്ലയാഞ്ഞോ മറെറന്തില്ലയാഞ്ഞോ നീ
ചൊൽവശനല്ലെന്നു വന്നുകൂടി?
ശീലക്കേടിങ്ങനെ ചാലേ നീ കാട്ടുമ്പോൾ
കോലുകൊണ്ടേയിനിച്ചോദിക്കുള്ളൂ.'

അമ്മ താനിങ്ങനെ ചൊന്നതു കേട്ടുള്ളൊ-
രംബുജലോചനൻ താനും ചൊന്നാൻ:
'വെണ്ണയും കൈവിട്ടു മണ്ണു തിന്നീല ഞാൻ
നിർണ്ണയിച്ചാലുമിച്ചൊന്നതമ്മേ!

ബാലന്മാർ ചൊന്നതു നിർണ്ണയമെങ്കിലോ
വാ പിളർന്നീടാം നിൻ മുമ്പിലേ ഞാൻ'.
'വാ പിളർന്നീടു നീ'യെന്നവൾ ചൊൽകയാൽ
വാ പിളർന്നീടിനാൻ ബാലനപ്പോൾ.

മണ്ണിനെക്കാണ്മാനമ്മാതാവു താനപ്പോൾ
കണ്ണൻതൻ വായിലേ നോക്കുന്നേരം
മണ്ണെല്ലാമങ്ങവൻ വായിലേ കാണായി
മണ്ണിനെയല്ലവൾ വിണ്ണും കണ്ടാൾ.

വിണ്ണിനെക്കാൺകയാൽ വിസ്മയം പൂണ്ടവൾ
പിന്നെയും ചെഞ്ചെമ്മേ നോക്കുന്നേരം
മററുള്ള ലോകങ്ങളൊക്കവേ കാണായി
തന്നെയും കാണായിതവ്വണ്ണമേ.

വായും പിളർന്നു തൻ ചാരത്തു നിന്നോരു
മായവൻതന്നെയും കാണായപ്പോൾ,
'വാ മുറുക്കേണമെൻ പൈതലേ നീയിപ്പോൾ
ചാകുന്നതുണ്ടു ഞാനല്ലയായ്കിൽ.'

എന്നതു കേട്ടോരു നന്ദകുമാരകൻ
മന്ദിച്ചു നില്ലാതെ വാ മുറുക്കി
അമ്മിഞ്ഞിക്കായിട്ടണഞ്ഞു ചെന്നീടിനാ-
നമ്മതൻ ചാരത്തു കൊഞ്ചിക്കൊഞ്ചി.

വന്നണഞ്ഞീടിന ബാലനെക്കണ്ടപ്പോൾ
നന്ദവിലാസിനി മന്ദിയാതെ
മെല്ലെന്നെടുത്തു പുണർന്നു നിന്നീടിനാൾ
പല്ലവം വെല്ലുമപ്പൂവലംഗം.

൧ ചെറുശ്ശേരി] [കൃഷ്ണഗാഥ

പാഠം 3

ഭാരതഭൂമി

നാം പിറന്നുവളർന്നു ജീവിക്കുന്നതു് ഭാരതഭൂമിയിലാണു്. ഭരതൻ എന്ന ചക്രവർത്തി പണ്ടു് ഈ രാജ്യം വളരെ വിശിഷ്ടമായരീതിയിൽ പരിപാലിച്ചു. ആ മഹാൻ ഭരിച്ചതുകൊണ്ടാണു് ഭാരതഭൂമി എന്ന പേരു് ഈ രാജ്യത്തിനു് ഉണ്ടായതു്. പിൽക്കാലത്തു് ഇൻഡ്യ എന്നും ഈ രാജ്യത്തിനു പേരുണ്ടായി. വിദേശിയർ നൽകിയതാണു് ആ പേരു്.

ഭാരതഖണ്ഡത്തിനു ചുററും പ്രകൃതി തന്നെ അതിരു കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വടക്കു് അത്യുന്നതമായ ഹിമവാൻ എന്ന പർവതം വലിയ ഒരു കോട്ട പോലെ ഈ രാജ്യത്തെ കാത്തു രക്ഷിക്കുന്നു. വടക്കേഅററത്തു് കിഴക്കു പടിഞ്ഞാറാണു് ഈ രാജ്യത്തിനു് ഏററവും വീതിയുള്ളതു്. തെക്കോട്ടു ക്രമേണ വീതി കുറഞ്ഞു വന്നു് തെക്കേ അററം കന്യാകുമാരിക്കോടിയായി കടലിലേയ്ക്കു് ഉന്തിനില്ക്കുന്നു. പടിഞ്ഞാറുവശത്തെ അറബിക്കടലും കിഴക്കുവശത്തെ ബംഗാൾ ഉൾക്കടലും കന്യാകുമാരിയിൽ വച്ചു സമ്മേളിക്കുന്നു. ഹിമാലയം തൊട്ടു് കന്യാകുമാരിവരെ രണ്ടായിരം മൈലോളം നീളം വരും.

പലതരത്തിലുള്ള ഭൂപ്രകൃതിയും ശീതോഷ്ണാവസ്ഥയും ഭാരതത്തിൽ ഉണ്ടു്. തണുപ്പുകൊണ്ടു് മഞ്ഞു് ഉറഞ്ഞു കട്ടപിടിച്ചു കിടക്കുന്ന സ്ഥലമാണു് ഹിമവൽപ്രദേശം. സഹിക്കവയ്യാത്ത ഉഷ്ണമുള്ള സ്ഥലങ്ങളും ഈ രാജ്യത്തു ചുരുക്കമല്ല. മലകളും കാടുകളും അതുപോലെതന്നെ സമതലങ്ങളും പീഠഭൂമിയും മരുസ്ഥലങ്ങളും ഭിന്നഭാഗങ്ങളിൽ കാണാം. സിന്ധു. ഗംഗ

ബ്രഹ്മപുത്ര, നർമ്മദ, ഗോദാവരി, കൃഷ്ണ, കാവേരി തുടങ്ങിയ വലിയ നദികളും ഭാരതത്തിന്റെ മഹിമയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. പ്രസിദ്ധങ്ങളായ എത്രയോ പുണ്യസ്ഥലങ്ങളും തീർത്ഥസ്ഥാനങ്ങളും ഭാരതത്തിലുണ്ട്. ബദരീനാഥം, ഹരിദ്വാരം മുതലായി വടക്ക് ഹിമവത്തിലും, രാമേശ്വരം, കന്യാകുമാരി തുടങ്ങി തെക്ക് സമുദ്രതീരത്തും ഉള്ള പുണ്യസ്ഥലങ്ങൾ വളരെ പ്രധാനങ്ങളാണ്. ഭാരതത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗത്തുനിന്നും ധാരാളം ആളുകൾ തീർത്ഥയാത്രയായി അവിടങ്ങളിൽ ചെല്ലാറുണ്ട്. ഈ രാജ്യം മുഴുവൻ ഒന്നെന്നും ഇതു മുഴുവൻ നമ്മുടെ മാതൃഭൂമിയെന്നും ഉള്ള ബോധം ഉറപ്പിക്കാൻ ഇത്തരത്തിലുള്ള സമ്മേളനം വളരെ സഹായിക്കുന്നു. മലയാളികളും തമിഴ്നാട്ടുകാരും കന്നടദേശക്കാരും തെലുങ്കരും ബങ്കാളികളും പഞ്ചാബികളും മഹാരാഷ്ട്രന്മാരും കാശ്മീരികളും എല്ലാം ഇങ്ങനെ ഭാരതത്തെ മാതൃഭൂമിയായി ആരാധിക്കുന്നു.

പുരാതനകാലം മുതൽക്കുതന്നെ പരിഷ്കാരമുള്ള ഒരു രാജ്യമാണ് ഭാരതം. ഇവിടത്തെ ജനങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട വർഗ്ഗം ആര്യന്മാരാണ്. ആ വർഗ്ഗക്കാർ ഭാരതത്തിൽ വന്നിട്ട് അയ്യായിരത്തോളം വർഷം ആയിരിക്കുമെന്ന് ഊഹിക്കാം. ആദ്യകാലത്ത് ഇൻഡ്യയിൽനിന്നു വളരെ ദൂരെ വടക്കുപടിഞ്ഞാറ് മദ്ധ്യേഷ്യാപ്രദേശങ്ങളിൽ കാലിമേച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നവർ ആയിരുന്നു അവർ. ക്രമേണ അവരുടെ ജനസംഖ്യ വർദ്ധിച്ചുവന്നു. കന്നുകാലികളുടെ തീററി അന്വേഷിച്ചുംമററും അവർ പല നാടുകളിലേയ്ക്കും പുറപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ അവരിൽ പലരും ഇൻഡ്യയിൽ കുടിയേറി. അവരുടെ പരിഷ്കാരം പിന്നീട് ഇൻഡ്യയിൽ പ്രബലപ്പെട്ടു. വേദം തുടങ്ങിയ സാഹിത്യവും

യാഗം, പൂജ മുതലായ കർമ്മങ്ങളും പുഷ്ടിപ്രാപിച്ചു. ജീവിതരീതിയിൽ അവർക്കു് വളരെ ചിട്ടകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ബാല്യത്തിൽ ഗുരുകുലത്തിൽ വസിച്ചു് വിദ്യാഭ്യസിക്കണം; യൗവനമായാൽ കുടുംബജീവിതത്തിൽ ഏർപ്പെടണം; വാർദ്ധക്യത്തിൽ ഈശ്വരഭജനം ചെയ്തു് ജീവിതശേഷം കഴിക്കണം. അവർക്കു് ജീവിതം കൊണ്ടു് ഇന്ന ഇന്ന കാര്യങ്ങൾ നേടണമെന്നു നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. ധർമ്മം, അർത്ഥം, കാമം, മോക്ഷം ഇവയായിരുന്നു ജീവിതത്തിന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങൾ.

സാമുദായികജീവിതത്തിൽ പല തൊഴിലുകൾക്കും പ്രത്യേകം ആളുകൾ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. അവർ കാലക്രമേണ പല ജാതികളായിത്തീർന്നു. അങ്ങനെ ബ്രാഹ്മണർ തുടങ്ങിയുള്ള ജാതികൾ ഉണ്ടായി.

ക്രമേണ ആര്യന്മാർ പല രാജ്യങ്ങളും സ്ഥാപിച്ചു. മഹാന്മാരായ പല രാജാക്കന്മാരും അവരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായി. ഈ ദേശത്തിനു് ഭാരതം എന്നു പേരു വരാൻ ഇടയാക്കിയ ഭരതചക്രവർത്തിയെപ്പററി മുമ്പു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആര്യന്മാരുടെ പരിഷ്കാരം അങ്ങനെ ഇൻഡ്യയിൽ വേരുറച്ചു.

ആര്യന്മാർ വരുന്നതിനു മുമ്പും ഈ രാജ്യം പരിഷ്കാരമുള്ളതായിരുന്നു. ആര്യന്മാർക്കു വളരെ മുമ്പുതന്നെ ഇവിടെ പാർത്തിരുന്നവരാണു് ദ്രാവിഡന്മാർ. ഒരു കാലത്തു് ഈ മഹാരാജ്യത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും അവർ വസിച്ചിരുന്നു. ഇപ്പോൾ തെക്കേഇൻഡ്യയിലാണു് ഇവർ അധികമുള്ളതു്. വളരെക്കാലമായി ആര്യന്മാരോടു് ഇടപെട്ടു് ദ്രാവിഡരുടെ ജീവിതത്തിലും പല മാററങ്ങൾ വന്നു. ഇന്നു് ഇൻഡ്യയിലെ ജീവിതരീതിയിൽ ആര്യന്മാരുടെയും ദ്രാവിഡന്മാരു

ടെയും ആചാരങ്ങളും മററും ഒരുപോലെ ഇണങ്ങി ച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു.

ആദ്യകാലത്തു് തെക്കു് ദ്രാവിഡരാജാക്കന്മാരും വടക്കു് ആര്യരാജാക്കന്മാരും ഭരിച്ചുപോന്നു. പിന്നീട് അനേകം മുഹമ്മദീയരാജാക്കന്മാരും ഇവിടെ അധികാരം നടത്തി. അവരിൽ പ്രധാനികളായിരുന്നു മുഗളന്മാർ. അനന്തരം ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഏകദേശം 200 വർഷക്കാലം ഈ മഹാരാജ്യം ഭരിച്ചു. അവരുടെ അധികാരത്തിൽ നിന്നു് നമ്മുടെ രാജ്യത്തിനു സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയിട്ടു് കുറച്ചുകാലമേ ആയിട്ടുള്ളു. മുഹമ്മദീയരും ഇംഗ്ലീഷുകാരും ഇവിടെ അധികാരംവഹിച്ചതുകൊണ്ടു് ആ വർഗ്ഗക്കാരുടെ പരിഷ്കാരങ്ങളും ഇവിടെ നടപ്പായി

വളരെ വിസ്താരമുള്ള ഒരു മഹാരാജ്യമാണു് ഭാരതം. അതിനാൽ പല കാലത്തും ഈ മഹാരാജ്യത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും പലരും അധികാരം സ്ഥാപിക്കാൻ ഇടയായി. എങ്കിലും ശക്തന്മാരായ പല ചക്രവർത്തിമാരും ഭാരതഖണ്ഡം അടക്കിഭരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ചന്ദ്രഗുപ്തൻ, അശോകൻ, അക്ബർ തുടങ്ങി പലർക്കും ഏറെക്കുറെ ഇക്കാര്യം സാധിച്ചു. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കുമാത്രമേ ഇതിൽ പരിപൂർണ്ണമായ വിജയം സിദ്ധിച്ചുള്ളു. കാശ്മീരം, ബറോഡാ, ഹൈദ്രാബാദ്, മൈസൂർ, തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി തുടങ്ങി അറുന്നൂറിൽക്കൂടുതൽ രാജ്യങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ കാലത്തും പ്രത്യേകം രാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണത്തിൽ നിലനിന്നു. എങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ മേൽക്കോയ്മയിൽ ഭാരതം മുഴുവൻ അമർന്നു. അവരുടെ പിടിയിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെടാൻ വളരെക്കാലം ഭാരതം പ്രയാസപ്പെട്ടു. 'ഇൻഡ്യൻ നാഷണൽ കാൺ

ഗ്രസ്സ്") എന്ന മഹാസ്ഥാപനമാണു് ഇക്കാര്യത്തിൽ മുന്നിട്ടു നിന്നു പ്രവർത്തിച്ചതു്. ലോകൈകവന്ദ്യനായ മഹാത്മാ ഗാന്ധിയായിരുന്നു ഭാരതത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വഴി തെളിച്ചതു്. ഗാന്ധിജിയുടെയും കാൺഗ്രസ്സിന്റെയും പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഫലമായി ഇംഗ്ലീഷുകാർ നമുക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകി എങ്കിലും, ഇൻഡ്യയുടെ ഐക്യം അതോടെ നഷ്ടപ്പെടാനും ഇട വന്നു. മുഹമ്മദീയർ അധികമായി താമസിക്കുന്നു ഏതാനും സ്ഥലങ്ങൾ ചേർന്നു് പാകിസ്ഥാൻ എന്നു പ്രത്യേകം ഒരു രാജ്യമായിത്തീർന്നു. ഭാരതത്തിന്റെ മുക്കാലോളം വരുന്ന ശേഷം ഭാഗം ഇൻഡ്യൻ യൂണിയനായും തീർന്നു.

പുരാതനകാലംതൊട്ടേ മഹാന്മാരുടെ ജന്മഭൂമിയാണു് ഭാരതം. വാല്മീകി, വ്യാസൻ തുടങ്ങിയ മഹർഷിമാരും, ബുദ്ധൻ, ശങ്കരൻ മുതലായ മതാചാര്യന്മാരും, അശോകൻ, ഹർഷൻ, അക്ബർ ആദിയായ രാജാക്കന്മാരും, കാളിദാസൻ, കമ്പർ തൊട്ടുള്ള മഹാകവികളും, രാമകൃഷ്ണൻ, വിവേകാനന്ദൻ മുതലായ സന്ന്യാസിമാരും ഓരോ കാലത്തു് ഈ മഹാരാജ്യത്തെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇൻഡ്യയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിത്തന്ന മഹാത്മാ ഗാന്ധി ലോകത്തിലെ അതിവിശിഷ്ടന്മാരായ മഹാന്മാരുടെ മുന്നണിയിൽ ശോഭിക്കുന്നു. ഇന്നു് ഇൻഡ്യയുടെ ഭരണകാര്യം വഹിക്കുന്ന ജവഹർലാൽ നെഹ്റു തുടങ്ങിയുള്ള മഹാന്മാരും ലോകത്തിന്റെ ബഹുമാനം നേടിയിട്ടുള്ളവരാണു്.

ഭാവിയിൽ ലോകത്തിനു് സമാധാനത്തിലേയ്ക്കു വഴികാട്ടാൻ നമ്മുടെ പരിഷ്കാരം ഉതകുമെന്നു് ആശിക്കാം.

പാഠം 4

എഴുത്ത്

ശശി:—അമ്മേ, അണ്ണൻ കാളേജിൽ ചേരാൻ പോയിട്ട് കുറേ ദിവസമായല്ലോ. എനിക്ക് അണ്ണനെ കാണാൻ കൊതിയാകുന്നു.

അമ്മ:—നിന്നെ പിരിഞ്ഞതിൽ നിന്റെ അണ്ണനും വല്ലായ്മയുണ്ട്. അവന്റെ എഴുത്ത് ഇന്നലെ വന്നു. അതിൽ നിന്നെ കാണാൻ ഇനി ഓണം വരെ കാത്തിരിക്കണമല്ലോ എന്ന് സങ്കടപ്പെട്ട് എഴുതിയിരിക്കുന്നു.

ശശി:—അണ്ണന്റെ എഴുത്ത് എവിടെ അമ്മേ എനിക്കും അണ്ണന് ഒരു എഴുത്ത് അയയ്ക്കണം. ഞാൻ എങ്ങനെയാണ്, അണ്ണന് എഴുതേണ്ടത്?

അമ്മ:—നിനക്കു പറയാനുള്ളതെല്ലാം എഴുതി അയയ്ക്കണം. എഴുത്ത് എഴുതിത്തന്നാൽ ഞാൻ പോസ്റ്റാഫീസിൽ ഇടുവിച്ചുകൊള്ളാം.

ശശി:—എഴുത്ത് എങ്ങനെയാണ് എഴുതേണ്ടത്?

അമ്മ:—നിനക്കു പറയാനുള്ളതെല്ലാം എഴുതണം എന്നു പറഞ്ഞില്ലേ?

ശശി:—എനിക്ക് എന്താണു പറയാനുള്ളത്? അണ്ണനെ കാണാൻ ആഗ്രഹമുണ്ട്. ഞാൻ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പതിവായി പോകുന്നു. ഇതൊക്കെ എഴുതിയാൽ മതിയോ?

അമ്മ:—ശരി, ഇതൊക്കെത്തന്നെയാണ് എഴുതാനുള്ളത്. വേറെ വിശേഷങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ അതും എഴുതണം.

ശശി:—എന്നാൽ ഞാൻ എഴുതിക്കൊണ്ടുവരട്ടെ?

അമ്മ:—എളുപ്പമാകട്ടെ. ഇന്നു ഞാനും എഴുത്തയയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. ഞാനും എഴുത്തു് എഴുതാം നിന്റെ എഴുത്തും കൊണ്ടുവരിക.

(ശശി എഴുത്തെഴുതാൻ പോകുന്നു. കുറേക്കഴിഞ്ഞു് എഴുത്തുംകൊണ്ടു് അമ്മയുടെ അരികത്തു ചെല്ലുന്നു.)

അമ്മ:—നീ എഴുതിയ എഴുത്തു വായിക്കുക.

ശശി:—(എഴുത്തു വായിക്കുന്നു.) അണ്ണനെ കാണ്മാൻ എനിക്കു കൊതിയുണ്ടു്. ഞാൻ എന്നും പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പോകുന്നു. അണ്ണൻ ഓണത്തിനു വരണം. വരുമ്പോൾ എനിക്കു് ഒരു പന്തു കൊണ്ടുവരണം.

അമ്മ:—എഴുത്തു് ഇത്രയേ ഉള്ളോ?

ശശി:—ഇത്രയേ ഉള്ളു. ഇത്രയും പോരയോ!

അമ്മ:—എഴുത്തു് ആരു് എഴുതിയതാണെന്നു് നിന്റെ അണ്ണൻ എങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കും?

ശശി:—അതിനു് എന്തുവേണം?

അമ്മ—എഴുത്തിന്റെ അടിക്കു് നിന്റെ പേരെഴുതണം. അപ്പോൾ നീ എഴുതിയതാണെന്നു് അണ്ണനു മനസ്സിലാകും.

ശശി:—അതു ശരിയാണു്. (എന്നു പറഞ്ഞു് ശശി എഴുത്തിന്റെ അടിക്കു് 'ശശി' എന്നുകൂടി എഴുതുന്നു) മതിയല്ലോ.

അമ്മ:—പോരാ.. ഏതു സ്ഥലത്തുനിന്നാണു് ഈ എഴുത്തു് എഴുതുന്നതെന്നു് ഇതിൽനിന്നു് എങ്ങനെ അറിയും?

ശശി:—വീട്ടിൽനിന്നാണു് എഴുതുന്നതെന്നു് അണ്ണനു് അറിഞ്ഞുകൂടെയോ?

അമ്മ:—വേറൊരിടത്തു് ഇരുന്നുകൊണ്ടു് എഴുതിയതാണെങ്കിലോ?

ശശി:—അപ്പോൾ എഴുത്തിൽ, എഴുതുന്ന സ്ഥലത്തിന്റെ പേരും വയ്ക്കണം, അല്ലേ? അതും എഴുതാം.

അമ്മ:—എഴുത്തിന്റെ മുകളിൽ വലത്തുഭാഗത്താണു് സ്ഥലത്തിന്റെ പേരു് എഴുതേണ്ടതു്. അതിന്റെ താഴെ ആണ്ടു്, മാസം, തീയതി കൂടി എഴുതണം. എത്രാം തീയതിയാണു് എഴുത്തയച്ചതു് എന്നും അവനു് അറിയണമല്ലോ.

ശശി:—എഴുത്തെഴുതുന്നതിനെപ്പററി ഇത്രയുമൊക്കെ മനസ്സിലാക്കാനുണ്ടല്ലോ. അമ്മ എഴുതിയ എഴുത്തു വായിക്കണം.

അമ്മ:—(എഴുത്തു വായിക്കുന്നു)

പുനലൂർ,
5-11-1123.

പ്രിയപ്പെട്ട ഗോപിക്കു്,

നീ അയച്ച എഴുത്തു കിട്ടി. നിനക്കു് അവിടെ താമസിക്കാൻ സൗകര്യംകിട്ടി എന്നറിഞ്ഞു് എനിക്കും നിന്റെ അച്ഛനും വളരെ സന്തോഷമുണ്ടു്. ഈയിടെ നിന്റെ അച്ഛൻ അങ്ങോട്ടു വരണമെന്നു് ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കയാണു്. നിനക്കു് ആവശ്യമുള്ള പുസ്തകങ്ങളും മറ്റും അച്ഛൻ അവിടെ വരുമ്പോൾ വാങ്ങിച്ചുതരും.

നീ പോയതിന്റെ പിറേറ ദിവസംതന്നെ നമ്മുടെ പുള്ളിപ്പശു പ്രസവിച്ചു. നല്ല ഒരു പശുക്കുട്ടി

യാണു്. പശുവിനു് ധാരാളം പാലുണ്ടു്. ശശിക്കു ആ കന്നുകുട്ടിയോടു് വളരെ ഇഷ്ടമാണു്. അതിനു വേണ്ടതെല്ലാം കൊടുത്തിട്ടേ അവൻ ആഹാരം കഴിക്കാറുള്ളു.

ഈയിടെ ഇവിടെ വലിയ കാററും മഴയും ഉണ്ടായി. നമ്മുടെ പുരയിടത്തിൻെറ അരികിൽ നിന്ന കൊന്നത്തെങ്ങു് പിഴുതുവീണു. അതു തൂവിൽ തട്ടിയതുകൊണ്ടു് എങ്ങത്തിലിനും മററും കേടു പററിയില്ല. ആററിൽ വെള്ളപ്പൊക്കവുമുണ്ടു്.

ശശിക്കു് നിന്നെ കാണാൻ വളരെ കൊതിയുണ്ടെന്നു പറയുന്നു. അവൻെറ ഒരു എഴുത്തുകൂടെ ഇന്നു് അയയ്ക്കുന്നു.

വലിയ പട്ടണമായതുകൊണ്ടു്, അവിടെ സഞ്ചരിക്കുന്നതു് വളരെ സൂക്ഷിച്ചുവേണം. ധാരാളം വണ്ടികളും ആൾത്തിരക്കും ഉള്ള റോഡിൽക്കൂടെ നടന്നു നിനക്കു ശീലമില്ലല്ലോ. അതിനാലാണു് ഈ കാര്യം പ്രത്യേകം എഴുതുന്നതു്.

നിനക്കു് ആവശ്യമുള്ള കാര്യങ്ങൾ വിവരമായി എഴുതി അയയ്ക്കണം.

വാത്സല്യത്തോടെ,

അമ്മ.

ശശി:—പശു പെററതും തെങ്ങു മറിഞ്ഞുവീണതും ഒക്കെ എഴുതാം, അല്ലേ അമ്മേ?

അമ്മ:—അതൊക്കെ അറിയാൻ നിൻെറ അണ്ണനു് ആഗ്രഹമില്ലേ?

ശശി:—എന്നാൽ പിന്നെ എനിക്കു പുതിയ ഒരു കുട വാങ്ങിയല്ലോ; അതിനെപ്പററി എന്തുകൊണ്ടു് എഴുതിയില്ല ?

അമ്മ:—അതു നീ എഴുതിക്കൊള്ളട്ടെ എന്നു വിചാരിച്ചു് ഞാൻ വിട്ടതാണു്.

ശശി:—ഞാൻ അതുകൂടി എഴുതിക്കൊണ്ടുവരാം (ശശി പുതിയ കുട വാങ്ങിയ കാര്യംകൂടി എഴുതി എഴുത്തു് അമ്മയുടെ കയ്യിൽ കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തു) അമ്മ ഒരു കവർ കൊടുത്തിട്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

"എഴുത്തു് ഈ കവറിലിട്ടു് കവർ ഒട്ടിക്കണം; പിന്നെ കവറിൻെറ പുറത്തു് നിൻെറ അച്ഛൻെറ മേൽവിലാസം എഴുതണം."

ശശി:—മേൽവിലാസമോ ? അതെന്താണു് ?

അമ്മ:—ഈ കവർ നാം പോസ്റ്റുപെട്ടിയിലാണല്ലോ ഇടുന്നതു്. പോസ്റ്റാഫീസിലെ ജോലിക്കാർ എഴുത്തെടുത്തു നോക്കും. ആർക്കാണു് എഴുത്തു കൊടുക്കേണ്ടതു് എന്നു് അവർക്കു മനസ്സിലാകണമല്ലോ. അതിനാണു് മേൽവിലാസം എഴുതുന്നതു്. എഴുത്തു കിട്ടേണ്ട ആളിൻെറ പേരും അയാൾ താമസിക്കുന്ന സ്ഥലവും ആണു് മേൽവിലാസത്തിൽ എഴുതുന്നതു്. നീ ഇനി എഴുത്തു കവറിലിട്ടു് ഒട്ടിച്ചു് മേൽവിലാസമെഴുതുക. (ശശി മേൽവിലാസം എഴുതിക്കൊണ്ടുവന്നു കാണിക്കുന്നു)

അമ്മ:—(എഴുത്തു വാങ്ങി മേൽവിലാസം വായിച്ചിട്ടു്) ഇതാണോ മേൽവിലാസം ? തിരുവനന്ത

പുരത്തു താമസിക്കുന്ന അണ്ണന് എന്നല്ലേ നീ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു് ?

ശശി:—അതിനെന്താണു തെററു് ?

അമ്മ:—അണ്ണൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ പോസ്ററുശിപായിക്കു് എങ്ങനെ മനസ്സിലാകും? പിന്നെ തിരുവനന്തപുരത്തു് എന്നു പറഞ്ഞാലും മതിയോ ? തിരുവനന്തപുരത്തു വഴിയിലാണോ അണ്ണൻ താമസിക്കുന്നതു് ?

ശശി:—പിന്നെ എങ്ങനെയാണു് എഴുതേണ്ടതു്? അമ്മ എഴുതിയ മേൽവിലാസം കാണട്ടെ.

അമ്മ:—ഇതാ നോക്കുക, ഞാൻ വായിക്കാം.

ശ്രീ. ഗോപീനാഥൻ,
ഭാരതീവിലാസം ബംഗ്ലാവു്,
തമ്പാനൂർ,
തിരുവനന്തപുരം.

ഇങ്ങനെ വ്യക്തമായി മേൽവിലാസം എഴുതണം. എങ്കിലേ ആളിനെ കണ്ടുപിടിച്ചു് എഴുത്തു കൊടുക്കുവാൻ തപാൽക്കാർക്കു് സാധിക്കുകയുള്ളു.

ശശി:—ഞാനും ഇങ്ങനെതന്നെ മേൽവിലാസം എഴുതാം. ഇപ്പോഴേ എഴുത്തയയ്ക്കുന്നതെങ്ങനെ എന്നു് എനിക്കു മനസ്സിലായുള്ളു. ഇനി ഞാൻ മുറയ്ക്കു് അണ്ണന് എഴുത്തയയ്ക്കും.

———

പാഠം 5

ഗണപതിപ്രാതൽ

GOVERNMENT TRAINING SCHOOL
T. C. STATE.
KOTTAYAM

ഇലയുടെയരികെപ്പലകയുമിട്ടു
വലിയൊരു ഗണനാഥനെയുമിരുത്തി
നല്ലൊരു ചോറും കദളിപ്പഴവും
നറുനെയ്യീവകയൊക്കെ വിളമ്പി.

അമ്പൊടു ഗണപതി തന്നുടെ മടിയിൽ
കുമ്പയൊതുക്കീട്ടുണ്ണു തുടങ്ങി.
ഝടിതി വിളമ്പിന വിഭവമതെല്ലാം
ഝടഝടയെന്നമൃതേത്തു തുടങ്ങി.

കോരിക വച്ചവർ വട്ടിയെടുത്താ-
ച്ചോറുകൾ കൊണ്ടു വിളമ്പു തുടങ്ങി
ചട്ടമതൊന്നു പകർന്നതു കണ്ടവർ
വട്ടളമാശു ചരിച്ചു വിളമ്പി.

തുമ്പിക്കരവും പൊക്കിപ്പരിചൊടു
വമ്പൻ വായു പിളർന്നവശായി.
വച്ചൊരു ചോറും കറികളുമെല്ലാം
കൊച്ചുഗണേശൻ കൊററു കഴിച്ചു.

ഉപ്പും മുളകും ചപ്പും ചിപ്പും
ക്ഷിപ്രം ഗണപതിയപ്പടി തിന്നു.
ഒററക്കൊമ്പനു കൊററുമുഴക്കാ-
ഞ്ഞേററം കോപിച്ചെഴുനേററുടനേ,

മുമ്പിലിരുന്ന വിളക്കു വിഴുങ്ങി,
ചെമ്പുകളങ്ങമൃതേത്തു തുടങ്ങി
ചട്ടുകവും പല കുട്ടകവും ചില
വട്ടികളെന്നിവയൊക്കെ വിഴുങ്ങി

സത്വരമങ്ങു നെടുമ്പുരയുണ്ടു
ളുപ്പി വരാഞ്ഞു ഗണേശസ്വാമി
കണ്ടതശേഷവുമുണ്ടിട്ടും ബത
രകാണ്ഡം കൊണ്ടായെന്നു വിളിച്ചും

ധനപതിതാനമൊരാധി മുഴുത്തു
മനമതിലോർത്തു ഗിരീശനെയുടനേ
ഹര! ഹര! ശിവ! ശിവ! യെന്നു വിളിച്ചു
പരവശനായി നടന്നുതുടങ്ങി.

ഒററക്കൊമ്പൻ പിൻപേയോടി
തെററന്നോടിച്ചെന്നു ധനേശൻ
ശിവനുടെയടിമലർ വീണുവണങ്ങി-
ട്ടവശത വന്നതു തൊഴുതറിയിച്ചു.

ഗണപതിയടിയനെയുണ്ണും മുമ്പേ
ഗിരിമകൾപതേ! നീ രക്ഷിക്കേണം
അങ്ങതങ്ങതെന്നു' വിലക്കീട്ടങ്ങനെ-
യൊങ്ങപിടി മലരു കൊടുത്തു മഹേശൻ

മതിമതിയെന്നരുൾ ചെയ്തതു കേട്ട-
ഗ്ഗണപതിഭഗവാൻ ഛർദ്ദിതുടങ്ങി.
ഉണ്ടതുപോലെ ക്രമത്താൽ തുണ്ടം
തണ്ടെന്നീവക കണ്ടുതുടങ്ങി.

എണ്ണവുമേററം നടന്നാനങ്ങോരു
വണ്ണം ധനപതി തലയും താഴ്ത്തി.

കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ]   [ഐരാവതപൂജ

പാഠം 6

ദശരഥൻെറ ശാപവൃത്താന്തം

അനേകായിരം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് വടക്കേ ഇൻഡ്യയിൽ കോസലരാജ്യത്ത് ദശരഥൻ എന്ന ഒരു രാജാവു വാണിരുന്നു. ശ്രീരാമൻെറ പിതാവായ അദ്ദേഹത്തിൻെറ കീർത്തി ലോകമെങ്ങും പരന്നിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഭരിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് ജനങ്ങൾക്ക് സമാധാനവും സൗഖ്യവും വർദ്ധിച്ചു.

അക്കാലത്ത് നായാട്ട് രാജാക്കന്മാരുടെ വലിയ ഒരു വിനോദമായിരുന്നു. ആ രീതി അനുസരിച്ച് ഒരിക്കൽ ദശരഥൻ വേട്ടയാടുന്നതിനായി കാട്ടിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. കൊടി, വാൾ, കുന്തം, കഠാരി, അമ്പ്, വില്ല് മുതലായവ എടുത്തുകൊണ്ട് അനേകം ഭടന്മാർ മഹാരാജാവിൻെറ കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ കുഴൽവിളിയും കോലാഹലവും കേട്ടു ഭയപ്പെട്ട് മൃഗങ്ങൾ ഓടിയൊളിച്ചു. മൃഗങ്ങളെ ഓടിച്ചുകൊണ്ട് വേട്ടക്കാർ കാട്ടിൽ പലെടത്തും പരന്നു. മഹാരാജാവും കൂട്ടുകാരെ പിരിഞ്ഞ് വളരെ ദൂരത്തിൽ അകപ്പെട്ടു.

സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു. നേരം ഇരുട്ടി. മഹാരാജാവു നിന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തിനു സമീപം ഒരു കാട്ടാറ് ഒഴുകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വല്ല വന്യമൃഗവും അവിടെ വെള്ളം കുടിക്കാൻ വരുമെന്നും, അപ്പോൾ അതിൻെറ നേർക്കു് അമ്പെയ്ത് തനിക്കു നായാട്ടിലുള്ള സാമർത്ഥ്യം പരീക്ഷിച്ചറിയാമെന്നും കരുതിക്കൊണ്ട് മഹാരാജാവു അവിടെ പതുങ്ങിയിരുന്നു.

കുറേ സമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആന തുമ്പിക്കൈയിൽ വെള്ളമെടുക്കുന്നതുപോലെ ഒരു ശബ്ദം കേൾക്കാറായി. പെട്ടെന്ന് വില്ലിൽ അമ്പുതൊടുത്ത് ശബ്ദം

പുറപ്പെട്ട സ്ഥലം ലാക്കാക്കി മഹാരാജാവു് അമ്പു് അയച്ചു. ഉടൻ "അയ്യോ! അയ്യോ" എന്നൊരു ദീനസ്വരം കേട്ടു.

മഹാരാജാവു് ആ ശബ്ദംകേട്ടു് ആററിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. ഒരു മുനികുമാരൻെറ ദേഹത്തിലാണു് ആ അമ്പു തറച്ചതു്. അയാളുടെ പക്കൽ ഒരു കുടം ഉണ്ടായിരുന്നു. മഹാരാജാവു് കുമാരൻെറ അടുത്തു ചെന്നു. അറിയാതെ ചെയ്തുപോയ കുററം ക്ഷമിക്കണം എന്നു് അദ്ദേഹം കുമാരനോടു് അപേക്ഷിച്ചു. ആററിൽ ഒരു ആന വെള്ളം കുടിക്കുകയാണെന്നു തെററിദ്ധരിച്ചാണു് താൻ അമ്പെയ്തതു് എന്നു് മഹാരാജാവു് മുനികുമാരനെ അറിയിച്ചു.

മുനികുമാരൻ മഹാരാജാവിനെ നോക്കി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—"നിങ്ങൾ ഖേദിക്കേണ്ട. ഞാൻ ചെയ്ത കർമ്മത്തിൻെറ ഫലമാണു് ഞാൻ അനുഭവിക്കുന്നതു്. ബാല്യകാലത്തു് ഒരിക്കൽ ഞാൻ ഒരു മഹാപാപം ചെയ്തു. ഇണയായിരുന്ന രണ്ടു പക്ഷികളിൽ ആൺപക്ഷിയുടെ നേർക്കു് കല്ലെറിഞ്ഞു് അതിനെ കൊന്നു. ഉടൻ അതിൻെറ ഇണ എന്നെ ശപിച്ചു. ആ ശാപം ഇതാ ഫലിച്ചിരിക്കുന്നു. എൻെറ മാതാപിതാക്കന്മാർ അതാ കാണുന്ന ആശ്രമത്തിൽ പാർക്കുന്നു. വാർദ്ധക്യംനിമിത്തം അവരുടെ കണ്ണുകൾക്കു കാഴ്ചയില്ലാതെയായി. ക്ഷീണംകൊണ്ടു് നടക്കാനും വയ്യാ. അവർക്കു് കുടിക്കാൻ വെള്ളം കൊണ്ടുപോകാനാണു് ഞാൻ വന്നതു്. അവർ എന്നെ നോക്കിയിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു് ദയവുചെയ്തു് ഈ വെള്ളം കൊണ്ടുപോയി അവർക്കുകൊടുത്തിട്ടു് എൻെറ മരണവൃത്താന്തം അറിയിക്കുക." ഇത്രയും പറഞ്ഞിട്ടു് ആ മുനികുമാരൻ

മഹാരാജാവിനെ ദയനീയമായി നോക്കി. അയാർ അങ്ങനെ മൃതിയടയുകയും ചെയ്തു.

ദശരഥനു സഹിക്കാൻ വയ്യാത്ത ദുഃഖം ഉണ്ടായി. അദ്ദേഹം വെള്ളം എടുത്തുകൊണ്ടു് ആശ്രമത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. ക്രൂരകൃത്യമായതുകൊണ്ടും വഴി വളരെ ദുർഘടമായിരുന്നതുകൊണ്ടും മഹാരാജാവു് നന്നേ കഷ്ടപ്പെട്ടു.

വെള്ളത്തിനു പോയ പുത്രനെ കാത്തിരുന്ന മുനിയും പത്നിയും വളരെ വിഷമിക്കുകയായിരുന്നു. "മകൻ പോയിട്ടു് ഏറെ നേരമായല്ലോ! എന്താണു് ഇനിയും വരാത്തതു്? അവനു വല്ല ആപത്തും നേരിട്ടിരിക്കുമോ?" എന്നു മുനി പറഞ്ഞു.

മറുപടിയായി മുനിപത്നി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:— "അവൻ താമസിയാതെ വരും."

ഉടൻ അവിടെ കാൽപ്പെരുമാററം കേട്ടു. അതു് അവരുടെ പുത്രൻേറതാണെന്നു വിശ്വസിച്ചു് മുനി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—"മകനേ! എന്താണു് ഇത്ര താമസിച്ചതു്? നിനക്കു വല്ല ആപത്തും നേരിട്ടോ എന്നു ഞങ്ങൾ സംശയിച്ചു. എനിക്കു വല്ലാതെ ദാഹിക്കുന്നു വേഗം ഒരു പാത്രം വെള്ളം കൊണ്ടുവരിക."

ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ മഹാരാജാവിനു് എന്തെന്നില്ലാത്ത സങ്കടം ഉണ്ടായി. അദ്ദേഹം സ്തബ്ധനായി നിന്നതേ ഉള്ളൂ.

"മകനേ! എന്താണു് അനങ്ങാതെ നില്ക്കുന്നതു്? വേഗം വെള്ളം കൊണ്ടുവാ." എന്നു് മുനി വീണ്ടും പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ മഹാരാജാവു് വിറച്ചുകൊണ്ടു് കുടം മുനിയുടെ മുമ്പിൽ വച്ചിട്ടു് നടന്ന

സംഭവം മുഴുവൻ മുനിയെ അറിയിച്ചു. മുനിയും പത്നിയും പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. അവർ രണ്ടുപേരെയും മകൻ മരിച്ചുകിടക്കുന്ന സ്ഥലത്തേയ്ക്കു് ഉടൻ കൊണ്ടു പോകണമെന്നു് മുനി രാജാവിനോടു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. മഹാരാജാവു് അവരെ അവിടെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി.

പുത്രന്റെ മൃതശരീരത്തെ തലോടി രണ്ടുപേരും പാവിട്ടു കരഞ്ഞു. ഒടുവിൽ മഹാരാജാവിനെ നോക്കി മുനി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—"മഹാരാജാവേ! അവിടുന്നു് ഒരു ഉപകാരം ചെയ്തുതരണം. വേഗം ഒരു ചിതയുണ്ടാക്കിയാലും. ഞങ്ങൾ ഇരുവരും അതിൽ പ്രവേശിച്ചു മരിച്ചുകൊള്ളാം. അന്ത്യകാലത്തു് പുത്രദുഃഖം എന്തെന്നു് അവിടത്തേയ്ക്കും അറിയാൻ ഇടവരും" എന്നിത്രയും പറഞ്ഞിട്ടു് മുനി അവിടെ കിടന്നു

മഹാരാജാവു് സരയൂനദിയുടെ തീരത്തു് ഒരു ചിത ഉണ്ടാക്കി. അതിൽ മുനികുമാരന്റെ ശവശരീരത്തെ സംസ്കരിച്ചു. മുനിയും മുനിപത്നിയും അതിൽ പ്രവേശിച്ചു. ദശരഥൻ അവരെ ഉദ്ദേശിച്ചു് വിധിപ്രകാരമുള്ള ക്രിയകൾ നടത്തി. അതിനു ശേഷം ദുഃഖത്തോടെ തിരിച്ചുപോയി.

മുനിയുടെ ശാപം കാലാന്തരത്തിൽ ദശരഥനു ഫലിച്ചു. ദശരഥന്റെ അന്ത്യകാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൂത്തപുത്രനായ രാമനെ കാട്ടിൽ അയയ്ക്കണമെന്നു വന്നുചേർന്നു. ആ ദുഃഖംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിനു് ജീവനാശം നേരിട്ടു.

പാഠം 7

വിദ്യയുടെ മാഹാത്മ്യം

ചിത്തമെന്തിന്നു മർത്ത്യർക്കു
വിദ്യ കൈവശമാവുകിൽ?
വെണ്ണയുണ്ടെങ്കിൽ നറുനെയ്
വേറിട്ടു കരുതേണമോ? 1

വിദ്യ വിട്ടു നരന്നാമോ
വിശ്വംഭരയിൽ വാഴുവാൻ?
ആയുധം കൈയിലില്ലാത്തോ-
നടരാടുന്നതെങ്ങനെ? 2

അജ്ഞനായ് ജീവിതം പോക്കും-
നാർക്കു ധാർഷ്ട്യമുദിച്ചിടും?
വാലും കൊമ്പുമെഴാത്തുള്ള
മഹിഷം തന്നെയപ്പുമാൻ. 3

പുറക്കണ്ണു തുറപ്പിപ്പൂ
പുലർവേളയിലംശുമാൻ
അകക്കണ്ണു തുറപ്പിക്കാ-
നാശാൻ ബാല്യത്തിലെത്തണം. 4

അന്നമേകുന്നവൻ മോദ-
മപ്പോൾ മാത്രമണച്ചിടും.
ആജീവനാന്തമാനന്ദ-
മരുളും വിദ്യ നല്കുവോൻ. 5

കൊണ്ടുപോകില്ല ചോരന്മാർ
കൊടുക്കുന്തോറുമേറിടും
മേന്മ നല്കും മരിച്ചാലും
വിദ്യ തന്നെ മഹാധനം. 6

അമ്മയൊപ്പം വളർത്തീടു-
മച്ഛനൊപ്പം ഹിതം തരും
വേളിയൊപ്പം സുഖിപ്പിക്കും
വിദ്യ സർവാർത്ഥസാധകം. 7

തൻവീട്ടിലജ്ഞനും പൂജ്യൻ
തൻനാട്ടിലരചാളുവോൻ;
വിദ്യാസമ്പന്നനാരാധ്യൻ
വിശ്വത്തിങ്കലശേഷവും. 8

ബാലൻതൻ വിദ്യയാലൊററ-
ബ്ഭവനത്തിന്നിരുട്ടു പോം
ബാലതൻ വിദ്യയാൽ വായ്ക്കും
പ്രകാശം പല വീട്ടിലും. 9

വിദ്യതന്നെ പരം നേത്രം,
ബുദ്ധി തന്നെ പരം ധനം,
ദയ തന്നെ പരം പുണ്യം
ശമം തന്നെ പരം സുഖം. 10

ദീപാവലി] [മഹാകവി ഉള്ളൂർ

61 6807/V

പാഠം 8

കേരളം

ബാലനും അവൻെറ അച്ഛനുംകൂടി ഒരു ദിവസം കോഴിക്കോട്ട കടപ്പുറം കണ്ടിട്ട് തീവണ്ടിയാഫീസിലേയ്ക്കു മടങ്ങുകയായിരുന്നു. എതിരേ വന്ന ഒരാൾ അച്ഛനോടുചോദിച്ചു:—"ഇവിടത്തെ പോസ്റ്റാഫീസ് എവിടെയാ?"

അച്ഛൻ:—എനിയ്ക്കറിയില്ല. ഞാൻ കൊച്ചിക്കാരനാണു്.

വന്നയാൾ:—ഞാനും ഇവിടത്തുകാരനല്ല; പൊന്നാനിയാണു് സ്വദേശം.

ബാലൻ:—അച്ഛാ, അച്ഛൻ കണ്ടില്ലേ? ആ മിഠായിത്തെരുവിൽനിന്നു കോടതിയിലേയ്ക്കു പോകുന്നേടത്തു ഞാനൊരു ബോർഡു കണ്ടു, "പോസ്റ്റാഫീസ്" എന്നു്.

വന്ന ആൾ ബാലൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച വഴിക്കു നടന്നു.

ബാലൻ:—അച്ഛാ, നമ്മളൊക്കെ അയ്യന്തോൾക്കാരല്ലേ? ഇന്നലെ ഷൊർണ്ണൂർ വച്ച് അച്ഛൻ ഒരാളോടു പറഞ്ഞു:—"നമ്മൾ തൃശ്ശൂർക്കാരാണെന്നു്" ഇപ്പോൾ പറയുന്നു കൊച്ചിക്കാരെന്നു്. അതെന്താ അച്ഛാ അങ്ങനെ?

അച്ഛൻ:—അയ്യന്തോൾ നാം താമസിക്കുന്ന ദേശമാണു്. തൃശ്ശൂരും അതിന്നടുത്തും നാം അയ്യ

ന്തോൾക്കാരെന്നു പറഞ്ഞാൽ അറിയും. എന്നാൽ ഷൊർണ്ണൂർവച്ചു പറയുമ്പോൾ ആ അയ്യന്തോൾ ഉൾപ്പെട്ട താലൂക്കിന്റെ പേരു പറയുന്നതാണു ചോദിക്കുന്നവർക്കുമനസ്സിലാകാനെളുപ്പം. തൃശ്ശൂർക്കാർ എന്നു പറഞ്ഞതു് അതുകൊണ്ടാണു്. ഇവിടെ, കോഴിക്കോട്ടുവച്ചാകുമ്പോൾ കൊച്ചി എന്നു പറയുന്നതാണു നല്ലതു്. ഇവിടെത്തന്നെ ആ പോയ മനുഷ്യനെപ്പോലെ വേറെ വല്ല ദിക്കിലും നിന്നു വന്നിട്ടുള്ളവരോടു് കൊച്ചിയെന്നു പറയാനേ പാടുള്ളൂ. കൊച്ചിക്കകത്തുള്ള താലൂക്കുകളുടെയും പ്രധാന സ്ഥലങ്ങളുടെയും വിവരം അവർക്കു് ഉണ്ടാവണമെന്നില്ലല്ലോ. കൊച്ചി എന്നുള്ളതു് കുറേക്കൂടി വലിയ ഒരു പ്രദേശത്തിന്റെ പേരല്ലേ? അതു് അവർ പക്ഷേ കേട്ടിട്ടുണ്ടാവും.

ബാലൻ:—അച്ഛൻ അന്നു മദിരാശിയിൽവച്ചു് മലയാളികൾ എന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. കൊച്ചിക്കാർ എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയായിരുന്നില്ലേ?

അച്ഛൻ—അവിടെ മലയാളികളല്ലാത്തവരോടാണു് സംസാരിച്ചതു്. അവർക്കു് മലയാളികളെന്നു കേട്ടാൽ വേഗം തിരിച്ചറിയാം. അതാണു് അങ്ങനെ പറഞ്ഞതു്. കൊച്ചിക്കാരെന്നു കേട്ടാൽ അത്രവേഗം അവർക്കു തിരിച്ചറിയില്ല.

ബാലൻ:—ശരി, ഈ മലയാളികൾ എന്നു വിളിക്കുന്നതു് ആരെയെല്ലാമാണു്?

അച്ഛൻ:—മലയാളരാജ്യത്തു ജനിച്ചവരെയെല്ലാം.

ബാലൻ:—എവിടത്തോളമുണ്ടു് മലയാളദേശം, അച്ഛാ?

അച്ഛൻ:—കന്യാകുമാരിതൊട്ടു് ഗോകർണ്ണംവരെ, ഈ കടലോരംപോലെ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന രാജ്യമാണു് അതു്. തെക്കു് തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചി, വടക്കു മലബാർ. ഇന്നത്തെ മലയാളദേശം വടക്കു ഗോകർണ്ണംവരെ ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. പണ്ടു് അങ്ങനെയായിരുന്നുവത്രേ. ഇപ്പോൾ ഇവിടന്നു് കാസർകോടുവരെ ചെന്നാൽ മലയാളദേശത്തിന്റെ വടക്കേ അതിരാകും. കന്യാകുമാരി തൊട്ടു് കാസർകോടുവരെ പടിഞ്ഞാറു് അതിരായി കിടക്കുന്നതു കടലാണു്; ഇപ്പോൾ നാം കണ്ടില്ലേ, ആ കടൽതന്നെ. അറബിക്കടൽ എന്നാണതിനു പേരു്. കിഴക്കേ അതിരു് മലയാണു്. ഒരു കാലത്തു് ആ മലയുടെ താഴ്വാരം മാത്രമായിരുന്നു മലയാളരാജ്യം. മലയാളം എന്നു പേരുണ്ടല്ലോ; അതു് അക്കാലത്തെ രാജ്യത്തിന്റെ പ്രകൃതിയനുസരിച്ചു വിളിച്ചു് ഉണ്ടായ പേരാണു്. ആ പേരു് പിന്നീടു് നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കുമായി. മലയാളം സംസാരിക്കുന്നവരെ പിന്നീടു് മലയാളികൾ എന്നു പറഞ്ഞുതുടങ്ങി

ബാലൻ:—നമ്മുടെ അശ്വത്ഥത്തോളം മരവും പഴയ മലയാളരാജ്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവോ, അച്ഛാ!

അച്ഛൻ:—ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. അവിടന്നു പടിഞ്ഞാട്ടിറങ്ങി വഞ്ചിയിൽ മണലൂർക്കു പോയില്ലേ, നമ്മളൊരിക്കൽ? അവിടത്തെ ഭൂമി അതി

വെള്ളയാണു്. ഈ കോഴിക്കോട്ടേ കടൽപ്പുറത്തു കാണുന്നതുപോലെ ചെമ്മണ്ണൊട്ടുമില്ല, ആ പടിഞ്ഞാറൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ. ആ ഭാഗമൊക്കെ പിന്നീടുണ്ടായതാണെന്നാണു് വിദ്വാന്മാർ പറയുന്നതു്. മലയിൽനിന്നു് മണ്ണൊലിച്ചുവന്നു വീണു നികന്നിട്ടാണു് ആ വെണ്മണൽ പ്രദേശമെല്ലാം ഉണ്ടായതെന്നു പറയുന്നു. അപ്പോൾ കടൽ മലയുടെ താഴ്‌വരയിൽനിന്നു പടിഞ്ഞാട്ടു നീങ്ങി ഇപ്പോൾ നില്ക്കുന്നേടത്തെത്തി.

ബാലൻ:—ആ വെള്ളമണ്ണുള്ള ദിക്കിനും നമ്മുടെ നാട്ടിനും ഇടയ്ക്കു കായലുണ്ടല്ലോ അച്ഛാ?—നാം വഞ്ചി കയറിപ്പോയ ആ കായൽ, അതെന്താ അങ്ങനെ?

അച്ഛൻ:—അതോ—ആ മലയിൽനിന്നു വന്നു വീണ മണ്ണു് ക്രമേണ കര പിടിച്ചപ്പോൾ ഇടയ്ക്കുള്ള താഴ്ന്ന ഭാഗം വെള്ളം കെട്ടിത്തന്നെ കിടന്നു. അവിടെ മണ്ണു വീണു് ഉയർന്ന ഭൂമിയായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്നാലും പഴയ കടലിന്റെ താഴ്ചയൊന്നും അവിടങ്ങൾക്കില്ല.

ബാലൻ:—അപ്പോൾ അച്ഛൻ പറയുന്നതു് കടലിൽനിന്നുണ്ടായതാണു് മലയാളദേശത്തിൽ ഒരു ഭാഗം എന്നാണു്, അല്ലേ?

അച്ഛൻ.—അതേ. പക്ഷേ, കടൽ ഉണ്ടാക്കിയതാണു് ആ ഭൂമി എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. മലയിൽനിന്നു വന്ന മണ്ണായിരിക്കാം കടലിൽ ഭൂമി നികത്തിയതു്.

ബാലൻ:—പരശുരാമൻ കടലിൽനിന്നു വീണ്ടെടുത്തു തന്നതാണു് കേരളഭൂമി എന്നു പെങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ കുഞ്ഞിശങ്കരൻ പറഞ്ഞു വല്ലോ. അതു് ഏതാണു് അച്ഛാ?

അച്ഛൻ:—ആ! അങ്ങനെ ഒരു കഥ ഞാനിപ്പറഞ്ഞ പടിഞ്ഞാറൻ കരയെപ്പററി പണ്ടുള്ളവർ കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. അതൊരു കഥ മാത്രമാണു്. കടലിൽനിന്നു് ആരും വീണ്ടെടുത്തതല്ല ഈ ഭൂമി. കടൽവക്കത്തുണ്ടായ പുതിയ ഭൂമിയിൽ ആദ്യം വന്നു താമസിച്ചവർ നംപൂതിരിമാരോ മററോ ആണു്. അവരുടെ ആദ്യത്തെ തലവനോ മററോ ആയിരിക്കണം പരശുരാമൻ. അദ്ദേഹം കടലിൽനിന്നും നികത്തി തങ്ങൾക്കു സംഭാവന ചെയ്തതാണു് ആ ഭൂമി എന്നു് അവരുടെ കാരണവന്മാർ പറഞ്ഞു പോന്നിട്ടാവാം അങ്ങനെ ഒരു കഥ ഉണ്ടായതു്.

ബാലൻ:—കേരളഭൂമി എന്നു പറയുന്നതു് ഏതു രാജ്യത്തെപ്പററിയാണു്?

അച്ഛൻ:—അങ്ങനെയും ഒരു പേരുണ്ടു്, മലയാളരാജ്യത്തിനു്. സംസ്കൃതത്തിൽ അങ്ങനെയാണു് മലയാളരാജ്യത്തെ വിളിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

———

പാഠം 9

അപവാദം

കേട്ടീലയോ കിഞ്ചന വർത്തമാനം?
നാട്ടിൽപ്പൊരുപ്പാനെളുതല്ല മേലിൽ
വേട്ടയ്ക്കു പോയാനൊരു യാദവൻപോൽ
കൂട്ടം പിരിഞ്ഞിട്ടവനേകനായി. 1

ഒരുത്തനപ്പോളവനോടു നേരി-
ട്ടടുത്തു കുത്തിക്കൊലചെയ്തുപോലും
അവന്റെ കണ്ഠത്തിലണിഞ്ഞ രത്നം
കവർന്നുകൊണ്ടാശു തിരിച്ചുപോലും. 2

പ്രസേനനെക്കൊന്നവനാരുവാൻപോൽ;
പ്രസേനനെക്കൊന്നവനീശ്വരൻതാൻ
അതോ നമുക്കും പരമാർത്ഥമിപ്പോ-
ളതല്ല ചോദിച്ചതറിഞ്ഞിതോ താൻ? 3

അറിഞ്ഞു ഞാനിന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ;
പറഞ്ഞുകൂടാത്തതിനെന്തു ബന്ധം?
തനിക്കു താൻപോന്നവരൊന്നു ചെയ്യും-
ലതിന്നു ദോഷം പറയാവതുണ്ടോ? 4

എനിക്കു കേൾപ്പിക്കരുതോ രഹസ്യം?
തനിക്കു കേൾപ്പിക്കരുതായ്കയില്ല;
ഇനി ക്രമാലന്യജനം ഗ്രഹിച്ചാ-
ലെനിക്കു കുററം വരുമെന്നു ദോഷം. 5

തന്നാണെ ഞാനെന്നുടെ കണ്ണു രണ്ടാ-
ണന്യാദേശന്മാർക്കറിയിക്കയില്ല.
എന്നാൽ കഥിക്കാമിതു കേട്ടതിപ്പോൾ
നന്ദാത്മജൻ ചെയ്തൊരു കൈതവംപോൽ. 6

ചോദിച്ചപോൾ പണ്ടിതു കൊണ്ടൽവർണ്ണൻ
തദാ കൊടുത്തില്ലതു യാദവൻ താൻ;
കണ്ടാലിരക്കുന്ന ജനങ്ങളുണ്ടോ
കപ്പാൻ മടിക്കുന്ന തരം വരുമ്പോൾ? 7

ചെറുപ്പകാലങ്ങളിലുള്ള ശീലം
മറക്കുമോ മാനുഷനുള്ള കാലം?
കാരസ്കരത്തിൻകുരു പാലിലിട്ടാൽ
കാലാന്തരേ കയ്പു ശമിപ്പതുണ്ടോ? 8

രത്നം നശിക്കുന്നതിലല്ല ഖേദം
യത്നത്തിനാലായവനർത്ഥമുണ്ടാം
സ്യമന്തകം കാരണമെത്ര കഷ്ടം!
കുമാരനുംകൂടെ മരിച്ചിതല്ലോ! 9

ധനങ്ങളുള്ളോരിനി വേണ്ടതിപ്പോ-
ളെനിക്കു തോന്നുന്നതു ഞാനുരയ്ക്കാം;
ഇട്ടിക്കിൽ നിന്നാശു കടത്തിവയ്പാ-
നുദ്യോഗമദ്യൈവ തുടർന്നിടേണം. 10

ഉച്ചയ്ക്കു കത്തിക്കവരുന്ന ദിക്കിൽ
വച്ചേയ്ക്കു നന്നോ ധനധാന്യമെല്ലാം?
ഇത്യാദി ദുർഭാഷണഘോഷമപ്പോ-
ളത്യന്തമുണ്ടായിതു പാരിലെല്ലാം. 11

മുമ്പേ ഗമിച്ചീടിന ഗോവൃതന്റെ
പിമ്പേ ഗമിക്കും ബഹുഗോക്കളെല്ലാം;
ഒരുത്തനുണ്ടാക്കിന ദുഷ്പ്രവാദം
പരത്തുവാനാളുകളുണ്ടസംഖ്യം. 12

കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ] [ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം മണിപ്രവാളം

പാഠം 10

എറുമ്പ്

എത്രയോ ജന്തുക്കൾ നമ്മോടൊത്തു് നമ്മുടെ വീടുകളിൽ ജീവിക്കുന്നുണ്ടു്. ആടുമാടുകളും പൂച്ചയും പട്ടിയും മററും അവയിൽ വലിയ തരം ജീവികളാണു്. അവയെപ്പററിയല്ല ഇവിടെ പറയാൻ പോകുന്നതു്. പല്ലിയും പാററയും ചിലന്തിയും ഈച്ചയും കൊതുകും മൂട്ടയും നമുക്കു് ഇഷ്ടമില്ലാത്ത അതിഥികളായി വീടുകളിൽ കഴിയുന്നു. അവരെക്കാളും നിർഭയമായി വീടുകളിൽ പെരുമാറുന്ന വെറും അല്പപ്രാണികളായ ചില ധിക്കാരികളും ഉണ്ടു് ചിതലും എറുമ്പും ആണു് അവ. കാണാൻ കടുകമണിയേക്കാൾ ചെറിയ ജീവികൾ; എത്ര ഉണ്ടാലും നിറയാത്ത വയററാളികൾ. ഒരു വസ്ത്രൊൽത്തുരുമുഴുകെ ഒരു പുററു ചിതലുകൾ ഏതാനും ദിവസങ്ങൾകൊണ്ടു് തിന്നൊടുക്കും. പത്തു കാള ഒരു മാസം തിന്നുന്ന വയ്ക്കോൽ ഒരു പററം ചിതൽ പത്തു ദിവസംകൊണ്ടു തിന്നുകളയും. മരവും തടിയും തുണിയും പുസ്തകവും എല്ലാം ചിതലിനു വെറും തീററിപ്പണ്ടങ്ങൾ. എന്നാൽ അവ നമ്മുടെ ആഹാരസാധനങ്ങളെ അങ്ങു ആക്രമിക്കാറില്ല. ആ ശല്യം ചെയ്യാനുള്ള ചുമതല ചിതൽ എറുമ്പിനു വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കയാണു്.

അകത്തമ്മപോലെ ഇരിക്കുന്ന വെള്ള എറുമ്പുകളാണല്ലോ ചിതലുകൾ. അവ പുറത്തുനിന്നു കൊള്ള ചെയ്യാറില്ല. എന്നാൽ എറുമ്പുകൾ പട്ടാപ്പകൽ കയ്യേററം ചെയ്യുന്ന കൊടുംകൊള്ളക്കാരാണു്. നെയ്യും ശർക്കരയും പഞ്ചസാരയും പാലും പഴവും അരിയും

ചോറും എന്തും തുരന്നു കണ്ടുപിടിച്ച് തനിച്ചും കൂട്ടു ചേർന്നും തട്ടിക്കൊണ്ടു കടന്നുകളയുകയാണ് അവയുടെ തൊഴിൽ. അമ്പോ! ഇങ്ങനെ അതിരററ ഒരു കയ്യേററം ഉണ്ടോ? മററു ചില അല്പപ്രാണികളെയും അവ കണ്ടാൽ വിട്ടയയ്ക്കാറില്ല. ഒരു പുഴുവോ എരയോ എറുമ്പുകളുടെ കണ്ണിൽപ്പെട്ടു എന്നിരിക്കട്ടെ. കുറേ എറുമ്പുകൾ അതിൻെറ തലയ്ക്കു പിടിക്കൂടും. അനേകം എറുമ്പുകൾ അതിൻെറ ശരീരത്തിൽ നീളെ കടിച്ചു തൂക്കിയെടുത്തുകൊണ്ടു യാത്ര തുടങ്ങും. ചെന്നായ്ക്കളുടെ കൂട്ടം സാധുമൃഗത്തെ വളഞ്ഞു പിടിക്കൂടുമല്ലോ. അതുപോലെയാണ് എറുമ്പുകൾ പുഴുവിനെ പിടിക്കൂടുന്നതു്.

നമ്മുടെ നാട്ടിൽ എത്രയോ തരം എറുമ്പുകൾ ഉണ്ടു്. ചെറിയ നെയ്യെറുമ്പുതൊട്ടു പെരുന്തലയനെറുമ്പുവരെ പലതരം എറുമ്പുകൾ നമുക്കു പരിചയമുണ്ടു്. നെയ്യെറുമ്പും ശോണനും (ചോനൻ) ശവംതിന്നിയെറുമ്പും കട്ടെറുമ്പും വീടുകളിൽ സാധാരണമാണു്. കട്ടെറുമ്പു കറുത്തതും മററുള്ളവ അധികവും തവിട്ടുനിറത്തിലുള്ളവയും ആണു്. ശവംതിന്നിയെറുമ്പ് ജീരകത്തേക്കാളും ചെറിയ പ്രാണിയാണു്. എങ്കിലും അതിൻെറ കടി ഏററാൽ വളരെ വിഷമിക്കും. ശോണനെപ്പോലെ മധുരപദാർത്ഥങ്ങളിൽ കൊതിയുള്ള പ്രാണി ഇല്ല. ശർക്കരയും പഞ്ചസാരയും തേനും പാലും മററും കിട്ടാൻവേണ്ടി ജീവൻ കളയാനും അവയ്ക്കു മടിയില്ല. വീട്ടിൽ വലിയ ശല്യത്തിനു വരാത്ത ഒരിനമാണു് വീറു് (നീറു്). കടിച്ചു ചാവുന്ന ഒരു പ്രാണിയെന്നു് അതിനെപ്പററി ഒരു ചൊല്ലുണ്ടു്. അതിൻെറ സങ്കേതത്തിൽ ചെന്നാൽ അതു കൂട്ടത്തോടെ നമ്മെ ആക്രമിക്കും. എതിരാളിയെ

അവയ്ക്കു തീരെ ഭയമില്ല. അവ കടിച്ചാൽ തൂത്തെറിഞ്ഞുകളയാം എന്നു വിചാരിക്കേണ്ട. കടിച്ച കടി അറ്റു ചത്താലും വിടുകയില്ല, എന്നാണു് നിശ്ച-

മരങ്ങളിലാണു് അവയുടെ വാസം. ഇലകൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തു് കൂടുകളെപ്പോലെയുള്ള കൂട്ടു് ഉണ്ടാക്കുവാൻ അവയുടെ വിരുതു് ഒന്നു വേറെതന്നെ.

കട്ടെറുമ്പും വിശിറും മററും ആണല്ലോ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ എറുമ്പുകളിൽ പ്രമാണികൾ. അവയ്ക്കും നമ്മെ ശല്യപ്പെടുത്താനുള്ള ശക്തി വളരെ കുറവാണു് എന്നു പറയണം. ആഫ്രിക്കയിലെ ചില എറുമ്പുകളുടെ കഥ മനസ്സിലാക്കിയാൽ ഈ കാര്യം സ്പഷ്ടമാകും. അവയുടെ സ്വഭാവംകൊണ്ടു് അവയെ വേട്ടയെറുമ്പുകൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു. സംഘം ചേർന്നുള്ള അവയുടെ ആക്രമണയാത്ര സകല ജന്തുക്കൾക്കും ഭയം ഉണ്ടാക്കും. അവയുടെ വരവു കണ്ടാൽ വലിയ വന്യജന്തുക്കൾപോലും പ്രാണഭയംകൊണ്ടു് ഓടി ഒളിക്കും. ഈ എറുമ്പിൻപട ആക്രമിച്ചു് പന്നിക്കൂട്ടത്തെയും ആനകളെത്തന്നെയും കൊന്നുതിന്നുകളയും.

വേട്ടയെറുമ്പുകളുടെ ആക്രമണം ഉണ്ടെന്നറിഞ്ഞാൽ ഗ്രാമങ്ങളിലുള്ള ജനങ്ങൾ ഒന്നാകെ ഓടി രക്ഷപ്പെടും. മററു ഗതിയില്ലെന്നു കണ്ടാൽ അവയിൽനിന്നു രക്ഷനേടാൻ ആളുകൾ ജലാശയങ്ങളെ അഭയം പ്രാപിക്കും. ആ എറുമ്പുകൾ വെള്ളത്തിൽ ഇറങ്ങുകയില്ല എന്നാണു സങ്കല്പം. വെള്ളത്തിൽ ഇറങ്ങിച്ചെന്നു് ആക്രമിക്കാൻ വേട്ടയെറുമ്പിനു മിടുക്കില്ല. എന്നാൽ വെള്ളത്തിലും മുങ്ങിച്ചാകാതെ കിടക്കാൻ വേട്ടയെറുമ്പുകൾക്കു കഴിയും. വെള്ളപ്പൊക്കംകൊണ്ടു് മാളങ്ങൾ നശിക്കുമ്പോൾ അനേകം എറുമ്പുകൾ ഒന്നുചേർന്നു് പന്തുപോലെ വെള്ളത്തിൽ പൊങ്ങിക്കിടക്കും. കുട്ടിയെറുമ്പുകളും പെണ്ണെറുമ്പുകളും അകമേയും, ആണെറുമ്പുകൾ പുറമേയും ആയി

ട്ടാണ് ഉരുണ്ടുകൂടുന്നതു്. വെള്ളം വറ്റുന്നതുവരെ അവ അങ്ങനെ കിടന്നു രക്ഷപ്പെടും

ഗ്രാമങ്ങൾക്കുട്ടത്തു് വേട്ടയെറുമ്പുകൾ പെരുകിയാൽ അവയെ നശിപ്പിക്കാൻ ഗ്രാമവാസികൾ ഒരു ഉപായം പ്രയോഗിക്കാറുണ്ടു്. പാറയുടെ ചെറിയ വിടവോ മറേറാ ആയിരിക്കും എറുമ്പുകളുടെ മാളം. ഉണങ്ങിയപനയോലയും പുല്ലും മാളത്തിന്റെ വാതുക്കൽ ഇട്ടു തീ കത്തിക്കും. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടു വലിയ പ്രയോജനം ഉണ്ടാകാറില്ല. അധികം എറുമ്പുകളും എങ്ങനെയെങ്കിലും വെളിയിൽ കടന്നുകൂടും.

അവ പലപ്പോഴും വൃക്ഷങ്ങളിൽ കയറി ഒന്നിന്മേൽ മറെറാന്നു് എന്ന ക്രമത്തിനു് കടിച്ചുപറിച്ചു മാലപോലെ തൂങ്ങിക്കിടക്കും. ഇങ്ങനെ അനേകായിരം എറുമ്പു് തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന വൃക്ഷങ്ങൾ ആഫ്രിക്കൻ വനപ്രദേശങ്ങളിൽ കാണാവുന്നതാണു്. തീരത്തുള്ള വൃക്ഷങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ മാലയായി തൂങ്ങി ഈ എറുമ്പുകൾ നദികൾ കടക്കാറുണ്ടു്.

എറുമ്പുകളുടെ ജീവിതം സൂക്ഷിച്ചു പഠിച്ചാൽ രസമുള്ള പല കാര്യങ്ങളും ഗ്രഹിക്കാൻകഴിയും. ചിലതരം എറുമ്പുകൾ അലസരും സുഖാസക്തരും ആണു്. അവ മററു് എറുമ്പുകളെ പിടിച്ചു് അടിമകളാക്കി വേല ചെയ്യിക്കുന്നു. അടിമയെറുമ്പുകളാണു് ആഹാരം തേടി കൊണ്ടുവന്നു കൊടുക്കുന്നതു്. അടിമയെറുമ്പുകളുടെ സഹായംകൂടാതെ ഈ പിപീലികപ്രഭുക്കൾക്കു തന്നെത്താനെ ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിവില്ല. അടിമയെറുമ്പുകളെപ്പോലെ പടയാളിയെറുമ്പുകളും ഉണ്ടു്. അവയാണു യുദ്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു് ശത്രുക്കളെ എതിരിടുന്നതു്.

എറുമ്പുകൾക്കു് വ്യവസായങ്ങളും ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ അൽഭുതമായി തോന്നും. പാലിനു നാം പശുക്കളെ വളർത്തുന്നതുപോലെ എറുമ്പുകൾ ഒരുതരം തേൻ കുടിക്കാനായി ചില അല്പപ്രാണികളെ വളർത്താറുണ്ടു്. ചില ചെടികളുടെ ഇലകളിൽ കൂട്ടമായി ഇത്തരം ജീവികൾ പററിയിരിക്കുന്നതു് കാണാം. അവ ഒരുതരം മധുരദ്രവ്യം പുറപ്പെടുവിക്കും. അതു് എറുമ്പിനു് അമൃതമാണു്. ഇത്തരം പ്രാണികളെ എറുമ്പു് സൂക്ഷിച്ചു രക്ഷിക്കുന്നതു് കാണേണ്ടതു തന്നെ.

ക്ഷാമകാലത്തേയ്ക്കു് ആഹാരം കരുതിവയ്ക്കുന്നതു് എറുമ്പുകൾക്കുള്ള പ്രത്യേക സ്വഭാവം ആണു്. പലതരം ധാന്യങ്ങൾ മാളങ്ങളിൽ സംഭരിക്കും. ഇങ്ങനെ ചില മാളങ്ങളിൽ വളരെയധികം ധാന്യം ശേഖരിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം.

തേനീച്ചകളെപ്പോലെ തേനെറുമ്പുകളും ഉണ്ടെന്നു വസ്തുത സാധാരണ അറിവുള്ളതല്ല. അമേരിക്കയിൽ മെക്സിക്കോ രാജ്യത്താണു് തേനെറുമ്പുകൾ അധികമായി ജീവിക്കുന്നതു്. ഉദരത്തിലാണു് അവ തേൻ സംഭരിക്കുന്നതു്. തേൻ കുടിച്ചുവീർത്ത അതിന്റെ ഉദരം ചെറിയ ഒരു നെല്ലിക്കാപോലെ ഇരിക്കും. അതിൽനിന്നു് മററു് എറുമ്പുകൾ ആവശ്യംപോലെ മധുപാനം ചെയ്യാറുണ്ടു്. മെക്സിക്കോക്കാർ ഇത്തരം എറുമ്പുകളെ പിടിച്ചു പിഴിഞ്ഞു് തേൻ എടുക്കുന്നു.

അല്പപ്രാണികളെങ്കിലും എറുമ്പുകൾ അൽഭുതപ്രാണികളാണെന്നു് മനസ്സിലാക്കണം. അവയുടെ ഒത്തൊരുമയും ഉത്സാഹശീലവും സംഘടനയും കണ്ടു പഠിക്കേണ്ടതാണു്.

പാഠം 11

രണ്ടപ്പം

അമ്മ രണ്ടപ്പം കൊടുത്തു—കൈയി-
ലമ്മണിക്കുട്ടനു തിന്നാൻ
ചെങ്കതിരോൻ മറയാറായ്—വാനിൽ
കുങ്കുമപ്പൊട്ടൊഴിയാറായ്.
ഒന്നവൻ തിന്നു, കളിക്കാൻ—വേറി-
ട്ടൊന്നുമായ്ച്ചെന്നു നീരത്തിൽ.
കേറിത്തുള്ളച്ചുടൻ പാഞ്ഞു—കാതിൽ
ക്കൂരമ്പുപോലൊരു ശബ്ദം.
'കണ്ണും കരളുമുള്ളോരേ!—അയ്യോ
പുണ്യം പുലർന്ന മാളോരേ;
പൊന്നേജമാന്മാരെ, കാണ്മിൻ—കനി-
ഞ്ഞെന്നെ, പ്പിറവിക്കരുടൻ.
പട്ടിണികൊണ്ടു പൊരിഞ്ഞു—പിള്ള-
ച്ചട്ടിയിൽ കാശൊന്നുമില്ലേ!
വല്ലതുമിട്ടേച്ചുപോണേ! തുള്ളി-
കല്ലുരിക്കഞ്ഞിനീർ മോന്താൻ;'
അയ്യംവിളിയതു കേട്ടു—പൈതൽ
നെയ്യപ്പം ചട്ടിയിലിട്ടു.
തപ്പിയെടുത്തതു തിന്നു—പാവ-
മപ്പോഴക്കുഞ്ഞിനെ വാഴ്ത്തി.

'തമ്പുരാനേ! തരും ദൈവം—കുലീ-
യൻപിലിതി'ന്നെന്ന ചൊല്ലി
മാറത്തടിച്ചു കരവു—ളൂരെ
വേറിട്ടൊരന്ധനമപ്പോൾ.

കാടിയൊരേട്ടുമാ പ്പുരത്തു—കട്ടൻ
ചീഞ്ഞാണത്തമ്മയെത്തേടി.
ചേരിയെതിർമൊഴിയാതെതൻ—ചട്ട
സാരിപ്പോൻത്തുമ്പത്തു തൂങ്ങി.

"അമ്മേ, യൊരപ്പമൊരപ്പം—കൂടി-
ച്ചമ്മേ തരു" എന്നിരന്നു.
"പോരയോ? ഞങ്ങളൂണോ?—തീനി;
തേരകിൽ മാങ്ങളുണ്ടാകും."

'ഞാൻകളഞ്ഞു നടാതെ—മാമ്പി
കണ്ണേ ഞാൻ തിന്നുള്ളൂ താതേ!'
'കണ്ണാ നീ തിന്നല്ലു കണ്ടു—ഞാൻ മ-
റ്റാറാന്നതകൊണ്ടിങ്ങെന്താണേ ചെയ്യു?'

എന്നതിനുത്തരമോതി—ചങ്ങാൻ
തിന്നതല്ലെന്നമ്മ കണ്ടു.

"ആയതെങ്ങാണോ ളുലഞ്ഞു—വിങ്ങ
ചായ വഴികെൻ വയറ്റിൽ.
പട്ടിണികൊണ്ടു വലഞ്ഞു—പള്ള
ച്ചുട്ടു കരടനൊരഞ്ഞൻ
ചാവിട്ടുകേണ ഞാൻ മറേറ—യപ്പം
പാവമവന്നു കൊടുത്തു.

രണ്ടു് രംഗം

ഞാൻ തിന്നൊരപ്പമതത്രേ—തായേ!
മാന്ത്യമതിച്ചുമുണ്ടാമോ ?"

കോൾമയിർക്കൊണ്ടുപോയ് പൂമെ—യ്യുമ്മ-
യ്യോമനതൻ മൊഴി കേൾക്കെ.

വണ്ടണിവേണിയാൾ വാക്കൊ—ണ്ടടൻ
തൊണ്ടയിടറിക്കൊണ്ടോതി.

"എൻമകനെ നീ ജയിച്ചു—നിൻെറ
ജന്മം കൃതാർത്ഥമായ്ത്തീർന്നു

ഒന്നിനു മൂന്നു ഞാൻ നല്കാ—മപ്പ-
മെന്നുണ്ണിക്കിങ്ങനെ തിന്മാൻ

ചിക്കെന്നെൻ കൺമണി വാങ്ങി—യവ-
യക്കരുടർക്കു കൊടുക്കൂ.

ഉമ്മയോരോന്നു വിലയാ—ണതി-
യമ്മയ്ക്കു മുൻകൂട്ടി നൽകൂ"

ഇവ്വണ്ണമോതി മകനെ—യവൾ
മൂവുരു മേന്മേൽ മുകർന്നു.

മൂന്നപ്പം കൈയിൽക്കൊടുത്തു—ദൈവം
മൂന്നു പുമർത്ഥവും പോലെ.

ആയതവർക്കവൻ നല്കീ—അങ്ങൻറാ
വായും വയറും നിറച്ചു.

സ്വർഗ്ഗമാകുന്നില്ലേ ചൊൽവിൻ—ക്ഷോണി-
യിങ്കണ്ണെക്കളുള്ള കിടാങ്ങൾ ?

(മഹാകവി ഉള്ളൂർ

——

പാഠം 12

കഥകളി

വിനോദത്തിനും വിജ്ഞാനത്തിനും ഉതകുന്ന പല കലകളും കേരളത്തിൽ ഉണ്ടല്ലോ. എല്ലാംകൊണ്ടും അവയിൽ ഒന്നാംസ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നതു് കഥകളിയാണു്. ഇതിനു് ആട്ടം എന്നും പേരുണ്ടു്. വിദേശങ്ങളിലുള്ളവരുടെ ശ്രദ്ധയെക്കൂടി അടുത്തകാലത്തു് ആകർഷിക്കാൻ കഥകളിക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. കഥകളിയിൽ ഉപയോഗിച്ചുവന്ന ഗാനരീതി കേരളീയ സംഗീതത്തിന്റെ നല്ല മാതൃകയാണു്. കഥകളിക്കുവേണ്ടി ഓരോ കാലത്തു് പണ്ഡിതന്മാർ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിന്റെ പുഷ്ടിക്കു് വളരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ കലയിലുള്ള നൃത്തങ്ങൾക്കും കലാശങ്ങൾക്കും പണ്ടു നമ്മുടെ നാട്ടിൽ നിലവിലിരുന്ന ആയുധക്കളി, കല്യാണക്കളി മുതലായവയോടു് ഗാഢമായ ബന്ധമുണ്ടു്. കഥകളിയിലെ അഭിനയം വളരെ മെച്ചമേറിയതാണു്.

കഥകളി മലയാളികളുടെ വിശേഷപ്പെട്ട ഒരു തരം നാടകമാണെന്നു പറയാം. എന്നാൽ കഥകളിയിൽ നടന്മാർ സംസാരിക്കയില്ല. കൈമുദ്രകൾകൊണ്ടും മുഖഭാവങ്ങൾകൊണ്ടും ആണു് ഓരോ നടനും അഭിനയിക്കുന്നതു്. സംഭാഷണത്തെ പാടേ ഉപേക്ഷിച്ചും അഭിനയത്തിനു വളരെ പ്രാധാന്യം നൽകിയും ഉള്ള കഥകളിയെ ചില അരസികന്മാർ ഊമയാട്ടം എന്നു് ആക്ഷേപിക്കാറുണ്ടു്. എന്നാൽ കൈമുദ്രകൾ അറിയാവുന്നവർക്കു് കഥകളിപോലെ രസിക്കുന്ന മറ്റൊരു അഭിനയസമ്പ്രദായവും ഇല്ല.

കഥകളിയിലെ കഥകൾ പുരാണങ്ങളിൽനിന്നു് എടുത്തിട്ടുള്ളവയാണു്. അവയിലെ പാത്രങ്ങൾ പുരാണപ്രസിദ്ധിയുള്ള ദേവന്മാരും, അസുരന്മാരും, രാജാക്കന്മാരും മററുമാണു്. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവം അനുസരിച്ചു് വേഷവൈചിത്ര്യം വരുത്തുന്നതിലും കഥകളിക്കാർ ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മിനുക്കു്, പച്ച, കത്തി, താടി, കരി എന്നിങ്ങനെ അഞ്ചു തരമാണു് കഥകളിയിലെ വേഷങ്ങൾ. മിനുക്കു് എന്നതു് മനയോലകൊണ്ടു് മുഖം മിനുക്കുന്നതു മാത്രമാണു്. സ്ത്രീകൾ, മുനിമാർ മുതലായവരുടെ വേഷം മിനുക്കാണു്. മുഖത്തു പച്ചനിറം തേയ്ക്കുന്നതിനെ പച്ച എന്നു പറയുന്നു. ശ്രീരാമൻ, ശ്രീകൃഷ്ണൻ, നളൻ തുടങ്ങിയ ഉത്തമന്മാരായ നായകന്മാരുടെ വേഷത്തിനാണു് പച്ച അണിയുന്നതു്. പച്ചയിൽത്തന്നെ കണ്ണുകളുടെ മുകളിലും താഴെയും കത്തിയുടെ ആകൃതിയിൽ ചുവപ്പുനിറവും മൂക്കിൻെറ അററത്തു വെളുത്ത ഉണ്ടയും (ചുട്ടി, പൂവു്) ചേർന്നുള്ള വേഷമാണു് കത്തി. ഘനത്തിലും വീതിയിലും ചെവിയോളം എത്തുന്ന കൃത്രിമതാടി വച്ചുകെട്ടുന്നതാണു് താടിവേഷം. ബാലി, ഹനുമാൻ മുതലായവരുടെ വേഷം താടിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. മുഖത്തു കറുപ്പു് അണിയുന്ന വേഷമാണു് കരി. കാട്ടാളനും, ശൂർപ്പണഖയും മററും ഈ ഇനത്തിൽപ്പെടുന്നു. വേഷങ്ങളുടെ സ്വഭാവം അനുസരിച്ചു് കിരീടമോ മുടിയോ അണിയുന്നു. പച്ച, കത്തി, ചുവന്ന താടി ഇവയ്ക്കു കിരീടമാണു് സാധാരണ ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. കൃഷ്ണൻ, ഹനുമാൻ തുടങ്ങിയ വേഷങ്ങൾ കിരീടത്തിൻെറ സ്ഥാനത്തിൽ അണിയുന്ന ശിരോഭൂഷണത്തിനു് മുടി എന്നാണു പേരു്.

കഥകളി പ്രയോഗിക്കുന്നതു് രാത്രിയിലായതു കൊണ്ടു് അരങ്ങത്തു് വലിയ ഒരു നിലവിളക്കു കൊളുത്താറുണ്ടു്. നാടകത്തിലേ കർട്ടനുപകരം കഥകളിയിൽ തിരശ്ശീലയാണു് ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. കഥകളിക്കു് പൊതുവേ ഉള്ള ചില ചടങ്ങുകളാണു് കേളികൊട്ടു്, തോടയം, പുറപ്പാടു്, മേളപ്പദം എന്നിവ. കഥകളി ഉണ്ടെന്നറിയിക്കാനായി സന്ധ്യയ്ക്കു് മദ്ദളം, ചേങ്ങല, കൈമണി എന്നിവയോടുകൂടി ചെണ്ട കൊട്ടുന്നതിനാണു് കേളികൊട്ടു് എന്നു പറയുന്നതു്. കഥകളിയുടെ ആരംഭത്തിൽ തിരശ്ശീലയ്ക്കുള്ളിൽനിന്നു് ഈശ്വരസ്തുതിപരമായ പാട്ടിന്റെ താളത്തിനൊപ്പിച്ചു ചുവടുകൾവെച്ചു് അമർന്നുകളിക്കുന്നതത്രേ തോടയം. തോടയം കഴിഞ്ഞാൽ പുറപ്പാടിനുള്ള വട്ടമായി. കഥയിലെ പ്രധാന പുരുഷപാത്രം സ്ത്രീ പാത്രത്തോടുകൂടി ശംഖുവിളി, ആലവട്ടം, മേൽക്കട്ടി എന്നിങ്ങനെയുള്ള ആഡംബരങ്ങളും ചേർന്നു് രംഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു നൃത്തം ചെയ്യുന്നതാണു് പുറപ്പാടു്. പുറപ്പാടു കഴിഞ്ഞാണു് മേളപ്പദം. ഇതു് ഒരു ഈശ്വരസ്തോത്രമാണു്. ഗീതഗോവിന്ദം എന്ന ഗാനകൃതിയിലെ ഒരു പാട്ടാണു് മേളപ്പദത്തിനു ചൊല്ലുന്നതു്.

കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാന്റെ രാമായണം കഥകളിയാണു് ആദ്യമായി ഉണ്ടായ ആട്ടക്കഥ. കോട്ടയത്തു തമ്പുരാൻ, കാർത്തികതിരുനാൾ രാമവർമ്മമഹാരാജാവു്, ഉണ്ണായിവാര്യർ, അശ്വതിതിരുനാൾ ഇളയതമ്പുരാൻ, ഇരയിമ്മൻതമ്പി, വിദ്വാൻ കോയിത്തമ്പുരാൻ മുതലായി പല കവികളും പിൽക്കാലത്തു് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ പോഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

———

പാഠം 13

വെള്ളപ്പൊക്കം

ജലമേന്തിയോടിത്തളർന്ന മേഘം
മലയിൽത്തടഞ്ഞു കമിഴ്ന്നുവീണു;
കൊട്ടുമുടിക്കടിയിലേയ്ക്കുരുളും കുടത്തിൻെറ
പടപട ശബ്ദങ്ങൾ കേൾപ്പതില്ലേ—തണ്ണീർ
ചിതറിത്തെറിപ്പതു കാൺമതില്ലേ? 1

പുഴയിൽ മലവെള്ളം പൊങ്ങിവന്നു,
കരകൾ കവിഞ്ഞു, വയൽ നിറഞ്ഞു;
പടിയോളം വന്നെത്തി, തൊടിയിലും
ചെന്നെത്തി
ത്തൊടിയിലീ മുററത്തുമോടിയെത്തും, വെള്ള-
മൊട്ടുവിലീയിറയത്തുമേറിയെത്തും. 2

ചെറുവഞ്ചി വേഗമിറക്കി വയ്ക്കൂ,
കുറിയ നയമ്പു തിരഞ്ഞെടുക്കൂ;
തൊടിയീന്നു വയലിലും, വയലീന്നു പുഴയിലും
പുഴയീന്നു കടലിലും പോയ്വരേണം—കൈയ്യും
തുഴയുമായൊന്നു പൊരുതിടേണം. 3

കുതിരപോൽ വാശിത്തിമർപ്പിനോടെ
കുതികൊള്ളും വഞ്ചി വയലിലൂടെ,
കരിനിറ വളനീരിൽ വഞ്ചികൊണ്ടുഴുതു വൻ-
കുമിള വെൺവിത്തു വിതച്ചിടും ഞാൻ,—തിര-
കളെകൾ നയമ്പാൽക്കൊത്തി നീക്കിടും
ഞാൻ.

വയലും പുഴയും കടന്നുപോകും
കടലിൽക്കടലിൽ പകർന്നുപോകും;
പഴയകാലത്തു കൊളംബസ്സു പോയപോൽ

പുതിയ ലോകങ്ങൾ തിരഞ്ഞുപോകും,—നമ്മൾ
പുതുചക്രവാളം വിരഞ്ഞുപോകും. 5

ഉലകിൽ പുലരിയിലിടിക്കൂടി
ഉലയാത്ത വെൺകുളിർമഞ്ഞുമൂടി.
ധ്രുവദീപ്തി തുള്ളിക്കളിക്കുന്നതായൊരു
നവലോകമേറെ വടക്കുണ്ടത്രെ,—മിന്നും
ധ്രുവനതിൻ നേരേ മുകളിലത്രേ. 6

അകളങ്കമെസ്കിമോപ്പിള്ളർ ചെമ്മേ
അവിടെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരിപ്പൂ നമ്മെ,
അതിദൂരമാമേതോ കാലത്തിൽക്കളി-കളി
ലവരുററ കൂട്ടുകാരായിരുന്നു;—തമ്മിൽ
അകലെയായിട്ടെത്ര നാൾ കഴിഞ്ഞു. 7

അറുപത്തു നാഴിക നിന്നു പെയ്യും
നറുനിലാവത്തു നാം നൃത്തം ചെയ്യും;
ഉരുളുററ നായ്വണ്ടിയേറി നിറംകന്തമാ-
ർന്നുരുകാത്ത മഞ്ഞിൽപ്പുതഞ്ഞുറങ്ങും—വെള്ള-
ക്കരടി വേട്ടയ്ക്കു തുനിഞ്ഞിറങ്ങും. 8

ഉടനെയിത്തോണിയിറക്കിവയ്ക്കു-
ന്നൊടിയിൽത്തുഴയും തിരഞ്ഞെടുക്കൂ.
ധ്രുതിയിൽപ്പുറപ്പെട്ടു പോകായ്കിൽ മലവെള്ള-
മതിനുടെ പാട്ടിനുപോകുമല്ലോ,—മോഹ-
മധിക നിരാശയായ് മാറുമല്ലോ. 9

പാഠം 14

ശ്വാസോച്ഛ്വാസം

മൂക്കിൽക്കൂടെ ശ്വാസം ഉള്ളിലേയ്ക്കു വലിക്കുകയും പുറത്തേയ്ക്കു വിടുകയും ചെയ്യുന്നതിനാണു് ശ്വാസോച്ഛ്വാസം എന്നു പറയുന്നതു്. നാം സാധാരണ ശ്വസിക്കുന്ന വായുവിൽ പൊടിയും രോഗാണുക്കളും മററും കലർന്നിരിക്കും. വായു മൂക്കിൽക്കൂടി കടന്നു പോകുമ്പോൾ മൂക്കിനകത്തുള്ള രോമങ്ങൾ അവയെ തടഞ്ഞുനിറുത്താൻ ഉപകരിക്കുന്നു. ഉള്ളിലേയ്ക്കു കടക്കുന്ന വായു വളരെ തണുത്തിരുന്നാൽ ശ്വാസനാളത്തിനും ശ്വാസകോശങ്ങൾക്കും ഹാനി ഉണ്ടാകും. വായു നാസാരന്ധ്രങ്ങളിൽക്കൂടി കടന്നുപോകുമ്പോൾ ശരീരത്തിനു ഹിതമായ ചൂടു് അതിനുണ്ടാകുന്നു ആരോഗ്യത്തിനു ദോഷകരമായ അംശം അധികം കലർന്നിട്ടുള്ള വായു ദുർഗ്ഗന്ധമുള്ളതായിരിക്കും അപ്പോൾ അതു് ഉള്ളിലേയ്ക്കു കടക്കാതെ ശ്വാസം തടയേണ്ടതാണു്. മൂക്കിൽക്കൂടി ശ്വസിക്കാഞ്ഞാൽ ഇതു രണ്ടും സാധിക്കുന്നതുമല്ല. പല കുട്ടികളും വായിൽക്കൂടി ശ്വസിക്കാറുണ്ടു്. വായ്കൊണ്ടു് ശ്വസിക്കുമ്പോൾ പൊടിയും രോഗാണുക്കളും തടവുകൂടാതെ അകത്തേയ്ക്കു കടക്കുന്നു. അതു് ശ്വാസകോശങ്ങൾ നീർക്കൊള്ളുന്നതിനും മററും ഇടയാക്കും. അതു മാത്രമല്ല, അത്തരത്തിലുള്ളവരുടെ മുഖം ക്രമേണ വികൃതമാകയും ആരോഗ്യം നശിക്കയും ചെയ്യും. ഇങ്ങനെ പതിവായി ശ്വസിക്കുന്നവരുടെ നാസാരന്ധ്രങ്ങൾ ഇടുങ്ങി, മുൻപല്ലു പൊങ്ങി, മേൽച്ചുണ്ടു് ഉയർന്നു് നെഞ്ചു് ഇടുങ്ങിക്കാണാവുന്നതാണു്.

ചിലപ്പോൾ ശ്വാസനാളത്തിന്റെ വശങ്ങളിൽ മാംസം വളർന്നു് മൂക്കിൽക്കൂടി ശ്വാസം വിടുന്നതിനു് തടസ്സം നേരിടുന്നതുകൊണ്ടും വായിൽക്കൂടി ശ്വസിക്കാറുണ്ടു്. ഈ മാംസം വിദഗ്ദ്ധന്മാരെക്കൊണ്ടു് എടുപ്പിച്ചുകളയേണ്ടതാണു്.

ദീർഘമായി ശ്വസിക്കുന്നതു് ആരോഗ്യത്തിനു് അത്യാവശ്യമാണു്. സാധാരണമായി നാം ശ്വസിക്കുന്ന വായു ശ്വാസകോശങ്ങൾ നിറയുന്നതിനു മതിയാകുന്നില്ല: അതുകൊണ്ടു് അവയ്ക്കുള്ളിലുള്ള വായുവിന്റെ ഏതാനും അംശം അവിടെത്തന്നെ കിടക്കുകയും പുതിയ വായുവിനോടു് അതു് കലരുകയും ചെയ്യുന്നു. കുടിയ്ക്കാൻ വെള്ളം വയ്ക്കാറുള്ള പാത്രം ദിവസംപ്രതി കഴുകി വൃത്തിയാക്കുന്നതു് നിങ്ങൾ കണ്ടിരിക്കുമല്ലോ. അപ്രകാരം ചെയ്യാഞ്ഞാൽ തലേദിവസത്തെ വെള്ളം പുതുതായി ഒഴിക്കുന്ന വെള്ളവുമായി കലർന്നു് മുഴുവനും ദുഷിക്കും. ഇതുപോലെയാണു് ദീർഘമായി ശ്വസിക്കാഞ്ഞാൽ ശ്വാസകോശങ്ങളിലുള്ള വായു ദുഷിക്കുന്നതു്.

ദീർഘമായി ശ്വസിക്കുന്നതിനു് നിവർന്നുനിന്നു് കഴിവുള്ളിടത്തോളം വായുവിനെ അല്പാല്പമായി ഉള്ളിലേയ്ക്കു വലിച്ചു് പിന്നീടു് സാവധാനമായി നിശ്വസിക്കണം. ഇതു ദിവസേന ക്ലപ്തസമയങ്ങളിൽ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു് ആവശ്യമാണെങ്കിലും എല്ലാംയ്പോഴും അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ പാടില്ലാത്തതാകുന്നു. നെഞ്ചും വയറും ഇറുകത്തക്കവണ്ണം വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിക്കരുതു്. വായു ശ്വാസകോശങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ വാരിയെല്ലുകൾ അയഞ്ഞുകൊടുക്കത്തക്കവണ്ണമേ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിക്കാവൂ.

ശ്വസിക്കുന്ന വായു ഉള്ളിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ അതിലുള്ള ശുദ്ധാംശം രക്തത്തിൽ കലരുന്നു. രക്തത്തിൽനിന്നു് എപ്പോഴും പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അശുദ്ധവായുവാണു് നാം ഉച്ഛ്വസിക്കുമ്പോൾ പുറത്തേയ്ക്കു കളയുന്നതു്. ഇതു പരീക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ ചുണ്ണാമ്പു കലക്കിത്തെളിച്ച വെള്ളം ഒരു പാത്രത്തിൽ എടുത്തു് അതിൽ കുറേനേരം ഊതിനോക്കുക. ആദ്യം കണ്ണുനീർപോലെ തെളിഞ്ഞിരുന്ന വെള്ളം ക്രമേണ പാലിന്റെ നിറത്തിൽ കലങ്ങിവരുന്നതു കാണാം. വേറൊരു പാത്രത്തിൽ ആദ്യത്തേതുപോലെ തെളിഞ്ഞ വെള്ളം എടുത്തു് അതിൽ ഇലകൊണ്ടോ മറേറാ കാററടിപ്പിച്ചാൽ യാതൊരു നിറഭേദവും കാണുകയുമില്ല. നിശ്വസിക്കുന്ന വായുവിൽ ദുഷിച്ച അംശം അധികമായതുകൊണ്ടു് അടച്ച മുറികളിൽ വളരെ ആളുകൾ അധികനേരം കൂടിയിരിക്കുന്നതു് ആരോഗ്യത്തിനു ഹാനികരമാകുന്നു.

കിടക്കമുറികളിൽ ശുദ്ധവായു ധാരാളം സഞ്ചരിക്കത്തക്കവണ്ണം പ്രത്യേകം നിഷ്കർഷിക്കേണ്ടതാണു്. ജനലുകളില്ലാത്ത മുറികളിൽ കിടന്നുറങ്ങുന്നതു് തന്നെത്താനെ അല്പാല്പമായി വിഷം ഭക്ഷിച്ചു് ആരോഗ്യം നശിപ്പിക്കുന്നതിനു തുല്യമാകുന്നു. ഇരിക്കാനും കിടക്കാനും ഉള്ള മുറികളിൽ ശുദ്ധവായു എപ്പോഴും കടന്നുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കത്തക്കവണ്ണം വാതിലുകളും ജനലുകളും തുറന്നിടണം. നാം ഉച്ഛ്വസിക്കുന്ന ദുഷിച്ച വായു നീങ്ങി ശ്വസിക്കാൻ ശുദ്ധവായു നമുക്കു എപ്പോഴും കിട്ടണമെങ്കിൽ ഈ കരുതൽ ഒഴിച്ചുകൂടാവുന്നതല്ല.

നീർദ്ദോഷംപേടിച്ച് വേണ്ടതിലേറെ വസ്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടു മൂടിപ്പുതച്ചു കിടക്കുന്നതും കാററു കടക്കാത്തവിധത്തിൽ ജനലുകൾ അടച്ചുപൂട്ടുന്നതും പലതരം രോഗങ്ങൾ ബാധിക്കുന്നതിന്ന് കാരണമായേയ്ക്കും.

നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്നവർക്ക് ധാരാളം ശുദ്ധവായു ശ്വസിക്കാൻ സൗകര്യമുണ്ട്. ഇതുനിമിത്തം നഗരവാസികളെക്കാൾ നാട്ടിൻപുറത്തുകാർക്ക് സാമാന്യമായി കൂടുതൽ ആരോഗ്യം ഉണ്ടായിരിക്കും. കൂട്ടംചേർന്നിരുന്ന് പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ പഠിക്കുന്ന കുട്ടികൾ വൈകുന്നേരം നല്ല കാററടിക്കുന്ന തുറന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ കളിക്കുന്നതു് ആരോഗ്യത്തിന്ന് ആവശ്യമാണ്. പതിവായി കുറേനേരം നെടുതായി ശ്വസിക്കത്തക്കവണ്ണമുള്ള വ്യായാമങ്ങൾ അഭ്യസിക്കേണ്ടതുമുണ്ട്.

വ്യായാമം ചെയ്യുമ്പോഴും ശ്രമം അധികം വേണ്ട പ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോഴും പതിവിൽ അധികം വേഗത്തിലാണ് നാം ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്യുന്നത്. ഇതിന്നു കാരണം ശരീരത്തിൽനിന്നു ദുഷിച്ച വായു അധികമായി പുറത്തേക്കു പോകുന്നതും അതിന്നു പകരം ശുദ്ധവായു കൂടുതലായി ശ്വസിക്കേണ്ടിവരുന്നതും ആണ്. വായുവിൽ ശുദ്ധാംശം കുറഞ്ഞിരിക്കുമ്പോഴും വേഗത്തിൽ ശ്വസിക്കേണ്ടിവരുന്നു.

ഒരു മിനിട്ടിൽ പതിനേഴു തവണ ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്യുന്നതാണു ക്രമം. ശ്വാസോച്ഛ്വാസങ്ങൾക്കിടയിൽ സ്വല്പനേരത്തെ വിരാമം ഉണ്ട്. മാംസപേശികൾക്ക് വിശ്രമം നൽകുന്ന ഈ വിരാമം ആരോഗ്യത്തിന്ന് അത്യാവശ്യമാണ്.

പാഠം 15

അരയന്നവും കൊക്കുകളും.

പണ്ടൊരു കാലമൊരരയന്നത്തിനു
ചെണ്ട പിണഞ്ഞതു കേൾക്കുവിൻ—ഉഴുതു
കൊണ്ടഥ ചെളി ബഹു ചളുചളയായൊരു
കണ്ടത്തിന്റെ വരമ്പത്തനവധി

കൊററികൾ ഞണ്ടും ഞവണിയുമീവക
പററിയണഞ്ഞഥ കൊത്തിവിഴുങ്ങി
കൊററു കഴിച്ചുമരുന്നളവവിടെ-
ത്തൊററന്നഴകൊടു ചെന്നാനൊരുനാൾ.

ചിത്രാകൃതിയാം കളഹംസേന്ദ്രൻ
അത്രാഗതനായപ്പോൾ കൊററികൾ
ചിത്തരസത്തോടു തത്തിയടുത്തുട-
നിത്തരമവനോടു ചോദ്യം ചെയ്താർ:

“കൊക്കും കാലും കണ്ണും നഖവും
തീയതുപോലെ ചുവന്നഴകുള്ളൊരു
നീയാരിപ്പോളെവിടന്നാണര-
ചെയ്യണ”മെന്നതു കേട്ടരയന്നം

“ഞാനൊരു ഹംസമതാണു വരുന്നതു
മാനസമതിൽ നിന്നെ”ന്നരചെയ്തു.
“ഉത്തമമാകുന്നെന്തുള്ളതുമവിടെ-
ത്താനര ചെയ്യെ”ന്നായി ബകങ്ങൾ.

“പൊൽത്താമരകളുമമൃതൊളിജലവും
ചന്തമൊടുണ്ടെന്ന”ന്നം ചൊന്നാൻ.
“എന്തഥ പിന്നെ വിശേഷിച്ചുള്ളതു
ഹന്ത കഥിക്കെ”ന്നായി ബകങ്ങൾ.

"നല്ലൊരു കാന്തി കലർന്നൊരു വിദ്രുമ-
വല്ലീതതിയും പരിമളമിളകിന
കൽഹാരാദി സുമങ്ങളുമുണ്ടു"-
ന്നല്ലാസേന പറഞ്ഞിതു ഹംസം.

അതു കേട്ടിട്ടും തൃപ്തിവരാഞ്ഞഥ
ഗതി കെട്ടീടിന കൊററിൻകൂട്ടം
അതികഷ്ടമഹോ! കളഹംസത്തിനൊ-
ടിതി പെട്ടെന്നൊരു ചോദ്യം ചെയ്തു:

"അട്ടകളില്ലേ? ഞണ്ടില്ലേ? തേ-
രട്ടകളില്ലേ? ഞാഞ്ഞൂലില്ലേ?"
"കിട്ടില്ലീവക"യെന്നതിനുത്തര-
മൊട്ടും കൂസാതന്നം ചൊന്നാൻ.

ഇത്തരമന്നം ചൊന്നതുകേട്ടു ചെ-
ഞെത്തൊരു പരിഹാസത്തോടു കൊററികൾ
ഒത്തൊരുമിച്ചൊരു 'ഹീ ഹീ'രവമതു
സത്വരമവിടെ മുഴക്കിയുരത്താർ:

"എന്തിനു കൊള്ളാം നിന്നേ, നീ സുഖ-
മെന്തറിയുന്നതു വന്നൊരു വഴിയേ
ഹന്ത! തിരിച്ചു നടക്കുക; നിന്നുടെ
ചന്തം കണ്ടാൽ ചതുരം തന്നെ."

കൂട്ടത്തോടവരിങ്ങനെ കലശലു
കൂട്ടിക്കഠിനം കളഹംസത്തെ
ആട്ടിപ്പായിച്ചീടിനൊരക്കഥ
കേട്ടിട്ടില്ലാത്താളുകളുണ്ടോ ?

നിന്ദ്യന്മാരൊടു കൂടുകിലിങ്ങനെ
വന്നീടുമമളി മിടുക്കന്മാർക്കും;

എന്നതുകൊണ്ടതിനാരും തുനിയരു-
തെന്നുമനർത്ഥമതെന്നിതിനർത്ഥം. 52

പാഞ്ചാലീസ്വയംവരം തുള്ളൽ] [വെണ്മണി മഹൻ

പാഠം 16

എസ്കിമോകൾ

താമസിക്കുന്ന സ്ഥലത്തിന്റെ സ്വഭാവം അനുസരിച്ചാണു് മനുഷ്യരുടെ ജീവിതരീതി. ഭൂമിയുടെ എല്ലാഭാഗത്തും പ്രകൃതി ഒരുപോലെ അല്ല. നമ്മുടെ രാജ്യത്തു് നല്ല ചൂടും ധാരാളം മഴയും ഉണ്ടു്. ഇതു പോലെയല്ല മണൽക്കാടുകളിലെ സ്ഥിതി. അവിടെ സഹിക്കാൻപാടില്ലാത്ത ചൂടാണു്. മഴയും തീരെ ഇല്ല. ധ്രുവപ്രദേശങ്ങളിലെ സ്ഥിതി ഇതിൽ നിന്നൊക്കെ വളരെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടതാണു്. ഭൂമിയുടെ ഏറ്റവും തെക്കും വടക്കും ഉള്ള ഭാഗങ്ങൾ ആണു് ധ്രുവങ്ങൾ.

അവിടെ ഏതു കാലത്തും ഉഗ്രമായ തണുപ്പു തന്നെ. ആ ശൈത്യംകൊണ്ടു് വെള്ളം ഉറഞ്ഞു മഞ്ഞു കട്ടിയാകും. മഞ്ഞുകട്ടികൊണ്ടു് ധ്രുവപ്രദേശങ്ങൾ മുഴുവൻ മൂടിക്കിടക്കുന്നു. ഒരു ആണ്ടിന്റെ പകുതിയും നീണ്ട ഒരു രാത്രിയാണു്. ശേഷംകാലത്തു് ഉഷസ്സിലെപ്പോലെ വെളിച്ചം കിട്ടും. അതു് അവർക്കു് നീണ്ട പകലാണു്. അക്കാലത്തുപോലും തണുപ്പിനു വലിയ കുറവു് ഉണ്ടാകുന്നും ഇല്ല. ആ സ്ഥലങ്ങളിൽ നമ്മെപ്പോലെ ഉള്ളവർക്കു് ചെല്ലാനോ പ്രയാസം; ചെന്നെത്തിയാൽ കഴിച്ചുകൂട്ടാൻ അതിലും വിഷമമാണു്.

എന്നാൽ അവിടങ്ങളിലും മനുഷ്യർ ജീവിക്കുന്നു. അവരിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവരാണു് എസ്കിമോകൾ.

ജനസംഖ്യ അനുസരിച്ചു നോക്കിയാൽ വളരെ ചെറിയ ഒരു വർഗ്ഗമാണു് എസ്കിമോകൾ. ആ വർഗ്ഗത്തിൽ ആകപ്പാടെ അൻപതിനായിരത്തിൽ കൂടുതൽ ആളുകൾ ഇല്ല. എങ്കിലും മനുഷ്യരുടെ വർഗ്ഗങ്ങളിൽ അവർക്കു് മുഖ്യമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടു്. വാസസ്ഥാനം തന്നെ അവരുടെ പ്രത്യേകതയ്ക്കു് പ്രധാന കാരണമാണു്. എസ്കിമോ എന്ന പേരു സാർത്ഥകമാണു്. 'പച്ചതിന്നി' എന്നാണു് ആ പേരിനു് അർത്ഥം.

ഈ വർഗ്ഗക്കാർ ആദികാലങ്ങളിൽ താമസിച്ചിരുന്നതു് വടക്കേ അമേരിക്കയിൽ സുപ്പീരിയർ തടാകത്തിന്റെ വടക്കുഭാഗത്തായിരുന്നു. ക്രമേണ അവർ വടക്കോട്ടു മാറിത്താമസിച്ചുതുടങ്ങി. അമേരിക്കയുടെ വടക്കെപ്പടിഞ്ഞാറെ അററമായ അലാസ്കായിലും വടക്കുകിഴക്കു കിടക്കുന്ന ഗ്രീൻലൻഡു് എന്ന ദ്വീപിലും വ്യാപിച്ചു. പിന്നീടു് ചുററുമുള്ള പല ദ്വീപുകളിലും റഷ്യയിലും താമസം ഉറപ്പിച്ചു. വളരെക്കാലത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ഗ്രീൻലൻഡിലെ എസ്കിമോകൾക്കു് യൂറോപ്യന്മാരുമായി പരിചയം ഉണ്ടായി. ഇന്നു പല സ്ഥലങ്ങളിലും ഉള്ള എസ്കിമോകൾ യൂറോപ്യൻ കച്ചവടക്കാരുമായി വളരെ അടുത്തു പെരുമാറുന്നു. അതിനാൽ അവരുടെ പഴയ രീതികൾക്കു് മാററങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

പരിഷ്കാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത എസ്കിമോകളുടെ ജീവിതരീതിയെപ്പററിയാണു് വിശേഷിച്ചും അറിയേണ്ടതു്. അവർക്കു് കൃഷിയോ കൈത്തൊഴിലോ ഇല്ല. ജന്തുക്കളെക്കൊണ്ടാണു് അവർ ജീവിക്കുന്നതു്.

മീൻ, നീർനായ്, നീർക്കുതിര ഇവയാണ് അവരുടെ പ്രധാനമായ ആഹാരം. അവയെ പിടിക്കാൻ സൗകര്യമുള്ള കടൽത്തീരങ്ങളിലാണ് അവർ അധികമായി താമസിക്കുന്നതു്. ഉൾനാടുകളിൽ താമസിക്കുന്ന എസ്കിമോകൾ റെയിൻഡിയർ എന്ന ഒരുതരം മാനിനെക്കൊണ്ടാണ് ജീവിതം കഴിക്കുന്നതു്.

അവർ താമസിക്കുന്ന ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ കടലിന്റെ മുകൾപ്പരപ്പ് മഞ്ഞുകട്ടികൊണ്ടു മൂടിയാണു കിടക്കുന്നതു്. മഞ്ഞുപരപ്പിൽ ചിലേടത്തു് ചെറിയ വിടവുകൾ കാണാം. അവയിൽക്കൂടി കടലിലെ ജന്തുക്കൾ വെളിക്കു വരും. എസ്കിമോകൾ ഒരുതരം കുന്തവുമായി അവയെ വേട്ടയാടാൻ കാത്തിരിക്കും. പൊന്തിവരുന്ന ജീവികളെ കുത്തിക്കോരുത്തു് അവർ പിടിച്ചെടുക്കും. ഇങ്ങനെ വേട്ടയാടുന്നതിനു് അവർക്കു നല്ല വശമുണ്ടു്. ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ഉള്ള എസ്കിമോകൾ ചെറിയ തിമിംഗിലങ്ങളെയും പിടിക്കുന്നു. മൃഗങ്ങളെ വേട്ടയാടുന്നതു് അമ്പും വില്ലും ഉപയോഗിച്ചാണ്.

റെയിൻഡിയർ മുതലായവയുടെ തോലാണു് അവർ വസ്ത്രത്തിനു് ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. വേനൽക്കാലത്തെ ഉപയോഗത്തിനു് തോലുകൊണ്ടുതന്നെ കൂടാരങ്ങളും മാളങ്ങളും അവർ ഉണ്ടാക്കുന്നു. വേട്ടയാടിപ്പിടിക്കുന്ന ജന്തുക്കളുടെ നെയ്യുകൊണ്ടാണു് അവർ വിളക്കുകത്തിക്കുന്നതും മററും. മഞ്ഞുപരപ്പിന്റെ പുറത്തുകൂടി വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന ഒരുതരം വാഹനവും അവർക്കുണ്ടു്. സ്ലെഡ്ജ് (തെന്നുവണ്ടി) എന്നാണു് അതിന്റെ പേരു്. ചെന്നായുടെ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു തരം വെള്ളപ്പട്ടികളാണു് ആ വണ്ടി വലിക്കു

ന്നതു്. റെയിൻഡീയർ മൃഗത്തെ കെട്ടിയും, ഈ വണ്ടി വലിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. റെയിൻഡീയറിനെക്കൊണ്ടു് മററു പലഉപകാരങ്ങളും അവർക്കു സിദ്ധിക്കുന്നു. അതിന്റെ പാലും മാംസവും തോലുംകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം ഇത്രയെന്നു പറയാവതല്ല.

എസ്കിമോകൾ മഞ്ഞുകട്ടികൾകൊണ്ടു് ഉണ്ടാക്കുന്ന വീടുകളിലാണു് താമസിക്കുന്നതെന്നു പറയാറുണ്ടു്. അതു മുഴുവൻ പരമാർത്ഥമല്ല. അത്തരം വീടുകൾ കണ്ടിട്ടുതന്നെ ഇല്ലാത്ത എസ്കിമോകളും ഉണ്ടു്. എങ്കിലും ഏതാനും സ്ഥലങ്ങളിൽ ശീതകാലത്തു് മഞ്ഞുകട്ടകൊണ്ടു് വീടുണ്ടാക്കുന്നതു സാധാരണമാണു്. നാലിഞ്ചോളം കട്ടിയുള്ള മഞ്ഞുപാളികളാണു് അതിനു് ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. അവയുടെ ഉള്ളിൽ തികത്തിച്ച നല്ല ചൂടു് ഉണ്ടാകും. അതിനാൽ അവയിലെ താമസം വളരെ സുഖമാണു് അധികം എസ്കിമോകളും താമസിക്കുന്നതു് മണ്ണുകൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന വീടുകളിലാണു്. കൽപ്പലകകൾകൊണ്ടോ വലിയ മൃഗങ്ങളുടെ എല്ലുകൊണ്ടോ ആണു് ഇത്തരം വീടുകൾക്കു മേൽക്കൂര തീർക്കുന്നതു്. തോലുടുപ്പുകൾ ധരിച്ചുകൊണ്ടു് ശൈത്യത്തിന്റെ വലിയ ബാധ ഏൽക്കാതെ അവർക്കു വെളിക്കും സഞ്ചരിക്കാം.

ഗ്രാമങ്ങളായി ചേർന്നാണു് അവർ താമസിക്കുന്നതു്. രാജാവോ അധികാരം വഹിക്കുന്ന മററു് ആളുകളോ അവരുടെ ഇടയിൽ ഇല്ല. സ്വത്തു് എന്നു പറയാൻ അധികം ഒന്നും അവർക്കു് ഇല്ല. അവരവർ നിർമ്മിക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ അവരവരുടെ വക തന്നെ. എന്നാൽ പ്രകൃതിയിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന വസ്തുക്കൾ പൊതുവേയുള്ളതാണു്. വേട്ടയാടാനും മററും അവർ

ഒത്തൊരുമിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നു. പലരുംചേർന്നു പിടിക്കുന്ന മൃഗത്തെ അവർ വീതിച്ചെടുക്കും. ഒരാൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന വീടു് അയാളുടെ വകയാണു്. എന്നാൽ ഒരു വീടുവച്ച ആൾ അതുപേക്ഷിച്ചിട്ടുപോയാൽ ആർക്കും അതിൽക്കയറി താമസിക്കാം. സ്ഥലവും ആഹാരപദാർത്ഥങ്ങളും ആവശ്യത്തിൽ എത്രയോ കൂടുതൽ ഉള്ള അവിടെ അവയ്ക്കായി എന്തിനാണു മത്സരിക്കുന്നതു്?

അവർക്കു് മതം ഇല്ല. ഈശ്വരനെപ്പററിയോ ദേവതകളെപ്പററിയോ പൊതുവെ അവർക്കു ബോധമില്ല. കാണുന്ന സകലതിനും ആത്മാവു് ഉണ്ടെന്നാണു് അവരുടെ വിശ്വാസം. പ്രകൃതിയിൽ നടക്കുന്നതെല്ലാം മറ്റുതാനും ഭൂതങ്ങളുടെ ശക്തികൊണ്ടാണെന്നാണു് അവർ വിശ്വസിക്കുന്നതു്. മന്ത്രവാദങ്ങളും മററുംകൊണ്ടു് ഈ ഭൂതങ്ങളെ അമർത്താം എന്നും ആണു് അവരുടെ വിശ്വാസം.

നാട്ടുനടപ്പാണു് അവരുടെ ആചാരങ്ങൾക്കു പ്രമാണം. അതിനു വിരുദ്ധമായി പെരുമാറാൻ ആരും ഒരുങ്ങാറില്ല. പോലീസും പട്ടാളവും ഇല്ലെങ്കിലും അവരുടെ ഇടയിൽ വളരെ മര്യാദയും സമാധാനവും ഉണ്ടു്. ഒരാൾ മററുള്ളവർക്കു് ഉപദ്രവം ചെയ്യുന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ. അതിനെപ്പററി പലരും രഹസ്യമായി ആലോചനകൾ തുടങ്ങും. ആ ആലോചനകൾ കുറേനാൾ നീണ്ടുനിൽക്കും. ഒടുവിൽ അയാളെ കൊന്നേ ഉപദ്രവം തീരൂ എന്നു നിശ്ചയിച്ചാൽ അയാളുടെ ഏററവും അടുത്ത ബന്ധുതന്നെ വധം നടത്തും. പിന്നീടു കുടിപ്പക ഉണ്ടാകാതെ ഇരിക്കാനാണു് അടുത്ത ബന്ധുവിനെക്കൊണ്ടു തന്നെ കൊല്ലിക്കുന്നതു്. കാരണം

കൂടാതെ മരാളിനെ കൊന്നാൽ അയാളുടെ ബന്ധുക്കൾ കൊന്ന ആളിനോടും കൂട്ടകാരോടും മരിക്കുന്നതുവരെ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതാണ്.

എസ്കിമോകളുടെ ഭാഷ പഠിക്കാൻ വളരെ പ്രയാസമുള്ളതാണ്. അലാസ്കായിലും ഗ്രീൻലൻഡിലും സൈബീരിയായിലുംതാമസിക്കുന്ന എസ്കിമോകൾ ഒരേ ഭാഷതന്നെ സംസാരിക്കുന്നു. വിദേശികൾക്ക് ആ ഭാഷ പഠിക്കാൻ വളരെ പ്രയാസമാണ്. യൂറോപ്യൻ ഭാഷകളിലെ വാക്കുകളും എസ്കിമോ വാക്കുകളും ചേർന്ന ഒരു വികൃതഭാഷയിലാണ് യൂറോപ്യന്മാർ അവരോട് സംസാരിക്കുന്നതു്.

ഇന്നു് എല്ലാ ദേശങ്ങളിലേയും എസ്കിമോകളുടെ രീതി ഒരുപോലെയല്ല. പല സ്ഥലങ്ങളിലും ഉള്ള എസ്കിമോകൾ എഴുത്തോ പുസ്തകമോ കണ്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഗ്രീൻലൻഡിൽ ചില ഭാഗത്തു് എസ്കിമോകൾ അവരുടെഭാഷയിൽത്തന്നെ പ്രസിദ്ധീകരണം നടത്തിവരുന്നു. ചില സ്ഥലത്തുള്ളവർ തോക്കുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്നു. മററു ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇന്നും പഴയ വില്ലും അമ്പും തന്നെ. കൂലിവേല കൊണ്ടു കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നവരും വേട്ടയാടിയോ മീൻപിടിച്ചോ മാത്രം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നവരും അവരിൽ ഉണ്ടു്. ചിലർക്കു് നീർനായ്ക്കളുടെ മാംസം മാത്രമാണു് ആഹാരം. മററു ചില എസ്കിമോകൾ നീർനായുടെ മാംസം ഭക്ഷിക്കയില്ല. റെയിൻഡീയർ എന്ന മാനിനെക്കൊണ്ടുമാത്രം ജീവിക്കുന്ന അനേകം എസ്കിമോകൾ ഉണ്ടു്. എന്നാൽ ചില ദേശങ്ങളിലെ എസ്കിമോകൾ ആ മൃഗത്തെ കണ്ടിട്ടുപോലും ഇല്ല;

പരിഷ്കാരത്തിന്റെ വലിയ പിടിയിൽ അകപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും എസ്കിമോകളുടെ ജീവിതം സുഖപൂർണ്ണമാണു്. ഏറ്റവും ആരോഗ്യവും സന്തുഷ്ടിയും ഉള്ള വർഗ്ഗമാണു് അവർ. ഇത്ര കൂടുതൽ ചിരിക്കുന്ന ആളുകൾ വേറെയില്ല. അവർക്കു് സ്വന്തം നാടിനെപ്പററി വലിയ അഭിമാനമാണു്. മാംസമാത്രമായ ആഹാരവും തോലുകൊണ്ടും, രോമംകൊണ്ടും ഉള്ള വസ്ത്രങ്ങളും അവർക്കു വളരെ ഇഷ്ടമാണു്. മററുള്ളവർക്കു് എസ്കിമോകളുടെ നാടിനെപ്പററി അനുകമ്പയാണു തോന്നുന്നതു്. എസ്കിമോകൾക്കാകട്ടെ സ്വന്തം നാടുവിടാൻ തീരെ ഇഷ്ടമില്ല. ജന്മദേശം അവർക്കും സ്വർഗ്ഗത്തേക്കാൾ പ്രിയതരം ആണു്.

പാഠം 17

അക്ഷയപാത്രം

കാട്ടിലിരിക്കും ധർമ്മാത്മജനുടെ
പാട്ടിലിരിക്കും ബ്രാഹ്മണർ ചൊല്ലി 2

കേട്ടു വിശേഷം ദുര്യോധനനും
കൂട്ടക്കാരും കുരുസഭ തന്നിൽ. 4

മന്ത്രികളും യജമാനന്മാരും
യന്ത്രികളാകിയ കർണ്ണൻ ശകുനിയും 6

"അന്തണവരരേ! കാട്ടിലിരിക്കും
കുന്തീസുതരുടെ വാർത്തകൾ പറവിൻ" 8

"നാട്ടിലിവർക്കു പുരസ്ഥിതിയെക്കാൾ
കാട്ടിൽ പെരുകിയ പരമാനന്ദം.

കാററിൻമകനുടെ കായമതിപ്പോൾ
കാററും മഴയുമതേററു വലഞ്ഞു.

കൊററിനു വകയില്ലാഞ്ഞിട്ടങ്ങൊരു
കൊററിപ്പക്ഷികണക്കെ മെലിഞ്ഞു"

"കൊററിനു വകയില്ലെന്നോ ശിവ! ശിവ!
മാററികൾ നിങ്ങൾക്കെന്തറിയാവൂ!

ഊററക്കാർക്കൊരിടത്തും ചെന്നാൽ
ഊനം വരുമാറില്ലെന്നറിവിൻ."

"ഫലമൂലാദികൾ വളരെത്തിന്നാം
മലയിലതല്ലാതെന്തോന്നുള്ളൂ?"

ഫലമില്ലാത്ത വിവാദംകൊണ്ടിഹ
കലഹിക്കുന്നതുമെന്തിനു വെറുതേ!

"കറി നാലും കൂട്ടാതൊരു ഭക്ഷണ-
മറിയുന്നില്ല വനങ്ങളിലെങ്ങും."

"കറിവസ്തുക്കളെന്തുള്ളതു കാട്ടിൽ?
ചിറകിനു മാത്രം മുട്ടില്ലവിടെ.

അരിയും മോരും പാത്രവുമീവക-
യൊരു വസ്തുക്കളുമവിടെക്കിട്ടാ.

കൂറുപറഞ്ഞാൽ ബോധം വരുമോ
ചോറുണ്ണുന്നവരുണ്ടോ കാട്ടിൽ?

ചോറു തരാം യജമാനന്മാരിൽ
കൂറുണ്ടായതു കുററമതല്ലേ"

'കാര്യം പറയാമറിയണമെങ്കിൽ
സൂര്യനവർക്കൊരു പാത്രം നല്കി.

എന്തൊരു വസ്തു നിരൂപിച്ചെന്നാൽ
അന്തരമില്ലതിലുണ്ടാമപ്പോൾ.

അരിയും വേണ്ടാ വിറകും വേണ്ട
കറിവയ്ക്കാനായൊന്നും വേണ്ടാ.

ഉപ്പും വേണ്ടാ മുളകും വേണ്ടാ
വയ്ക്കാനുള്ളവരാരും വേണ്ടാ.

നിരൂപിക്കുമ്പോൾ ചോറും കറിയും
പരിചൊടു പാത്രം തന്നിൽക്കാണാം;

ഇലയും മോരും തൈരും പഴവും
ചെലവഴിയാതങ്ങവിടെക്കാണാം.

സമ്പത്തിങ്കലുമാപത്തിങ്കലു-
മെമ്പത്തെട്ടുസഹസ്രം ബ്രാഹ്മണ-

രെപ്പോഴുമവരൊടുകൂടി നടക്കുമ-
തിൽപ്പരമെന്തൊരു ഭാഗ്യം വേണ്ട ?"

പാഠം 18

രോഗനിവാരണം

യാതൊരു രോഗവും പിടിപെടാതെ സുഖമായി ജീവിക്കാനാണല്ലോ എല്ലാവരും ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. രോഗം പിടിപെട്ടാൽ അനുഭവിക്കേണ്ട കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ ചില്ലറയല്ല. എന്തു വേദന! എത്ര പണച്ചെലവ്!

ആർക്കെല്ലാം ബുദ്ധിമുട്ട്! അതിനാൽ രോഗം പിടി പെടാതിരിക്കാനുള്ള ഉപായം മനസ്സിലാക്കി അത നുസരിച്ചു ജീവിക്കേണ്ടതാണല്ലോ.

കുട്ടികൾക്കു സാധാരണ പിടിപെടാറുള്ള രോഗങ്ങളാണു ചൊറിയും ചിരങ്ങും. അവ എളുപ്പത്തിൽ പരക്കുന്ന സുഖക്കേടുകളുമാണു്. ചൊറി പിടിപെട്ടിട്ടുള്ള കുട്ടികളെ തൊട്ടാൽ ആ രോഗം പകരാൻ ഇടയാകും. ശുചിത്വം ഇല്ലാതിരുന്നാലും ഈ രോഗം ഉണ്ടാകും. അതിനാൽ ദിവസവും കുളിക്കുകയും കുളിക്കുന്ന സമയത്തു് ഈഞ്ചയോ, സോപ്പോ ഉപയോഗിച്ചു് ദേഹത്തെ വൃത്തിയാക്കിക്കൊള്ളുകയും വേണം.

പല്ലിൽ അഴുക്കുപറ്റിയിരുന്നാൽ പല രോഗങ്ങൾക്കും കാരണമാകും. അതിനാൽ പല്ലുതേയ്ക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. ദിവസവും രാവിലെ പല്ലു തേച്ചു വൃത്തിയാക്കുന്നതു കൂടാതെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചാലുടൻ വായു് നല്ലപോലെ കഴുകി വൃത്തിയാക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണു്.

രോഗങ്ങൾ അധികവും അണുപ്രാണികളുടെ പ്രവൃത്തിമൂലം ഉണ്ടാകുന്നവയാണു്. ആ അണുപ്രാണികളെ കണ്ണുകൊണ്ടുകാണാൻ കഴികയില്ല. ശ്വസിക്കുന്ന വായുവിലും കുടിക്കുന്ന പാനീയങ്ങളിലും കഴിക്കുന്ന ഭക്ഷണങ്ങളിലും അവ ഉണ്ടായിരിക്കും. രോഗാണുക്കൾ ഉള്ള വായു ശ്വസിച്ചിട്ടാണു് ജലദോഷം, മസൂരി, ക്ഷയം എന്നീ രോഗങ്ങൾ പിടിപെടുന്നതു്.

രോഗാണുക്കൾ കലർന്നവെള്ളം കുടിക്കുമ്പോൾ ആ അണുക്കൾ ദേഹത്തിൽ പകർന്നു് വിഷൂചിക, വിഷമജ്വരം മുതലായ സുഖക്കേടുകൾ ഉണ്ടാകും.

കടകളിലും ചന്തകളിലും വില്ക്കാൻ വച്ചിരിക്കുന്ന ഭക്ഷണസാധനങ്ങളിൽ ഈച്ചകൾ ചെന്നു പാറുന്നു. അവ രോഗബീജങ്ങളെ വഹിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കും അങ്ങനെ ഇരിക്കുന്നതു്. ആ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ വാങ്ങിക്കഴിച്ചാൽ അതിൽനിന്നു രോഗബീജങ്ങൾ ശരീരത്തിൽ സംക്രമിച്ചു് പല സുഖക്കേടുകളും ഉണ്ടാകും. അതിനാൽ അത്തരത്തിലുള്ള ആഹാരപദാർത്ഥങ്ങൾ കഴിക്കുന്നതു് നന്നല്ല.

മസൂരി, വിഷൂചിക, സന്നിപാതജ്വരം, പ്ലേഗ് മുതലായവ വളരെ എളുപ്പത്തിൽ പരക്കുന്ന രോഗങ്ങളാണു്. മസൂരി പിടിപെടാതിരിക്കാൻ ഗോവസൂരിപ്രയോഗം നടത്തുന്നതുകൊള്ളാം. മററു രോഗങ്ങൾക്കും ഇതുപോലെ മരുന്നു കുത്തിവയ്ക്കുന്നതു് ഇപ്പോൾ സാധാരണമാണല്ലോ.

ഒരു സങ്കല്പരാജ്യത്തു് രോഗം പിടിപെടുന്നവർക്കു തടവുശിക്ഷ നൽകിവരുന്നതായി ഒരു ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇതുകേട്ടാൽ കഥയെന്നുതോന്നാം എങ്കിലും ആലോചിച്ചാൽ രോഗികളും കുററക്കാരാണെന്നു മനസ്സിലാകും. എന്തെന്നാൽ ശരിയായി ശ്രദ്ധിച്ചാൽ മിക്ക സുഖക്കേടുകളും പിടിപെടാതെ കഴിക്കാം. ശ്രദ്ധിക്കാത്തതു കുററമല്ലേ? ആ കുററത്തിനു് ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടതു് ന്യായവുമല്ലേ?

വ്യവസായശാലകളിൽ വേല ചെയ്യുന്ന ആളുകളുടെ രക്ഷയ്ക്കായി ഗവണ്മെൻറിൽനിന്നും പല നിയമങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. വ്യവസായശാലകളിലെ പണിക്കാർക്കു് വേല ചെയ്യുമ്പോൾ വല്ല ആപത്തും നേരിട്ടാൽ അതുകൊണ്ടു് ആവശ്യമായി വരുന്ന ചെലവു് വ്യവസായശാലയുടെ ഉടമസ്ഥൻ വഹിച്ചു

കൊള്ളണം എന്ന ചട്ടം ഉണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു് മുതലാളിമാർ ആപത്തുകളെ തടയാനുള്ള ഉപായങ്ങൾ പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

റൊട്ടി ഉണ്ടാക്കുന്ന ശാലകളിൽ വേല ചെയ്യുന്നവർക്കു് തൊക്കു് രോഗം സാധാരണയാണു്. റൊട്ടി ഉണ്ടാക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഗോതമ്പുമാവിനു് ഈർപ്പമുണ്ടെങ്കിൽ അതു ദോഷകരമാണെന്നു കണ്ടുപിടിച്ചു. അതിനുശേഷം മാവിൽ ഈർപ്പം കൂടാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. അതുകൊണ്ടു് തൊഴിലാളികളുടെ ഇടയിൽ ഈ രോഗത്തിനു് എത്രയോ കുറവു വന്നിട്ടുണ്ടു്. പഞ്ഞിവ്യവസായശാലകളിൽ പഞ്ഞിക്കെട്ടുകൾ പൊളിക്കുമ്പോൾ വായുവിൽ വളരെ പൊടികലരുന്നു. ആ വായു ശ്വസിച്ചാൽ രോഗങ്ങൾ പിടിപെടും. അതിനാൽ ഇപ്പോൾ യന്ത്രങ്ങളുടെ സഹായംകൊണ്ടാണു് പഞ്ഞിക്കെട്ടുകൾ പൊളിക്കുന്നതു്.

വാതവും, ക്ഷയവും വളരെ ഭയപ്പെടേണ്ട രോഗങ്ങളാണു്. ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ പ്രതിവിധികൾ ചെയ്യുമെങ്കിൽ ഈ സുഖക്കേടുകളിൽനിന്നു രക്ഷനേടാം. വാതരോഗത്തിൻെറലക്ഷണം കണ്ടാൽ വരണ്ടവായുവുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ താമസിക്കരുതു്. ഈർപ്പമുള്ള വസ്ത്രങ്ങളോ, നനഞ്ഞ പാദരക്ഷയോ ധരിക്കരുതു്. ഈർപ്പമുള്ള തറയിൽ സഞ്ചരിക്കരുതു്. വാതരോഗത്തെ ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ ചികിത്സിച്ചു ഭേദമാക്കിയില്ലെങ്കിൽ അതു് ഹൃദ്രോഗത്തിനു കാരണമാകും.

ജലദോഷവും ചുമയും ദിവസംതോറും വൈകുന്നേരം പനിയും ആണു് ക്ഷയരോഗത്തിൻെറ പ്രാരംഭലക്ഷണങ്ങൾ. ക്ഷയരോഗമുള്ള പശുവിൻെറപാലിൽ നിന്നാണു് ഈ സുഖക്കേടു് വ്യാപിച്ചു വരുന്നതു്.

ഈയിടെയായി പാൽവിൽപ്പനയിൽ ഗവൎമ്മെൻറ് വളരെ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഈ സുഖക്കേടിനു് വളരെ കുറവുണ്ടു്. ജനങ്ങൾ ആരോഗ്യരക്ഷാനിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ചു ജീവിതം നയിക്കുമെങ്കിൽ ഈ സുഖക്കേടിനു് ഇനിയും എത്രയോ കുറവു വരുത്താവുന്നതാണു്.

മലമ്പനി, മന്തു് എന്നീ രോഗങ്ങൾ പരത്തുന്നതു് ഓരോ തരം കൊതുകുകൾ ആണു്. അവയുടെ ശല്യം തടയുന്നതിനു് കരുതൽ ചെയ്യേണ്ടതാണു്. കൊതുകിനെ കൊന്നൊടുക്കാൻ ഇപ്പോൾ ചില ഉപായങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിൻെറ മുട്ടകളെത്തന്നെ സംഹരിച്ചുകളയുന്നതാണു് ആ മാൎഗ്ഗം. പെൺകൊതുകു് വെള്ളത്തിലാണു മുട്ടയിടുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് വീടിനു ചുററും വെള്ളംകെട്ടിനിൽക്കാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിച്ചാൽ കൊതുകു പെരുകാതെ തടയാവുന്നതാണു്. നമ്മുടെ ഭവനങ്ങൾക്കു ചുററും വെള്ളം കെട്ടിനിൽക്കുന്ന കുണ്ടോ കുഴിയോ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവയെ നികത്തിക്കളയണം. അതിനു സൗകൎയ്യമില്ലെങ്കിൽ വെള്ളത്തിനു മീതേ പാട കെട്ടുന്ന ഏതെങ്കിലും എണ്ണ ഒഴിക്കണം. വലിയ പട്ടണങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ കൊതുകിൻെറ ശല്യം തടയാൻ വെള്ളം കെട്ടിനിൽക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ പതിവായി എണ്ണ ഒഴിക്കുന്നുണ്ടു്. രാത്രികാലത്തു് കിടക്കുന്ന കട്ടിൽ മൂടി കൊതുകുവല ഇട്ടുകൊള്ളുന്നതും നല്ലതാണു്. ശരീരത്തിൽ രക്തം ദുഷിച്ചാൽ പല രോഗങ്ങളും ഉണ്ടാകും. അതിനാൽ രക്തം ശുദ്ധിയായിരിക്കാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കണം. രക്തത്തെ ദുഷിപ്പിക്കുന്ന ഒരുതരം കൃമികൾ ഉണ്ടു്. അവ ദേഹത്തിൽ കടികൊണ്ടാൽ മനസ്സിൻെറ ഉന്മേഷം നശിക്കയും ദേഹം

ദുർബ്ബലമാകയും ചെയ്യും. അവയ്ക്കു കൊക്കപ്പുഴുക്കൾ എന്നാണു പേര്. അവയ്ക്കു് ഒരംഗുലംപോലും നീളമില്ല. അവയുടെ തല ചൂണ്ടപോലെ വളഞ്ഞിരിക്കും. അവ കുടലിനകത്തു കൊളുത്തിക്കിടന്നു രക്തം ഉറിഞ്ചികുടിക്കുന്നു. അവ ആരോഗ്യത്തെ നശിപ്പിക്കുന്ന ഒരുതരം വിഷത്തെ വമിക്കയും ചെയ്യുന്നു. കൊക്കപ്പുഴുക്കൾ പെരുകുമ്പോൾ രോഗിയുടെ രക്തം ക്ഷയിച്ച് ദേഹമാസകലം പിത്തം വ്യാപിക്കുന്നു.

കൊക്കപ്പുഴു കുടലിനകത്തു മുട്ടയിടുന്നു. മുട്ടകൾ രോഗിയുടെ മലത്തിൽക്കൂടി പുറത്തേയ്ക്കു പോകുന്നു. ആ മുട്ടകൾ വിരിഞ്ഞു ചെറിയ കൃമികൾ ഉണ്ടാകുന്നു. കൃമികൾ കിടക്കുന്ന സ്ഥലത്തുകൂടി ചെരിപ്പിടാതെ സഞ്ചരിക്കുന്നവരുടെ കാൽവിരലിന്റെ ഇടയിലുള്ള തൊലി പൊട്ടിച്ച് അവ ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു. ചുററിത്തിരിഞ്ഞു് ഒടുവിൽ അവ കുടലിൽ ചെന്നുചേരുന്നു.

രോഗനിവാരണത്തിന് പല നിയമങ്ങളും അനുസരിക്കണം. ശുദ്ധവായു ശ്വസിക്കണം. ശുദ്ധജലമേ കുടിക്കാവൂ. വൃത്തിയുള്ളതും പോഷകവസ്തുക്കൾ ഉള്ളതുമായ ഭക്ഷണം കഴിക്കണം. താമസിക്കുന്ന സ്ഥലത്തിനടുത്ത് വെള്ളം കെട്ടിനിൽക്കാതെ സൂക്ഷിക്കണം. ദേഹത്തെ ശുചിയാക്കി വച്ചുകൊള്ളുകയും പതിവായി വ്യായാമം ചെയ്യുകയും വേണം. ആവശ്യം നേരിടുമ്പോൾ ഗോവസൂരിപ്രയോഗം, സാത്മ്യപ്രയോഗം എന്നിവ നടത്തുന്നതിലും ശ്രദ്ധിക്കണം. വെളിസ്ഥലങ്ങളിൽ നടക്കുമ്പോൾ കാലിൽ ചെരിപ്പോ മെതിയടിയോ ഇട്ടുകൊള്ളുന്നതിനും കരുതൽ ഉണ്ടായിരിക്കണം.

പാഠം 19

ദ്രവ്യമില്ലാഞ്ഞാൽ തരംകെട്ടും നിർണ്ണയം

അഷ്ടിയില്ലാഞ്ഞുകൊണ്ടെന്റെ ശരീരവും
പുഷ്ടിയില്ലാതെയായെന്തു ചെയ്യാവതും?
വൃഷ്ടിയില്ലാഞ്ഞാൽ നദികളും വററിടും
ഇഷ്ടിയില്ലാഞ്ഞാൽ ദ്വിജന്മാരിളപ്പെടും
തുഷ്ടിയില്ലാഞ്ഞാൽ മനുഷ്യൻ മഹാജളൻ
കൃഷ്ടിയില്ലാഞ്ഞാൽ വിളവും കുറഞ്ഞുപോം?
യഷ്ടിയില്ലാഞ്ഞാൽ നടക്കുമോ വൃദ്ധനും
സൃഷ്ടിയില്ലാഞ്ഞാൽ പ്രജകളുണ്ടാകുമോ?
പട്ടിയില്ലാഞ്ഞാൽ ഗൃഹത്തിന്നുറപ്പില്ല
ചെട്ടിയില്ലാഞ്ഞാൽ മുഴക്കുമോ വാണിഭം?
കുട്ടിയില്ലാഞ്ഞാൽ പശുക്കൾ കറക്കുമോ
ചട്ടിയില്ലാഞ്ഞാൽ ദരിദ്രൻ പചിക്കുമോ?
അർത്ഥമുണ്ടെങ്കിൽ സമസ്തജനങ്ങളും സ-
മർത്ഥരായീടുമതില്ലാത്ത പൂരുഷൻ
വ്യർത്ഥം ശരീരം വഹിക്കുന്നു സർവം നി-
രർത്ഥമാം ജീവന്റെ ജീവസന്ധാരണം
ദ്രവ്യമുണ്ടെങ്കിലേ ബന്ധുക്കളുണ്ടാവൂ
ദ്രവ്യമില്ലാത്തവനാരുമില്ലാ ഗതി.
ദിവ്യനെന്നാകിലും ഭവ്യനെന്നാകിലും
ദ്രവ്യമില്ലാഞ്ഞാൽ തരംകെട്ടും നിർണ്ണയം.

കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ) (പഞ്ചതന്ത്രം.

പാഠം 20

കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ

കഥകളിപോലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു വിനോദകലയാണു് തുള്ളൽ. തുള്ളൽപ്പാട്ടുകൾക്കു് നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിലുള്ള സ്ഥാനം ആട്ടക്കഥകളിലും മികച്ചതാണു്. ഈ കലയ്ക്കു് ഈ സ്ഥാനം സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ളതു് കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ ആണു്.

നമ്പ്യാരുടെ ജനനസ്ഥലം മലബാറിൽ തിരുവില്വാമലയ്ക്കു സമീപമുള്ള കിള്ളിക്കുറിശ്ശിമംഗലമാണു്. കൊല്ലവർഷം 880-മാണ്ടിടയ്ക്കാണു് അദ്ദേഹം ജനിച്ചതെന്നു ചിലർ പറയുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരെപ്പറ്റി സൂക്ഷ്മമായ അറിവൊന്നും ലഭിച്ചിട്ടില്ല. അച്ഛൻ ഒരു ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നുവെന്നും, അതല്ല ഒരു നമ്പ്യാർതന്നെ ആയിരുന്നെന്നും പറയുന്നുണ്ടു്.

മലയാളത്തിൽ സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസവും സംസ്കൃതത്തിൽ ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസവും ചെയ്യുക അന്നു് കേരളീയരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പായിരുന്നു. നമ്പ്യാർ സംസ്കൃതം നല്ലവണ്ണം അഭ്യസിച്ചിരുന്നു എന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽനിന്നു് ഊഹിക്കാം.

നമ്പ്യാരുടെ ആദ്യഗുരു ആരായിരുന്നു എന്നു് അറിഞ്ഞുകൂടാ. കോട്ടയം താലൂക്കിൽ കിടങ്ങൂർക്കാരനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണനു് കിള്ളിക്കുറിശ്ശിമംഗലം ക്ഷേത്രത്തിൽ ശാന്തിയുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ബ്രാഹ്മണൻ മുഖാന്തരം കൗമാരവയസ്സിൽത്തന്നെ നമ്പ്യാർ കിടങ്ങൂരിൽ ചെന്നു താമസിക്കാൻ ഇടയായി. കിടങ്ങൂരിനു

സമീപമുള്ള കുടമാളൂർ ദേശത്തായിരുന്നു ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവിന്റെ കുലഭവനം. അവിടെവച്ചു് നമ്പ്യാർ ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവിനെ കണ്ടു പരിചയപ്പെടുകയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശ്രിതനായി അമ്പലപ്പുഴെച്ചെന്നു താമസിക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടെവച്ചു് തകഴിയിൽ നന്തികാട്ടു് ഉണ്ണിരവിക്കുറുപ്പും, ദ്രോണമ്പള്ളി എന്നു് ഇല്ലപ്പേരുള്ള ഒരു ബ്രാഹ്മണനും നമ്പ്യാരുടെ സ്നേഹിതന്മാരായിത്തീർന്നു. തന്റെ പല കവിതകളിലും നമ്പ്യാർ ഈ സ്നേഹിതന്മാരെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

നമ്പ്യാരുടെ ചെറുപ്പത്തിൽ തിരുവിതാംകൂർ വളരെ ചെറിയ ഒരു രാജ്യമായിരുന്നു. കൊല്ലംതൊട്ടു വടക്കോട്ടുള്ള പ്രദേശം ദേശിങ്ങനാട്ടു്, കായംകുളം, ചെമ്പകശ്ശേരി, തെക്കുംകൂർ, വടക്കുംകൂർ എന്നിങ്ങനെ പല ചെറിയ രാജ്യങ്ങളായിരുന്നു. കൊല്ലവർഷം 904-ൽ തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യഭാരം കയ്യേററ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവാണു് ഈ ചെറിയ രാജ്യങ്ങളെയെല്ലാം പടവെട്ടിപ്പിടിച്ചു് തിരുവിതാംകൂറിനോടുചേർത്തതു്. ഇപ്പോഴത്തെ അമ്പലപ്പുഴത്താലൂക്കിന്റെ മിക്ക ഭാഗങ്ങളും കുടമാളൂർ മുതലായ പ്രദേശവും ഉൾപ്പെട്ട ചെമ്പകശ്ശേരി രാജ്യം അന്നു് ദേവനാരായണൻ എന്ന സ്ഥാനപ്പേരുള്ള ഒരു ബ്രാഹ്മണരാജാവു് ഭരിച്ചിരുന്നു. കൊല്ലവർഷം 929-നു മുമ്പു് ആ രാജ്യം തിരുവിതാംകൂറിനോടു ചേർത്തു.

കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ അമ്പലപ്പുഴെ താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് തുള്ളൽപ്പാട്ടുകൾ ഉണ്ടാക്കിത്തുടങ്ങി. തുള്ളലിന്റെ ഉൽപ്പത്തിയെക്കുറിച്ചു് ഒരു ഐതിഹ്യമുണ്ടു്.

ഉത്സവസ്ഥലങ്ങളിലും മററും കഥാപ്രസംഗം ചെയ്യുന്നവരായി ചാക്യാന്മാർ എന്നൊരു വകക്കാരുണ്ടു്. അവരുടെ കഥാപ്രസംഗത്തിനു് കൂത്തു് എന്നാണു പേരു്. ചാക്യാർ ശ്ലോകം ചൊല്ലുമ്പോൾ നമ്പ്യാർ മിഴാവു കൊട്ടുക പതിവാണു്. ഒരിക്കൽ അമ്പലപ്പുഴ ക്ഷേത്രത്തിൽ നടന്ന ചാക്യാർകൂത്തിനു് കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ മിഴാവു കൊട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. നമ്പ്യാർ ഇടയ്ക്കു് ഉറങ്ങിപ്പോയി. ഫലിതക്കാരനായ ചാക്യാർ വിട്ടില്ല. പ്രസംഗത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ സന്ദർഭമുണ്ടാക്കി നമ്പ്യാരെ കളിയാക്കി. ചാക്യാർ കൂത്തു പറയുന്നതിനിടയ്ക്കു് ആരെ എങ്ങനെ ആക്ഷേപിച്ചാലും മറുപടി പറയാൻ പാടില്ലെന്നാണു വയ്പ്പു്. അതിനാൽ ചാക്യാരുടെ പരിഹാസം നമ്പ്യാർ സഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിനു പ്രതികാരമായി ചാക്യാരെ അവമാനിക്കണമെന്നു് നമ്പ്യാരും നിശ്ചയിച്ചു.

അന്നു രാത്രികൊണ്ടു് നമ്പ്യാർ കല്യാണസൌഗന്ധികം കഥ തുള്ളൽപ്പാട്ടായി എഴുതിത്തീർത്തു. പിറേറദിവസം ചാക്യാർ കൂത്തു പറയാൻ ആരംഭിച്ചപ്പോൾ അടുത്തു് ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നു് ഒരു കോലാഹലം കേൾക്കാറായി. പുതിയ വേഷത്തോടും പുതിയ താളമേളങ്ങളോടുംകൂടി നമ്പ്യാർ പാട്ടുപാടി തുള്ളൽ തുടങ്ങി. കൂത്തു കേട്ടിരുന്നവർ നമ്പ്യാരുടെ അടുക്കലേയ്ക്കു് ഓടി. തുള്ളൽ അതുവരെ ആരും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത വിദ്യ; തുള്ളൽക്കാരൻ കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ; കഥയോ? സരസമായ കല്യാണസൌഗന്ധികം. തുള്ളൽപ്പാട്ടിന്റെ കവിതാഗുണങ്ങൾ പറയാനുമില്ല. കൂത്തു കേൾക്കാൻ ആരുമില്ലാതെ ചാക്യാർ വിഷണ്ണനായി നിന്നു അവമാനം-

നമ്പ്യാരെ കളിയാക്കിയതിന്റെ ഫലം ചാക്യാർ കണ്ണുകളിനു് അനുഭവിച്ചു.

അമ്പലപ്പുഴ രാജ്യം തിരുവിതാംകൂറിനോടു ചേർന്നശേഷം നമ്പ്യാർ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിനെ ആശ്രയിച്ചു് തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിച്ചു. മഹാരാജാവു നാടുനീങ്ങിയശേഷവും കുറേക്കാലത്തോളംകൂടി നമ്പ്യാർ തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിച്ചിരുന്നു. അക്കാലത്തു് അനേകം കൃതികൾ ഉണ്ടാക്കി. 940-നിടയ്ക്കു് നമ്പ്യാർ വീണ്ടും അമ്പലപ്പുഴയ്ക്കു മാറിത്താമസമായി. കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞു് അവിടെവച്ചു് കാലധർമ്മം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. പേപ്പട്ടി കടിച്ചു മരിച്ചു എന്നാണു് പറഞ്ഞുവരുന്നതു്.

കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാരുടെ കവിതയുടെ ഗുണങ്ങൾ അളവററതാണു്. ഹാസ്യരസത്തിൽ നമ്പ്യാരെ ജയിക്കുന്ന കവികൾ ചുരുക്കമാണു്. തന്റെ ദേശത്തിന്റെയും താൻ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്തിന്റെയും സ്ഥിതികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ശരിയായി പ്രതിബിംബിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ദേവലോകവും അസുരലോകവും അദ്ദേഹത്തിനു് മലയാളരാജ്യമാണു്. ദേവന്മാരും അസുരന്മാരും അദ്ദേഹത്തിനു മലയാളികൾ തന്നെ. കുണ്ഡിനപുരിയിലെ വിശേഷം പറയാൻ തുടങ്ങിയാൽ അവിടെയുമുണ്ടു് അച്ചിമാരും അവരുടെ അടുക്കളക്കലഹങ്ങളും. ദേവസൈന്യവും അസുരസൈന്യവും അദ്ദേഹത്തിനു നായർസൈന്യം തന്നെ. ജനങ്ങളുടെ വിലക്ഷണാചാരങ്ങളെയും, നടപടികളെയും നമ്പ്യാർ തന്റെ കവിതകളിൽ സരസമായി പരിഹസിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ചിദ്വേഷബുദ്ധി ലേശമില്ലാതെയുള്ള അദ്ദേഹത്തി ന്റെ പരിഹാസങ്ങളിൽ ആർക്കും അസുഖം തോന്നി യിരുന്നില്ലെന്നു തുള്ളൽപ്പാട്ടുകാർക്കും, തുള്ളലിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തുതന്നെ ഉണ്ടായ പ്രചാര ത്തിൽനിന്നു ഊഹിക്കാവുന്നതാണു്. "ചെമ്പകശ്ശേരി കിയുമിങ്കിരിയേസ്സും" നമ്പ്യാരുടെ കാലത്തിനുമുമ്പു തന്നെ ഇവിടെ കച്ചവടമുറപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു അവരെയെല്ലാം അദ്ദേഹം തുള്ളൽപ്പാട്ടിൽ ചിത്രീ കരിക്കുന്നുമുണ്ടു്.

നമ്പ്യാരുടെ ബാല്യകവിതകൾ പഞ്ചവൃത്തം ശീലാവതി മുതലായവയാകുന്നു. ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം മണിപ്രവാളം, പഞ്ചതന്ത്രം, നളചരിതം കിളിപ്പാട്ടു് പതിന്നാലുവൃത്തം എന്നിങ്ങനെ വേറേ പല കൃതി കളും ഉണ്ടു്. ചില ആട്ടക്കഥകളും അദ്ദേഹം ഉണ്ടാ ക്കിയിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന കൃതികൾ തുള്ളൽപ്പാട്ടുകൾ തന്നെ. അവ അൻപതിൽപ്പരം ഉണ്ടു്. അവ മലയാളഭാഷയുടെ വലിയ ഒരു സമ്പ ത്താണു്.

പാഠം 21

ലങ്കാദഹനം

"എങ്കിൽ വേണ്ട, വധിക്കേണ്ട രാമന്റെ
കിങ്കരനാമിവനുടെ വാലിന്മേൽ
ശങ്ക കൂടാതെ വസ്ത്രം ചുറ്റി കൊളുത്തുവിൻ
ശിങ്കിയാടിപ്പിൻ ലങ്കാപുരം തന്നിൽ 1
വാനരങ്ങൾക്കു വാലിനു കിഞ്ചന
ഹാനിവന്നാലതിൽപ്പരം മറെറാരു
ദൈന്യമില്ലെന്നു കേട്ടിരിപ്പു ഞാനും
ന്യൂനമിന്നിതു നല്ലൊരു കൗശലം." 2

ഷണ്ഡമാവനമൊഴിഞ്ഞു തദാ ദശ-
കണ്ഠനിങ്ങനെ കല്പിച്ച നേരത്തു
ഉണ്ട പട്ടു പുടവകളെന്നിവ
കൊണ്ടുവന്നുതുടങ്ങി പലവിധം. 3

രണ്ടുഭാഗത്തും നിന്നു വസനങ്ങൾ
കൊണ്ടു രാക്ഷസർ ചുററിത്തുടങ്ങിനാർ,
നീണ്ടുരുണ്ടു തടിച്ചൊരു പുച്ഛത്തെ
വേണ്ടുവോളവും നീട്ടിനാൻ മാരുതി 4

കൊണ്ടുവന്നതശേഷവും ചുററിട്ടും
രണ്ടുകോലിട വാലുണ്ടഥ ശിഷ്ടം
ചുററിച്ചുററിക്കരങ്ങൾ തളർന്നവർ
ചുററുംനിന്നു മിഴിച്ചുതുടങ്ങിനാർ. 5

വാലിന്നേതുമവസാനം കാണാഞ്ഞു
തൈലം കൊണ്ടന്നൊഴിച്ചു നനച്ചവർ
പാവകനെക്കൊളുത്തി പതുക്കവേ
സാവധാനമിരുന്നു ഹനുമാനും. 6

കൈലാസാദ്രിസമാനമാം ദേഹത്തെ
നാലിലൊന്നു ചുരുക്കി മഹാബലൻ
പാശബന്ധനമോചനം വന്നപ്പോൾ
കീശവര്യൻ കുതിച്ചങ്ങു ചാടിനാൻ. 7

വഹ്നി നന്നായ് വളർന്നു ചമഞ്ഞിതു
വന്നിതന്നേരം നല്ല കൊട്ടങ്കാററും
തീയു കത്തിപ്പിടിച്ചു ചിലരുടെ
മെയ്യശേഷം ദഹിച്ചങ്ങെഴുന്നേല്പാൻ 8

വയ്യാതായി വലഞ്ഞു കരഞ്ഞവർ
കയ്യുംകാലും പിടച്ചു മരിക്കുന്നു.
മട്ടു കത്തി നടക്കും ശിശുക്കളെ-
കെട്ടിപ്പേറിയെടുത്തുടൻ നാരിമാർ 9

കൂട്ടമിട്ടുടനേററവും വേദന-
പ്പെട്ടു പാഞ്ഞു കരഞ്ഞു നടക്കുന്നു
പാതകിയാകും നമ്മുടെ തമ്പുരാൻ
സീതയെക്കൊണ്ടു പോരിക കാരണം 10

ഖേദമേവം നമുക്കു ഭവിക്കുവാൻ
ചേതമിപ്പോളവനേതുമില്ലല്ലോ.
ഇങ്ങനെയവർ തമ്മിൽ കഥിക്കയു-
മങ്ങുമിങ്ങുമുഴന്നു നടക്കയും, 11

സങ്കടം സഹിയാഞ്ഞു ചില ജനം
തൻകരംകൊണ്ടു മാറത്തടിക്കയും
കങ്കണഗണം പൊട്ടിത്തെറിക്കയും
ശങ്കര! ശിവ! യെന്നു ജപിക്കയും 12

ഏഴുനൂറായ യോജന വിസ്താര-
മെഴുന്നീടുന്ന ലങ്കാപുരമെല്ലാം
ഉടനൊന്നര നാഴികകൊണ്ടവൻ
പൊടിഭസ്മമതാക്കി മഹാബലൻ. 13

പാഠം 22

പ്രയത്നം

ജന്തുക്കൾ പ്രകൃതിക്കു് അടിമപ്പെട്ടു ജീവിക്കുന്നു അവയ്ക്കു് ആഹാരവും പാർപ്പിടവും എല്ലാം പ്രകൃതി തന്നെ കൊടുക്കും. അതൊന്നും കിട്ടാതെവന്നാൽ ജന്തുക്കളുടെ കാര്യം വിഷമമാകും. മനുഷ്യൻ ഈവിധത്തിൽ പ്രകൃതിക്കു് അടിമപ്പെടുന്നില്ല. നേരെമറിച്ചു് ..

അവൻ പ്രകൃതിയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയെ വശപ്പെടുത്താൻ മനുഷ്യനു സാധിക്കുന്നതു് ബുദ്ധികൊണ്ടും പ്രയത്നംകൊണ്ടും ആണു്.

വിശപ്പും ദാഹവും ജന്തുക്കൾക്കും മനുഷ്യർക്കും തുല്യമാണു്. അവയുടെ ശമനത്തിനു് പ്രകൃതി കനിഞ്ഞുനൽകുന്ന പദാർത്ഥങ്ങൾകൊണ്ടു് ജന്തുക്കൾ തൃപ്തിപ്പെടുന്നു. പ്രകൃതിയുടെ കാരുണ്യത്തെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചല്ല മനുഷ്യൻ കഴിയുന്നതു്. താനേ വിളഞ്ഞുകിട്ടുന്ന കായ്കനികളും മററുംകൊണ്ടു് മനുഷ്യർക്കു് ആവശ്യത്തിനു മുഴുക്കുകയും ഇല്ല. അതിനാൽ ആഹാരത്തിനും മററും ആവശ്യമുള്ളതെല്ലാം പ്രകൃതിയിൽ നിന്നു് ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കാൻ മനുഷ്യൻ അഭ്യസിച്ചു. പ്രയത്നംകൊണ്ടു് അവൻ പ്രകൃതിയെ കൂടുതൽ പ്രസാദിപ്പിച്ചു. താനേ വളരുന്ന മാവിൽനിന്നും പ്ലാവിൽനിന്നും ജന്തുക്കൾക്കു് പഴങ്ങൾ കിട്ടും. ധാരാളം മാവും പ്ലാവും മററും നട്ടുവളർത്തി മനുഷ്യൻ വേണ്ടുവോളം പഴം ഉണ്ടാക്കുന്നു. അതിനുവേണ്ട വേല ചെയ്യാൻ ശീലിച്ചതു മനുഷ്യന്റെ പ്രധാനമായ ഒരു നേട്ടമാണു്. ഇന്നു ലോകത്തു് ഇരുന്നൂറു കോടിയിൽക്കൂടുതൽ മനുഷ്യർ ഉണ്ടു്. ഇവർക്കു് ആഹാരത്തിനുള്ള വക മുഴുവൻ വേലചെയ്തു വിളയിക്കുന്നതാണു്. വേല ചെയ്യാതിരുന്നാൽ ഈ ആളുകൾ എല്ലാം പട്ടിണി കിടന്നു മരിക്കേണ്ടിവരും.

ആഹാരത്തിനു വേണ്ട വക കിട്ടിയാൽ ജന്തുക്കൾക്കു ജീവിതം സുഖമായി എന്നു പറയാം. മനുഷ്യനോ? അവനു വീടുവേണം, വസ്ത്രം വേണം, പല തരത്തിലുള്ള ആയുധങ്ങളും ഉപകരണങ്ങളും വേണം. രാത്രിയിൽ വെളിച്ചത്തിനു വിളക്കുവേണം. സഞ്ചാര

ങ്ങൻ വാഹനങ്ങൾ വേണം. ഇങ്ങനെ അനേകം ആവശ്യങ്ങൾ മനുഷ്യനു പ്രത്യേകമായിട്ടുണ്ടു്. അവ എല്ലാം നിറവേററാൻ പ്രയത്നിച്ചേ മതിയാവൂ

ആഹാരം കഴിഞ്ഞാൽ മനുഷ്യൻെറ ഏററവും വലിയ ആവശ്യം വീടാണു്. മഴയും വെയിലും കാററും മഞ്ഞും സഹിക്കാൻ മനുഷ്യനു പ്രയാസമുണ്ടു് അവയിൽനിന്നു രക്ഷ നേടാനാണു് വീടു്. ആദി കാലങ്ങളിൽ മനുഷ്യൻ അലഞ്ഞുനടന്നു കഴിച്ചിരുന്നു ഒരിടത്തു് ഉറച്ചു താമസിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ സ്ഥിരമായ പാർപ്പിടത്തിൻെറ ആവശ്യം നേരിട്ടു തടിയും പനയോലപോലുള്ള വലിയ ഇലകളും മററും ശേഖരിച്ചു് അവൻ വീടുണ്ടാക്കി. അങ്ങനെ തുടങ്ങിയ ഗൃഹനിർമ്മിതി ഇന്നു് എത്ര പരിഷ്കാരം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു! നൂറിൽ കൂടുതൽ നിലകളുള്ള മാളികകൾ ഇന്നുണ്ടു്. അതു് പ്രയത്നത്തിൻെറ ഫലമാണല്ലോ. ഇന്നു് ആൾപ്പാർപ്പുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ എല്ലാം വീടുകൾകൊണ്ടു നിറഞ്ഞല്ലേ കാണുന്നതു്? എത്ര ആളുകൾ എന്തുമാത്രം പ്രയത്നം ചെയ്തിട്ടാണു് അവയെല്ലാം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതു്?

ഗൃഹനിർമ്മാണത്തെപ്പററി പറയുമ്പോൾ അതിനോടു ചേർന്നു് മനുഷ്യൻ ചെയ്ത പല പ്രയത്നങ്ങളും ഓർമ്മവരും. കാടായിക്കിടന്ന സ്ഥലങ്ങൾ വെട്ടിത്തെളിച്ചാണല്ലോ നാടാക്കിയതു്. നടക്കാൻ വഴിയും. കൃഷിചെയ്യാൻ സ്ഥലങ്ങളും ഒരുക്കാൻ മനുഷ്യൻ എത്രത്തോളം അധ്വാനം ചെയ്തിരിക്കും. നാം ഇന്നു സുഖമായി നല്ല റോഡുകളിൽക്കൂടി സഞ്ചരിക്കുന്നു വാഹനങ്ങളിൽ കയറി വേഗത്തിൽ യാത്ര ചെയ്യുന്നു ഈ റോഡുകൾ ഉണ്ടാക്കാൻ എത്ര പേർ എത്ര കാലം

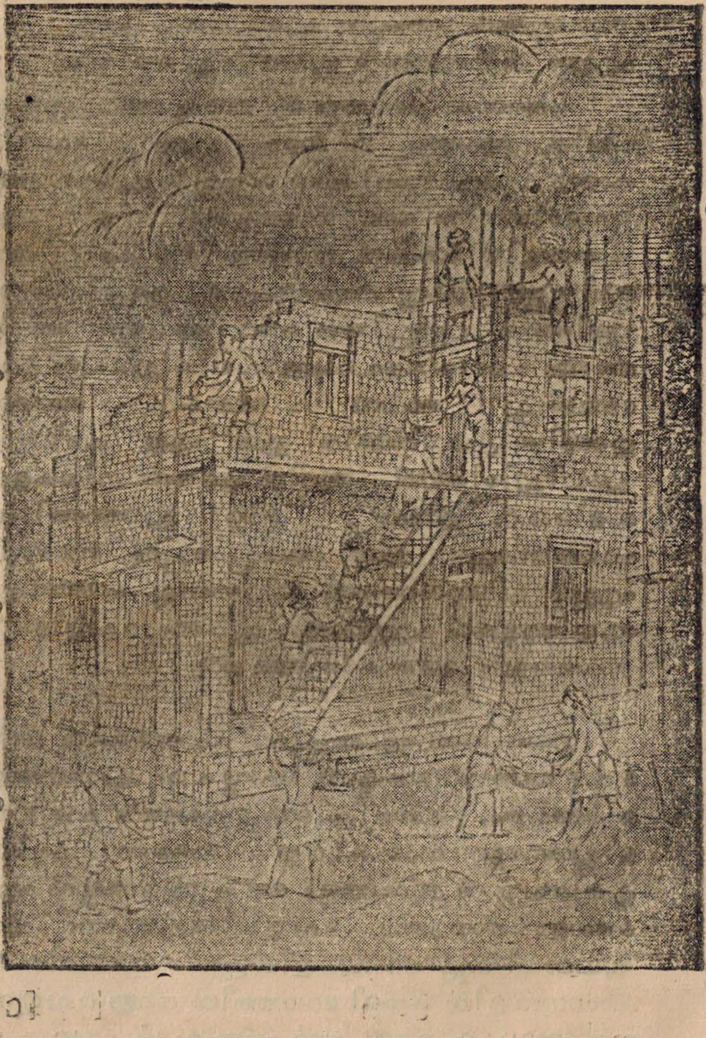

ചണിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു് നാം ആലോചിക്കുന്നുണ്ടോ? നദികൾ കടന്നുപോകാൻ പാലങ്ങൾ കെട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. റോഡിൽ തണലിനു് വൃക്ഷങ്ങൾ വച്ചുപിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ നന്മകൾ എല്ലാം നമുക്കു കിട്ടുന്നതു് എത്രയോ ആളുകൾ ചെയ്ത വേലയുടെ ഫലമായിട്ടാണു്.

നമുക്കു് ആഹാരത്തിനു് ധാന്യാദികൾ എന്നപോലെ വസ്ത്രത്തിനു് പഞ്ഞിയും ഉണ്ടാകണം. അതു് കൃഷിചെയ്തുവേണം കിട്ടാൻ. എത്ര വിസ്തൃതമായ സ്ഥലത്തു് കൃഷിനടത്തിയാൽ ആവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങൾ എല്ലാം ഉണ്ടാക്കി എടുക്കാം? കൃഷികൊണ്ടുമാത്രം ആയോ? കൃഷിചെയ്തുണ്ടാക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ ആവശ്യമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽകൊണ്ടുചെന്നെത്തിക്കണം. വയലിൽ വിളയുന്ന നെല്ലു് വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവരണമല്ലോ. ഒരു നാട്ടിൽ ഉണ്ടാകുന്ന പല പദാർത്ഥങ്ങളും മറുദേശങ്ങളിൽ കൊണ്ടുപോകേണ്ടതായുണ്ടു്. ഇനിയും വേറൊരു തരത്തിലും പ്രയത്നം ആവശ്യമാണു്. കൃഷിചെയ്തുണ്ടാക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാൻ അവയ്ക്കു വളരെ മാററങ്ങൾ ചെയ്കയും വേണം. നെല്ലായിട്ടു് നമുക്കു് ഉണ്ണാൻ സാധ്യമല്ലല്ലോ. അതു് അരിയാക്കണം, പിന്നെ ചോറാക്കുകയും വേണം. അതേപ്രകാരത്തിൽ, വസ്ത്രത്തിനു പരുത്തി കൃഷിചെയ്തു പഞ്ഞി ഉണ്ടാക്കിയാൽ പോരാ. പഞ്ഞി കൃഷിസ്ഥലത്തുനിന്നും തൊഴിൽ നടത്തുന്ന സ്ഥലത്തു കൊണ്ടുപോകണം, അതു് നൂററു നൂലാക്കണം, നൂലു നെയ്തുവേണം മുണ്ടു് ഉണ്ടാക്കാൻ. ഈ ഓരോ കാര്യത്തിനും പ്രയത്നം ആവശ്യമാണു്.

വീടുണ്ടാക്കാനും കൃഷി നടത്താനും തൊഴിൽ ചെയ്വാനും എല്ലാം അനേകം തരത്തിലുള്ള ഉപകരണ

ണ്ടറും വേണം. വീട്ടിൽ പല സാമാനങ്ങളും പാത്രങ്ങളും ആവശ്യമുണ്ടു്. പലതരം പ്രയത്നം കൊണ്ടാണു് അവയെല്ലാം നിർമ്മിക്കുന്നതു്. ആയുധ

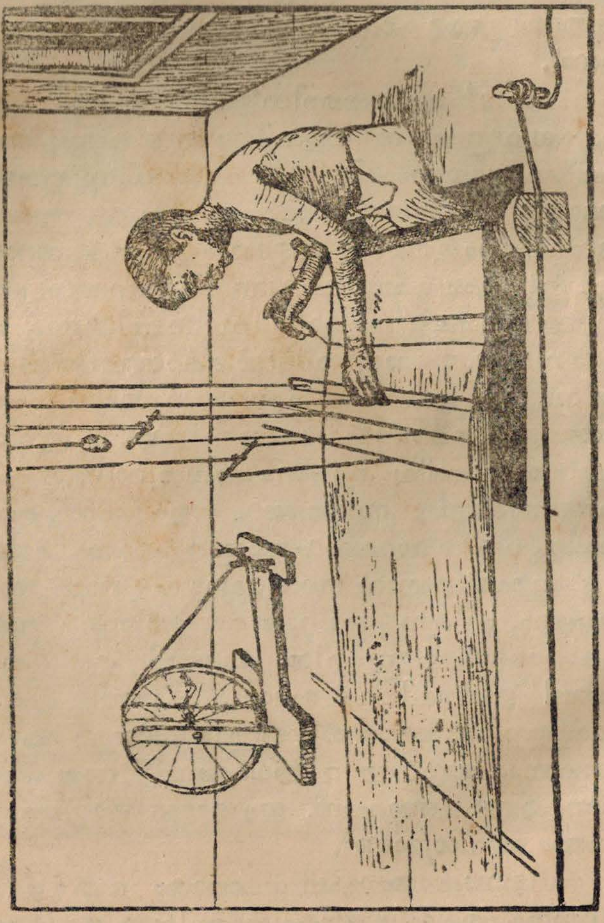

ങ്ങൾക്കു് പ്രധാനമായി ഇരുമ്പാണല്ലോ ഉപയോഗി ക്കുന്നതു്. ഇരുമ്പു കുഴിച്ചെടുക്കാൻ വളരെ അദ്ധ്വാനം വേണം. പിന്നെ അതു ശുദ്ധിചെയ്യാനും ആയുധങ്ങ ളാക്കാനും വളരെ പണിപ്പെടണം. അതുപോലെ തന്നെയാണു് പാത്രങ്ങൾക്കു വേണ്ട ചെമ്പും ഓട്ടും ഉണ്ടാക്കുന്നതും. കറിക്കു് അരിയാനുള്ള കത്തി മുതലായ എല്ലാം ഉപകരണങ്ങളും കൊല്ലൻ ഉണ്ടാ ക്കുന്നു. വീടും മരസാമാനങ്ങളും ആശാരി ഉണ്ടാക്കി ത്തരുന്നു. മററു തൊഴിലുകാർ പാത്രങ്ങൾ തൊട്ടുള്ളവ ഉണ്ടാക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ എത്രയെത്ര ആളുകളുടെ പ്രയത്നം കൊണ്ടാണു് നമുക്കു ഗൃഹജീവിതം സുഖമാകു ന്നതു്?

ഉണ്ടും ഉറങ്ങിയും മാത്രം തൃപ്തിപ്പെടുന്നവനല്ലല്ലോ മനുഷ്യൻ. അവൻെറ ആവശ്യങ്ങൾ അസംഖ്യങ്ങ ളാണു്. ശരീരസുഖത്തെക്കാളും മനസ്സിൻെറ സുഖ മാണു് അവൻ കാംക്ഷിക്കുന്നതു്. അറിവാണു് അവൻെറ ഏററവും വലിയ സമ്പത്തു്. അതിനാൽ മനസ്സിനു സുഖം നൽകുന്നതും അറിവു വർദ്ധിപ്പിക്കു ന്നതുമായ കാര്യങ്ങളിലും വലിയ പ്രയത്നം വേണ്ടി വരുന്നു. നമുക്കു് എത്രയോ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. നല്ലകഥകളും കവിതകളും നാടകങ്ങളും നമുക്കുണ്ടു്. അവ നമ്മുടെ വലിയ ധനമാണു്. ഓരോരുത്തർ എത്ര പ്രയാസപ്പെട്ടു് ഉണ്ടാക്കിയതാണു് അവ എന്നു് ആലോചിക്കുക. സംഗീതവും, ചിത്രമെഴുത്തു തുട ങ്ങിയ മററു് അനേകം കലകളും കൂടാതെയുള്ള ജീവി തത്തെപ്പററി സങ്കല്പിക്കുക. ഇവയില്ലെങ്കിൽ ഉത്സാ ഹത്തിനും, വിനോദത്തിനും, മനോജ്ഞതത്തിനും ഉള്ള വകകൾ എല്ലാം നഷ്ടമാകും. അതിനാൽ ആ വിദ്യ കൾക്കുവേണ്ടി പ്രയത്നിക്കുന്നവരും ലോകോപകാരി കളാണു്.

നമ്മുടെ വലിയ നേട്ടങ്ങളിൽ പലതും വലിയ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളുടെ ഫലമാണു്. ഭൂമിയുടെ മറഞ്ഞു കിടക്കുന്ന പല ഭാഗങ്ങളും ഓരോരുത്തർ വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു സഞ്ചരിച്ചു ചെന്നു് കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്തെല്ലാം ക്ലേശങ്ങൾ സഹിച്ചിട്ടാണു് കൊളംബസ്സ് തുടങ്ങിയുള്ള മഹാന്മാർ ഓരോ സ്ഥലങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചതു്! അമേരിക്കയും ആസ്ത്രേലിയായും ആഫ്രിക്കയും ധ്രുവപ്രദേശങ്ങളും ഇങ്ങനെയാണു് നമുക്കു് അറിവായിട്ടുള്ളതു്.

മറെറാരുതരം കണ്ടുപിടിത്തവുമുണ്ടു്. യന്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടാണു് ഇന്നു പല കാര്യങ്ങളും നിർവഹിക്കുന്നതു് ഈ യന്ത്രങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കാനും അവ ഉണ്ടാക്കാനും അനേകം ആളുകൾ വളരെക്കാലം വേലചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. റയിൽവണ്ടികളും ആവിക്കപ്പലുകളും ഇപ്പോൾ ധാരാളമുണ്ടു്. വിമാനം സാധാരണമാണു്. തുണിനെയ്യാൻ യന്ത്രങ്ങളുണ്ടു്. ഇന്നു് ഏതു പ്രവൃത്തിക്കും യന്ത്രം സുലഭമാണു്. ഇവയെല്ലാം ഓരോരുത്തരുടെ പ്രയത്നംകൊണ്ടാണല്ലോ നമുക്കു് കിട്ടിയിട്ടുള്ളതു്.

പ്രയത്നത്തിൻെറ മഹത്ത്വമാണല്ലോ ഇതിലെല്ലാം തെളിഞ്ഞുകാണുന്നതു്. മടിയനു് ജീവിക്കാൻ അവകാശം ഇല്ല. അവനു് ഉണ്ണാനും ഉടുക്കാനും കിടക്കാനും നടക്കാനും വേണ്ടതു് എല്ലാം മററുള്ളവരാണു് ഉണ്ടാക്കുന്നതു്. തന്നത്താൻ ജോലി ഒന്നും ചെയ്യാതെ ആ സൗകര്യങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നവർ വഞ്ചനയല്ലേ ചെയ്യുന്നതു് ? അതിനാൽ നാം എപ്പോഴും ഉത്സാഹത്തോടെ പ്രയത്നം ചെയ്യേണ്ടതാണു്. ഏതു വേലയും മാന്യമാണു്. ഏതു പ്രയത്നവും പ്രയോജനമുള്ളതുമാണു്. പ്രവർത്തിക്കാതെ സമയം കളയുന്നതുമാത്രമാണു തെററു്.

പാഠം 23

ക്രീസസ്

രംഗം 1

(ക്രീസസിന്റെ കൊട്ടാരം, ക്രീസസ് സിംഹാസനത്തിൽ ഇരിക്കുന്നു. ചുറ്റും ഭൃത്യന്മാർ തിങ്ങി നിൽക്കുന്നു സോളമൻ എന്ന ഒരു ജ്ഞാനി പ്രവേശിക്കുന്നു,

ഒരു സേവകൻ:—ഇദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയാണു തിരുമനസ്സുണർത്തിച്ചതു്. വലിയ ഒരു ജ്ഞാനിയാണു് ഇദ്ദേഹം. ഗ്രീസ് ആണു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേശം. സോളമൻ എന്നാണു പേരു് ഗ്രീക്കുകാർ ഇദ്ദേഹത്തെ ബുദ്ധിമാന്മാരോടൊപ്പം കൊണ്ടാടുന്നു.

ക്രീസസ്:—ഇദ്ദേഹത്തെ കണ്ടതിൽ നമുക്കു് സന്തോഷം ഉണ്ടു്. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വന്നതുകൊണ്ടു് നമുക്കും ഇദ്ദേഹത്തെ കാണ്മാൻ സൗകര്യമായി; എന്താണു് ഇവിടെ വരാൻ സംഗതി?

സോളമൻ:—മഹാരാജാവേ! എനിക്കു് ഒന്നിനോടും മമത ഇല്ല. അതിനാൽ ഇന്നേടത്തു താമസിക്കണമെന്നു് ആഗ്രഹവുമില്ല. പലേടത്തും സഞ്ചരിച്ചു കഴിയുകയാണു്. അങ്ങനെ ഇവിടെയും വന്നു എന്നേയുള്ളൂ.

ക്രീ:—കൊള്ളാം. അങ്ങു പല രാജ്യങ്ങളും കണ്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ? എന്റെ രാജ്യത്തെപ്പറ്റി എന്താണു മതിപ്പു്? എന്റെ സൗഭാഗ്യത്തെപ്പറ്റിയും നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം എന്താണു്?

സോ:—നിങ്ങളുടെ രാജ്യത്തു് വിശേഷം ഒന്നും ഞാൻ കാണുന്നില്ല. ഇതും മററു രാജ്യങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ.

ക്രീ:—എൻെറ ഭരണംകൊണ്ടു് ഇവിടെ വന്നിട്ടുള്ള ഐശ്വര്യം നിങ്ങൾ കണ്ടില്ലേ? എൻെറ ധനവും പ്രതാപവും എന്തെന്നും അറിയുന്നില്ലേ?

സോ:—അതൊന്നും ഞാൻ അന്വേഷിച്ചില്ല. ഇമ്മാതിരി സമ്പത്തു് എല്ലാ രാജാക്കന്മാർക്കും ഉണ്ടു്.

ക്രീ:—എൻെറ പരാക്രമങ്ങളും വിജയങ്ങളും നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. എന്നാൽ അതൊന്നും നിങ്ങളുടെ കാതിൽ പെട്ടില്ല. അതിനാൽ ഞാൻ തന്നെ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കാം. ആത്മപ്രശംസയാണെന്നു കരുതേണ്ട.

സോ:—കേൾക്കട്ടെ, ആത്മപ്രശംസയായാലെന്തു്? അതു് അവിടത്തേയ്ക്കു മാത്രമായുള്ള അപരാധമല്ലല്ലോ.

ക്രീ:—ഞാൻ കണ്ണുവച്ച രാജ്യങ്ങൾ എല്ലാം എനിക്കു കൈയ്ക്കലായി, എതിരിട്ട രാജാക്കന്മാരെയെല്ലാം ഞാൻ തലകുനിപ്പിച്ചു, എൻെറ ശത്രുക്കളെല്ലാം കാകന്നും കഴുകന്നും ഇരയായി, എൻെറ ജയഭേരി അനേകം രാജ്യങ്ങളിൽ മാറെറാലിക്കൊള്ളുന്നു. വെന്നിക്കൊടി നാനാദേശങ്ങളിലും പാറിപ്പറക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ഒഴിച്ചു് എല്ലാവരും എൻെറ സ്തുതിഗാനങ്ങളും പാടുന്നുണ്ടു്.

സോ:—അവിടുന്നു് ഇത്രയും അക്രമം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അവിടത്തെ വിജയം

കൊണ്ടു് ആർക്കെങ്കിലും ഗുണം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ? അതു കേൾക്കാനായിരുന്നു എന്റെ ആഗ്രഹം.

ക്രീ:—ആർക്കെങ്കിലും ഗുണമെന്നോ? എന്റെ അനുഗ്രഹംകൊണ്ടല്ലേ ഞാൻ ജയിച്ചടക്കിയവർ പുലരുന്നതു്?

സോ:—അങ്ങനെ അവർ പറയുമ്പോൾ ഞാൻ അതു വിശ്വസിക്കാം.

ക്രീ:—ഇനിയും, എന്റെ സമ്പത്തുകൾ നിങ്ങൾക്കു കാട്ടിത്തരാം. എന്റെ ഭണ്ഡാരത്തിൽ കുമിച്ചിരിക്കുന്ന സ്വർണ്ണവും രത്നങ്ങളും കണ്ടാൽ നിങ്ങളുടെ കണ്ണു മഞ്ചിപ്പോകും. മുത്തും പവിഴവും മരതകവും എന്നുവേണ്ട, നവരത്നങ്ങളെല്ലാം തന്നെ ലക്ഷക്കണക്കിനു് ഞാൻ ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്റെ സിംഹാസനവും കിരീടവും കാണുന്നില്ലേ? അവയിൽ പതിച്ചിട്ടുള്ള രത്നങ്ങളുടെ പളപളപ്പു് നോക്കുക.

സോ:—ഭൂമിയിൽ എവിടെയും കല്ലുകൾ നിരന്നു കിടക്കുന്നു; കുറേ നിറമുള്ള കല്ലുകൾ അവിടുന്നു പെറുക്കിയെടുത്തു.

ക്രീ:—ലോകകാര്യങ്ങൾ അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത സാധു! അലഞ്ഞുനടക്കുന്ന ഒരാൾക്കു് ഈ സുഖങ്ങളും ഐശ്വര്യങ്ങളും എങ്ങനെ മനസ്സിലാകും? നിങ്ങളെപ്പോലെ ഉള്ളവരെയാണല്ലോ ലോകം ജ്ഞാനികൾ എന്നു വിളിക്കുന്നതു്.

സോ:—ഈ ഐശ്വര്യത്തിലും സുഖത്തിലും അവിടത്തേയ്ക്കു് അളവററ തൃപ്തി തന്നെയാണല്ലോ. എന്നാൽ ഇതെല്ലാം മിന്നൽപോലെ മറഞ്ഞു

ഭോഗം. ഐശ്വൎയ്യവും സുഖവും എപ്പോഴാണു മറയുന്നതെന്നു് ആൎക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. മരിക്കുന്നതുവരെ ഭാഗ്യം അനുഭവിക്കുന്നവരാണു ഭാഗ്യവാന്മാർ. അതുകൊണ്ടു് മരണം കഴിഞ്ഞേ ഭാഗ്യത്തെപ്പററി നിശ്ചയിക്കേണ്ടു.

ക്രീ:—ആകട്ടെ, എന്റെ ഭാഗ്യം നിങ്ങൾ കരുതുന്നതുപോലെ അല്ല. അതു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ നിൽക്കും

സോ:—ഞാൻ പറഞ്ഞ സത്യം അവിടത്തേയ്ക്കു കാലക്രമേണ ബോദ്ധ്യമാകും. ഞാൻ പോകട്ടെ. (സോളൻ പോകുന്നു.)

രംഗം ൫.

[കൊട്ടാരത്തിന്റെ മുൻവശം. വലിയ ഒരു ചിതയിൽ അഗ്നി ജ്വലിക്കുന്നു. രണ്ടു ഭടന്മാർ പ്രവേശിക്കുന്നു.]

ഒരു ഭടൻ:—ചിത നല്ലവണ്ണം കത്തട്ടെ. പേർഷ്യാചക്രവർത്തിയുടെ വിജയം ക്രീസസിനെ ചുട്ടെരിക്കുമ്പോൾ പൂർത്തിയാകും. നമ്മുടെ ചക്രവർത്തി വിജയിക്കട്ടെ!

മറേറാരു ഭടൻ:—എന്താണു വിജയം ക്രീസസിനെ ഇത്ര എളുപ്പം തോല്പിക്കാമെന്നു നമ്മൾ വിചാരിച്ചില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പട്ടാളക്കാരെ നാം തുണ്ടംതുണ്ടം നുറുക്കിയല്ലോ. ഈ പട്ടണത്തിൽ ഇനി ഒററ വീടില്ല. വീരവാദം പറഞ്ഞ ആളുകൾ ഇപ്പോൾ എവിടെ?

ഒ: ഭ:—യുദ്ധത്തിൽ ക്രീസസിനെ പിടിക്കാൻ എനിക്കാണു ഭാഗ്യം കിട്ടിയതു്. അതിനു് സൈറസ്

തിരുമേനി എനിക്കു നല്ല സമ്മാനം തന്നു. യുദ്ധത്തിൽ പിടിച്ചപ്പോൾ ആളറിയാതെ ഞാൻ ക്രീസസിനെ കുത്തിക്കൊന്നുപോകുമായിരുന്നു. ആരോ പറഞ്ഞുതന്നു, ഇതു ക്രീസസാണു്, കൊല്ലരുതെന്നു്.

ഒ: ഭ:—എങ്കിലും കഷ്ടമാണു്. നമ്മുടെ ചക്രവർത്തി ആഘോഷത്തിലുൾപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ടു് ക്രീസസിനെ കണ്ടില്ല. കണ്ടെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെ വിടാൻ കല്പനയാകുമായിരുന്നു.

ഒ: ഭ:—ക്രീസസുമാത്രം എന്തിനു രക്ഷപ്പെടുന്നു? അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യം മുഴുവൻ തുലഞ്ഞില്ലേ? (ഒരു വശത്തേയ്ക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടു്) അതാ കൊണ്ടുവരുന്നു ക്രീസസിനെ. അഞ്ചു നിമിഷത്തിനകം കഥ കഴിയും.

[ഒരു ഭടൻ ക്രീസസിനെ വിലങ്ങുവച്ചു കൊണ്ടുവരുന്നു. ക്രീസസിനെ ചിതയിൽ ഇടാൻ ഭടന്മാർ ചേർന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈകാൽ വരിഞ്ഞുകെട്ടുന്നു. ക്രീസസ് തേങ്ങിത്തേങ്ങി സോളമൻ, സോളമൻ എന്നു് ഉച്ചരിക്കുന്നു. ക്രീസസിനെ ദഹിപ്പിക്കുന്നതു കാണാൻ അപ്പോൾ അവിടെ സൈറസ് ചക്രവർത്തി വന്നെത്തി. അദ്ദേഹം ക്രീസസിനോടു് ഇങ്ങനെ ചോദിക്കുന്നു.]

സൈറസ്:—അല്ലയോ ക്രീസസ്, നിങ്ങൾ 'സോളമൻ, സോളമൻ' എന്നു് എന്തിനാണു് പറയുന്നതു്? അയാൾ നിങ്ങളുടെ ബന്ധുവോ? അയാൾ നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കുമെന്നു് ആശയുണ്ടോ?

ക്രീ:—അല്ലയോ മഹാനുഭാവനായ ചക്രവർത്തി! അവിടുത്തേയ്ക്കു മാത്രമേ എന്നെ ഇപ്പോൾ രക്ഷിക്കാൻ കഴിയൂ. എന്നാൽ ഈ കഥകളെപ്പററി സോളമൻ എന്നോടു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഞാൻ മുമ്പു

ഭാഗ്യത്തിൽ മദിച്ചിരുന്നു. ഭാഗ്യം മിന്നൽപോലെ മറയും എന്നു സോളമൻ എന്നോടു പറഞ്ഞു. അന്നു ഞാൻ അതു വകവച്ചില്ല.

സൈ:—ആരാണു് സോളമൻ? അദ്ദേഹം എന്താണു പറഞ്ഞതു്?

ക്രീ:—അദ്ദേഹം ഒരു ജ്ഞാനിയാണു്. ഇന്നു് അവിടുന്നു് എന്നെ തോല്പിച്ചതുപോലെ പണ്ടു ഞാൻ പല രാജാക്കന്മാരെയും തോൽപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇന്നു് അവിടുന്നു് മദിക്കുന്നതുപോലെ ഞാനും വിജയത്തിൽ മദിച്ചിരുന്നു. ഐശ്വര്യം സ്ഥിരമാണെന്നും അന്നു ഞാൻ അഹങ്കരിച്ചു. അന്നു് സോളമൻ വലിയ ഒരു ഉപദേശം തന്നു. മരണം കഴിഞ്ഞേ ഭാഗ്യത്തെപ്പററി നിശ്ചയിക്കാവൂ എന്നു്. അതിൻെറ സത്യം ഇപ്പോഴേ മനസ്സിലാകുന്നുള്ളു. സോളമൻ എനിക്കു തന്ന ഉപദേശം ഇതാ ഞാൻ അവിടുത്തേയ്ക്കും തരുന്നു.

സൈ:—(ഒരു നിമിഷം ആലോചനയിൽ നിന്നിട്ടു്) സോളമൻ പറഞ്ഞതു സത്യമാണു്. ആ സത്യത്തിനു് ഒരു ഉദാഹരണമാണു് ക്രീസസ്. എനിക്കും അതു് ഇപ്പോൾ മനസ്സിലാകുന്നു. വിജയത്തിൽ ഞാൻ അഹങ്കരിക്കയില്ല. നിങ്ങളെ ഞാൻ ഇതാ മോചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

(കല്പന അനുസരിച്ചു് ക്രീസസിനെ മോചിപ്പിക്കുന്നു.)

പാഠം 24

വ്യാമോഹം

സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ചൊല്ലിക്കലഹിച്ചു
നാണം കെട്ടു നടക്കുന്നിതു ചിലർ.

മദമത്സരം ചിന്തിച്ചു ചിന്തിച്ചു
മതി കെട്ടു നടക്കുന്നിതു ചിലർ.

കോലകങ്ങളിൽ സേവകരായിട്ടു
കോലം കെട്ടി ഞെളിയുന്നിതു ചിലർ.
അമ്മയ്ക്കും പുനരച്ഛനും ഭാര്യയ്ക്കു-
മുൺമാൻപോലും കൊടുക്കുന്നില്ലാ ചിലർ.

സത്തുക്കൾ കണ്ടു ശിക്ഷിച്ചു ചൊല്ലുമ്പോൾ
ശത്രുവെപ്പോലെ ക്രുദ്ധിക്കുന്നു ചിലർ.
വന്ദനീയരെക്കാണുന്ന നേരത്തു
നിന്ദിച്ചേത്ര പറയുന്നിതു ചിലർ.

കാൺക നമ്മുടെ സംസാരംകൊണ്ടത്രേ
വിശ്വമീവണ്ണം നിൽപ്പുവെന്നു ചിലർ.
സ്വർണ്ണങ്ങൾ നവരത്നങ്ങളെക്കൊണ്ടു-
മെണ്ണം കൂടാതെ വിൽക്കുന്നിതു ചിലർ.

മത്തേഭംകൊണ്ടു കച്ചവടം ചെയ്തു-
ുത്തമങ്ങൾ തുരഗങ്ങളെക്കൊണ്ടും
അത്ഭുതമല്ല കപ്പൽ വയ്പിച്ചിട്ടു-
മെത്ര നേടുന്നിതർത്ഥം ശിവ ശിവ!

വൃത്തിയും കെട്ടു ധൂർത്തരായെപ്പൊഴു-
മർത്ഥത്തെക്കെതിച്ചേത്ര നശിക്കുന്നു.
അർത്ഥമെത്ര വളരെയുണ്ടായാലും
തൃപ്തി വരാ മനസ്സിനൊന്നാരിക്കലും.

പത്തു കിട്ടുകിൽ നൂറു മതിയെന്നും
ശതമാകിൽ സഹസ്രം മതിയെന്നും
ആയിരം പണം കയ്യിലുണ്ടാകുമ്പോ-
ളയുതമാകിലാശ്ചര്യമെന്നതും.

ആശയായുള്ള പാശമതിങ്കേന്നു
വേർവിടാതെ കരേറുന്നു മേല്ക്കുമേൽ;
സത്തുക്കൾ ചെന്നിരന്നാലായർത്ഥത്തിൽ
സ്വല്പമാത്രം കൊടാ ചില ദുഷ്ടന്മാർ.

ചത്തു പോംനേരം വസ്ത്രമതുപോലു-
മെത്തിടാ കൊണ്ടുപോവാനൊരുത്തനും;
വിത്തത്തിലംശ പറവുക ഹേതുവായ്
സത്യത്തെ ത്യജിക്കുന്നു ചിലരഹോ!

വിദ്യകൊണ്ടറിയേണ്ടതറിയാതെ
വിദ്വാനെന്നു നടിക്കുന്നിതു ചിലർ;
കുങ്കുമത്തിന്റെ ഗന്ധമറിയാതെ
കുങ്കുമം ചുമക്കുമ്പോലെ ഗർദ്ദഭം.

കൃഷ്ണ! കൃഷ്ണ! നിരൂപിച്ചു കാണുമ്പോൾ
തൃഷ്ണകൊണ്ടു ഭ്രമിക്കുന്നിതോർക്കയും.
എണ്ണിയെണ്ണിക്കുറയുന്നിതായുസ്സും
മണ്ടിമണ്ടിക്കരേറുന്നു മോഹവും.

വന്നുവോണം കഴിഞ്ഞു വിഷുവെന്നും
വന്നില്ലല്ലോ തിരുവാതിരയെന്നും
കുംഭമാസത്തിലാകുന്നു നമ്മുടെ
ജന്മനക്ഷത്രമശ്വതിനാളെന്നും

ശ്രാദ്ധമുണ്ടഹോ വൃശ്ചികമാസത്തിൽ
സത്യമൊന്നുമിനിയെളുതല്ലെന്നും
ഉണ്ണിയുണ്ടായി വേൾപ്പിച്ചവനൊരു
ഉണ്ണിയുണ്ടായിക്കണ്ടാവൂ ഞാനെന്നും

ഇത്ഥമോരോന്നു ചിന്തിച്ചിരിക്കവേ
ചത്തുപോകുന്നു പാവം ശിവ! ശിവ!

കൂടിയല്ല പിറക്കുന്ന നേരത്തും
കൂടിയല്ല മരിക്കുന്ന നേരത്തും

മദ്ധ്യേയിങ്ങനെ കാണുന്ന നേരത്തു
മത്സരിക്കുന്നതെന്തിനു നാം വൃഥാ?
വിശ്വനാഥൻ പിതാവു നമുക്കെല്ലാം
വിശ്വധാത്രി ചരാചരമാതാവും.

അച്ഛനും പുനരമ്മയുമുണ്ടല്ലോ
രക്ഷിച്ചീടുവാനുള്ള നാളൊക്കെയും.

പൂന്താനം നമ്പൂതിരി] [ജ്ഞാനപ്പാന.

പാഠം 25

അസൂയയും ദുരാഗ്രഹവും

ആഗ്രഹം മനുഷ്യർക്കു് അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട സദ്‌ഗുണങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു. ആഗ്രഹം ഇല്ലെങ്കിൽ പ്രവൃത്തി ഇല്ല. പ്രവൃത്തി ഇല്ലെങ്കിൽ ഫലവുമില്ല. ന്യായമായുള്ള ആഗ്രഹം സൽപ്രവൃത്തിക്കും അന്യായമായുള്ളതു ദുഷ്പ്രവൃത്തിക്കും കാരണമായിത്തീരുന്നു. നാം എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ ഉന്നതിക്കുതകുന്ന സൗകര്യങ്ങളോടുകൂടി ജനിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ നമ്മിൽ ചിലർ പ്രതിബന്ധങ്ങളെ അകററി ഉയർന്നനിലയിൽ എത്തുന്നതും നാം കാണുന്നുണ്ടു്. ഉത്തമമായ മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി പ്രയത്നിച്ചു് മനുഷ്യർ ഉത്‌കർഷത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രയത്നം എല്ലാവർക്കും ചെയ്യാവുന്നതാണു്.

പ്രയത്നം അനുസരിച്ചുള്ള ഫലം എപ്പോഴും ലഭിച്ചു എന്നു വരികയില്ല. ലഭിച്ചതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടണം. ലഭിക്കാത്തതിനായി വീണ്ടും പ്രയത്നിക്കണം. അതാണു് ഉത്തമന്മാരുടെ ലക്ഷണം. ഒരുവന്റെ അയൽക്കാരൻ അവനെക്കാൾ സമ്പന്നനോ യശസ്വിയോ ആണെന്നുവന്നേയ്ക്കാം. അതു് ആ മനുഷ്യന്റെ പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമായിരിക്കാം; അല്ലാതെയും ഇരിക്കാം. അതുകൊണ്ടു മററവൻ എന്തിനു നെടുവീർപ്പിടണം; കണ്ണുനീർ പൊഴിക്കണം? അവനും ആ നിലയിൽ എത്താൻ ശ്രമിക്കാമല്ലോ. എത്തിയാൽ എത്തി, എത്തിയില്ലെങ്കിൽ ചെയ്യാവുന്നതെല്ലാം ചെയ്തു, എന്നുള്ള സമാധാനമെങ്കിലും അവനുണ്ടാകമല്ലോ.

കിട്ടുന്നതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുന്നു എന്നു് പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുമാത്രം മതിയാകുന്നില്ല. ആ തൃപ്തി മനസ്സിൽ ഉണ്ടാകണം. എങ്കിലേ സന്തോഷത്തിനു വഴിയുള്ളു. ഒരിക്കൽ ഒരു രാജാവിനു ബുദ്ധിമാനായ ഒരു വിദൂഷകൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരു മാളിക പണിയിച്ചു് ഉള്ളതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുന്ന ആൾക്കു് താൻ അതു ദാനം ചെയ്യാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതായി ഒരു വിളംബരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. ആ രാജ്യത്തിലെ മന്ത്രി താൻ ഉള്ളതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുന്നവനാണെന്നും തനിക്കു് ആ മാളിക സമ്മാനിക്കണമെന്നും വിദൂഷകനോടു് അപേക്ഷിച്ചു. അപ്പോൾ അവർ തമ്മിൽ ഇങ്ങനെ സംഭാഷണം നടന്നു.

വിദൂഷകൻ:—അങ്ങേയ്ക്കു് ഇതിനെക്കാൾ വലിയ മാളികകൾ ഇല്ലേ?

മന്ത്രി:—ഉണ്ടു്.

വിദൂ:—എത?

മന്ത്രി:—പത്തുപന്ത്രണ്ടു വരും

വിദൂ:—അങ്ങ് വാസ്തവത്തിൽ ഉള്ളതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുന്ന ആൾ തന്നെയാണോ?

മന്ത്രി:—അതേ. അല്ലെങ്കിൽ ഈ മാളികയ്ക്കു അവകാശം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ഞാൻ വരുമോ?

വിദൂ:—(ചിരിച്ചുകൊണ്ടു) അങ്ങ് ഉള്ളതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുന്ന ആളാണെങ്കിൽ ആരാന്റെ മാളികയ്ക്കു എന്തിനു മോഹിക്കുന്നു? പന്ത്രണ്ടു വലിയ മാളികകൾ ഉള്ള ഒരു കുബേരനു ഈ ചെറിയ മാളികകൂടി എന്തിനു്?

മന്ത്രിക്കു മറുപടി പറയാൻ പഴുതൊന്നുമില്ലാതായി; അദ്ദേഹം ഇളിഭ്യനായി തിരിയെപ്പോയി. ദുരാഗ്രഹിയായ മന്ത്രിയെ വിദൂഷകൻ ഇത്തരത്തിൽ ചെണ്ടകൊട്ടിച്ചതറിഞ്ഞു രാജാവു വളരെ സന്തോഷിച്ചു.

ഒരു രാജ്യത്തിൽ പണ്ടു് അന്ധയും ദരിദ്രയുമായ ഒരു സ്ത്രീ ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രായപൂർത്തിവന്നു വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടും അവളെ ആരും വിവാഹം ചെയ്തില്ല. ഒടുവിൽ ആ സ്ത്രീ ഈശ്വരനെ ഭക്തിപൂർവം ഭജിച്ചു. ഭഗവാൻ മുമ്പിൽവന്നു് ഒരു വരം മാത്രമേ തന്നോടു യാചിക്കാവു എന്നു ഭക്തയോടു് ആജ്ഞാപിച്ചു.

ഭക്ത ഇപ്രകാരം പ്രാർത്ഥിച്ചു:—"ഭഗവാനേ! എന്റെ മകൻ അവന്റെ ഭാര്യയും മക്കളുമായി എന്നോടൊന്നിച്ചിരുന്നു് പൊന്നിൻതളികയിൽ പാൽച്ചോറു ഉണ്ണുന്നതു് എന്റെ കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടു് ആനന്ദി

ക്കാൻ വരം നൽകണമേ!" ഈ ഒററ വരംകൊണ്ടു ഞാൻ തൃപ്തിപ്പെട്ടുകൊള്ളാം.

അവളുടെ പ്രാർത്ഥനകേട്ടു ഭഗവാൻ സന്തോഷിച്ച് അങ്ങനെ വരട്ടെ എന്നു് അനുഗ്രഹിച്ചു.

ഉടൻ ആ സ്ത്രീയുടെ അന്ധത മാറി. അവൾക്കു ഭർത്താവ് ഉണ്ടായി. പുത്രൻ ജനിച്ചു. അയാൾ വളർന്നു. യഥാകാലം വിവാഹം ചെയ്തു ആ കുടുംബത്തിൽ സന്തതി വർദ്ധിച്ചു. സമ്പത്തും സൗഖ്യവും പെരുകി. തന്റെ പ്രാർത്ഥനയുടെ ഫലം ആ ഭാഗ്യവതി അനുഭവിച്ചു കൃതാർത്ഥയായി.

ഇതൊരു അത്യാഗ്രഹമായിരിക്കാം. എന്നാൽ ദുരാഗ്രഹമല്ല. അന്യനെ ദ്രോഹിച്ചു തൻകാര്യം നേടണമെന്നുള്ള മോഹമാണു ദുരാഗ്രഹം. അന്യർക്കു ദുഃഖം വരുത്തിയിട്ടു വേണമോ നമുക്കു് ആനന്ദിക്കാൻ? ഇരുകൂട്ടർക്കും സുഖമായും സമാധാനമായും കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതിനു വേണ്ട വിസ്താരം ഈ ഭൂലോകത്തിനില്ലയോ?

പണ്ടൊരിക്കൽ ഒരു ദേശത്തിൽ അയൽക്കാരായ രണ്ടുപേർ ജീവിച്ചിരുന്നു. അവരിൽ ഒരാൾ അസൂയക്കാരനും മറെറയാൾ ദുരാഗ്രഹിയുമായിരുന്നു. രണ്ടുപേരും കാശിയിൽ ചെന്നുചേർന്നു. അഭീഷ്ടം സാധിക്കാൻ ശ്രീപരമേശ്വരനെ ഭജിച്ചു. "എടോ, തന്നെ ഞാൻ പററിക്കുമേ" എന്നു് ഓരോ ദിവസവും അസൂയക്കാരൻ ദുരാഗ്രഹിയോടു പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. "തന്നെ ഞാനും" എന്നു് അതിനു ദുരാഗ്രഹിയും മറുപടി പറഞ്ഞുവന്നു. ഒടുവിൽ ശിവൻ അവരുടെ മുൻപിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ദുരാഗ്രഹിയോടു് എന്തു വരമാണു വേണ്ടതു് എന്നു് ആദ്യമായി ചോദിച്ചു. കൂട്ടുകാരൻ

പറയട്ടെ ഒന്നാമതായി എന്നായി അയാൾ. അസൂയക്കാരനോടു ചോദിച്ചപ്പോൾ "മററെ ആളോടല്ലേ അവിടുന്നു് സംഭാഷണം ആരംഭിച്ചതു്; അയാൾ പറഞ്ഞിട്ടാകട്ടേ ഞാൻ പറയാൻ", എന്നു് ആ മനുഷ്യനും ഒഴിഞ്ഞുമാറി. ഇങ്ങനെ കുറേ നേരത്തേയ്ക്കു് അവർ തമ്മിലുള്ള തർക്കം നടന്നു. ഒടുവിൽ ഭഗവാൻ ദുരാഗ്രഹിയെ നോക്കി, "നിന്നോടല്ലേ ഞാൻ ആദ്യമായി ചോദിച്ചതു്? നീ തന്നെ പറയൂ" എന്നു് ആജ്ഞാപിച്ചു.

ദുരാഗ്രഹി:—എന്നാൽ അങ്ങനെതന്നെ ആകട്ടെ "ഭഗവാനേ, എൻെറ ചങ്ങാതിക്കു കൊടുക്കുന്ന വരത്തിൽ ഇരട്ടി എനിക്കു തന്നാൽ മതി."

അതു കേട്ട ക്ഷണത്തിൽ അസൂയക്കാരൻ "ഭഗവാനേ, എൻെറ രണ്ടു കണ്ണുകളിൽ ഒന്നു പൊട്ടിക്കേണമേ" എന്നു യാചിച്ചു.

രണ്ടുപേർക്കും അവരവർ ആവശ്യപ്പെട്ട വരം നല്കിയിരിക്കുന്നു എന്നു് അരുളിച്ചെയ്തു് ഈശ്വരൻ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തു. രണ്ടു കണ്ണും പൊട്ടിപ്പോയ ദുരാഗ്രഹിയെ ഒരു കണ്ണു മാത്രം പൊട്ടിയ അസൂയക്കാരൻ അത്യാനന്ദത്തോടെ കണ്ടു. അതോടുകൂടി, "ഇപ്പോഴോ? ആരാണു പററിച്ചതു്? താൻ എന്നെയോ, ഞാൻ തന്നെയോ?" എന്നു് അഹങ്കരിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു ചോദ്യവും ചോദിച്ചു. അതു കേട്ട ദുരാഗ്രഹി അരിശം സഹിക്കവയ്യാതെ അടുത്തുകിടന്ന ഒരു കരിങ്കൽച്ചില്ലെടുത്തു് അസൂയക്കാരൻെറ മുഖത്തിൻെറ നേർക്കു് ഊക്കോടെ ഒരു ഏറു കൊടുത്തു. ആ കല്ലു് അയാളുടെ കാഴ്ചയുള്ള കണ്ണിൽ ചെന്നുകൊണ്ടു് ആ കണ്ണും പൊടിഞ്ഞു. രണ്ടുപേരുടെ നിലയും ഒപ്പമായി. തൻെറമൂക്കു മുറിഞ്ഞാലും

എതിരാളിയുടെ ശകനം മുടക്കണമെന്നായിരുന്നു അന്യ യക്കാരൻെറ ആശ. അങ്ങനെ അവർ രണ്ടുപേരും ബുദ്ധിപൂർവമായി ചോദിച്ചു വാങ്ങിച്ച വരത്തിൻെറ ഫലം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടു താന്താങ്ങളുടെ ഗൃഹങ്ങളിൽ ചെന്നെത്തി. അവർക്കു് എന്തു പ്രയോജനമാണു് അവരുടെ തപസ്സിൽനിന്നു സിദ്ധിച്ചതു്?

താൻ അന്യനെ വീഴിക്കാൻ കുഴിക്കുന്ന കുഴിയിൽ താൻ തന്നെ വീഴാനാണു് അധികം എളുപ്പം എന്നുള്ള വസ്തുത നാം വിസ്മരിക്കരുതു്. നമുക്കു പ്രിയവും ഹിതവു മല്ലാത്തതു് ഒരു കാലത്തും മററുള്ളവർക്കു് ഉണ്ടാകണ മെന്നു നാം ആഗ്രഹിക്കരുതു്. പരപീഡനംപോലെ പാപവും, പരോപകാരംപോലെ പുണ്യവും ലോക ത്തിൽ മറെറാന്നില്ല. അണുജീവിയെപ്പോലും ഹനി ക്കരുതു്. ആർക്കെങ്കിലും ദിവസംതോറും ഒരു ഉപകാ രമെങ്കിലും ചെയ്യാൻ ശീലിക്കണം.

പാഠം 26

തീവണ്ടിയാഫീസ്

(ഒന്നാം ഭാഗം)

[ശങ്കരമേനോൻ തൻെറ മകൾ ലീലയേയും കൂട്ടി ക്കൊണ്ടു് തീവണ്ടിയാഫീസിലേയ്ക്കു പോകുന്നു]

ശങ്കരമേനോൻ:—ലീലേ! വേഗം നടക്കൂ. വണ്ടി വരാൻ ഇരുപതു നിമിഷമേ ഉള്ളൂ.

ലീല:—അച്ഛാ, ഞാനിതാ ഒപ്പംതന്നെയുണ്ട്. കാലു കുഴയുന്നുണ്ടെങ്കിലും തീവണ്ടി കാണാനുള്ള കൊതികൊണ്ട് ഞാൻ കഴിയുന്നതും വേഗം നടക്കുന്നുണ്ട്.

ശങ്കര:—എന്റെ മകൾക്ക് ഇപ്പോൾ കാണാമല്ലോ തീവണ്ടി!

ലീല:—അച്ഛാ! അതാ ആളുകൾ അവിടെ തിങ്ങിക്കൂടിയിരിക്കുന്നു.

ശങ്കര:—അതാണ് ടിക്കററു കൊടുക്കുന്ന സ്ഥലം.

ലീല:—അതാണോ തീവണ്ടിയാഫീസ്?

ശങ്കര:—അതേ, അവിടേയ്ക്കാണ് നമ്മളും പോകുന്നത്.

ലീല:—ടിക്കററു വാങ്ങാതെ നമ്മളെ തീവണ്ടിയിൽ കയററില്ലേ?

ശങ്കര:—ഇല്ല. യാത്രചെയ്യുന്ന ദൂരത്തിന്റെ തോത് അനുസരിച്ചുള്ള സംഖ്യ അവിടെ കൊടുക്കണം. ആ പണത്തിനുള്ള ലക്ഷ്യമാണ് ടിക്കററ്. അതില്ലാതെ വണ്ടിയിൽ കയറിയാൽ നമ്മുടെ പക്കൽനിന്നും ഇരട്ടി സംഖ്യ വസൂൽ ചെയ്യും.

ലീല:—അച്ഛാ! ഇതാ തീവണ്ടിയാഫീസിലല്ലേ നാം എത്തിയിരിക്കുന്നത്?

ശങ്കര:—അതേ മകളേ. നിനക്ക് ആ ബെഞ്ചിൽ ചെന്നിരിക്കാം. ഞാൻ ടിക്കററുവാങ്ങിക്കൊണ്ടു വരാം.

ലീല:—എവിടെയാണ് ടിക്കററു വില്ക്കുന്നത്?

ശങ്കര:—അതാ ആ ചുവരിൽ "ബുക്കിങ്ങ് ആഫീസ്" എന്ന് എഴുതിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടില്ലേ?

ലീല:—കണ്ടു. അതിലെയുള്ള വാതിൽ എവിടെ?

ശങ്കര:—വാതിൽ അങ്ങേ വശത്താണു്. എന്നാൽ ടിക്കറ്റുകൊടുക്കാൻ അതാ ഒരു കിളിവാതിൽ ഉണ്ടു്.

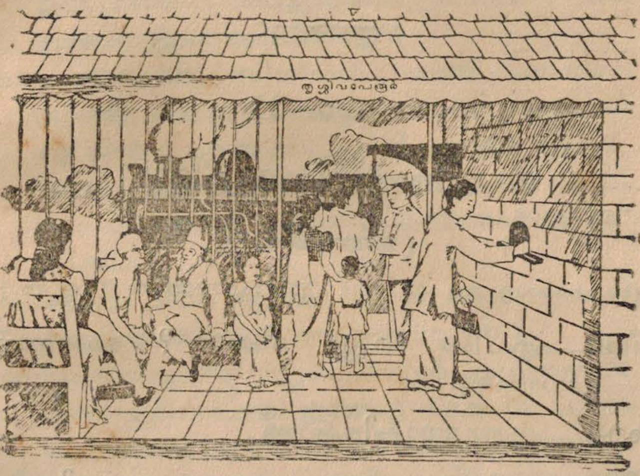

ലീല:—ഉവ്വ്. ആ ആളുകൾ അതിൽക്കൂടെ കയ്യിടുന്നു.

ശങ്കര:—അതിൽക്കൂടെ പണം കൊടുത്താൽ ടിക്കറ്റു തരും.

ലീല.—ആരാണു തരിക?

ശങ്കര:—ബുക്കിങ്ങ് ക്ലാർക്കു്.

ലീല.—എന്താണു് ആളുകൾ ഒരുവരിയായിട്ടു് നോപ്പം അവിടെ നില്ക്കുന്നതു് ?

ശങ്കര:—ടിക്കറ്റു വാങ്ങുന്നവരുടെയും ബുക്കിങ്ങ് ക്ലാർക്കിന്റെയും സൗകര്യത്തിനു വേണ്ടിയാണു്

അങ്ങനെ നിർത്തിയിരിക്കുന്നതു്. എല്ലാവരും കൂടി ഒന്നിച്ചു കയ്യിട്ടാൽ ടിക്കററു കൊടുക്കാൻ സാധിക്കയില്ല.

ലീല:—ശരി. ഞാൻ ഇവിടെ ഇരിക്കാം. അച്ഛൻ ടിക്കററു വാങ്ങിക്കൊള്ളൂ.

പാഠം 27

തീവണ്ടിയാഫീസ്

(രണ്ടാം ഭാഗം)

[ശങ്കരമേനോനും ലീലയും പ്ലാററഫാറത്തിൽ നില്ക്കുന്നു.]

ലീല:—എവിടെ അച്ഛാ ടിക്കററു്? ഞാനൊന്നു നോക്കട്ടെ!

ശങ്കര:—ഇതാ നോക്കിക്കൊള്ളൂ.

ലീല:—ഇതിൽ എന്തൊക്കെയാണു് അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നതു്?

ശങ്കര:—റയിൽവേയുടെ പേരാണു് മുകളിൽ കാണുന്നതു്. പിന്നെ ഇടതുവശത്തു് നാം പുറപ്പെടുന്നതും വലതുഭാഗത്തു് നമുക്കെത്തേണ്ടതുമായ സ്ഥലങ്ങളുടെ പേരുകളുണ്ടു്. ടിക്കററിന്റെ വിലയും നമുക്കു സഞ്ചരിക്കേണ്ട ദൂരവും ഇതു യെന്നു കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. അററത്തു കാണുന്നതു് ക്രമനമ്പരാണു്. ഇന്നത്തെ തീയതി അതിൽ കുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

ലീല:—ഇതാ, അച്ഛൻതന്നെ ടിക്കററു സൂക്ഷിച്ചു കൊള്ളൂ.

ശങ്കര:—അതാ ചൂളംവിളി കേൾക്കുന്നു. വണ്ടിവരുന്നുണ്ടു്.

ലീല:—എന്താണച്ഛാ അവിടെ ഒരു പൊക്കമുള്ള തൂണിന്മേൽ കയ്യൊടിഞ്ഞതുപോലെ ഒരു സാധനം തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നതു്?

ശങ്കര:—അതാണു് സിഗ്നൽ. വണ്ടി വരാറായതിന്റെ അടയാളമാണതു്. വണ്ടി പോയാൽ ആ കൈ ഉയർന്നു നീട്ടിപ്പിടിച്ചങ്ങനെ നില്ക്കും. വണ്ടി അടുത്തെത്തിയിരിക്കാം. ആ കൈ താഴ്ത്തിയിരുന്നാൽ വണ്ടി നിറുത്തണമെന്നാണു് നിശ്ചയം.

ലീല:—ഇതാ വണ്ടി എത്തി. ആരോ ഒരാൾ കൊടി കാണിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ! അതെന്തിനാണു്?

ശങ്കര:—അയാളാണു് സ്റ്റേഷൻമാസ്റ്റർ. പച്ചക്കൊടി കാണിച്ചാൽ വണ്ടി ഇങ്ങോട്ടു കടക്കാൻ വിരോധമില്ലെന്നും, ചുവന്ന കൊടി കാട്ടിയാൽ അപകടമുള്ളതുകൊണ്ടു് വണ്ടി നിറുത്തണമെന്നാണു് നിശ്ചയം.

ലീല:—അതാ വണ്ടിയുടെ ഏററവും പിന്നിലുള്ള മുറിയിലും ഉടുപ്പിട്ട ഒരാൾ കൊടിയും പിടിച്ചു നില്ക്കുന്നുണ്ടല്ലോ! അതാരാണു്?

ശങ്കര:—അയാളാണു് ഗാർഡു്. വണ്ടിയെ സംബന്ധിച്ച ചുമതല അദ്ദേഹത്തിനാണു്. ശരി, ഇനി നമുക്കു വണ്ടിയിൽ കയറാം.

ലീല:—അച്ഛാ! ഏതു മുറിയിലാണു കയറേണ്ടതു്? നമുക്കു് ആൾത്തിരക്കു കുറഞ്ഞ മുറിയിൽ കയറ

ഭരതോ? അതിൽ നല്ല മെത്തയും മററും കാണും ന്നുണ്ടു്. ഇരിക്കാൻ സുഖം അതിലല്ലേ?

ശങ്കര:—മകളെ! ആ മുറിയിൽ കയറുവാൻ വളരെ അധികം പണം കൊടുക്കണം. അതു് ഉയർന്ന ക്ലാസ്സാണു്. നാം ടിക്കററു വാങ്ങിയിരിക്കുന്നതു് മൂന്നാംക്ലാസ്സിലേയ്ക്കാണു്.

ലീല:—അതാ ഒരു മുറിയുടെ വാതിൽക്കൽ ഒരു സ്ത്രീയുടെ പടം വച്ചിരിക്കുന്നു. അതിൽ മെത്തയില്ലെങ്കിലും തിരക്കു കുറവുണ്ടു്.

ശങ്കര:—അതിൽ സ്ത്രീകൾക്കു മാത്രമേ കയറിക്കൂടൂ എന്റെ മകൾക്കു് ഒററയ്ക്കു സഞ്ചരിക്കാറാവുമ്പോൾ ആ മുറിയിൽ കയറാം. ഇപ്പോൾ എന്റെകൂടെ അടുത്ത മുറിയിൽ കയറിക്കൊള്ളൂ. (ശങ്കരമേനോൻ വാതിൽതുറക്കുന്നു. രണ്ടുപേരും വണ്ടിയിൽ കയറുന്നു.)

ലീല:—അച്ഛാ! ഒരു പീപ്പിടെ ശബ്ദം കേട്ടുവല്ലോ? അതെന്തിനാണു്?

ശങ്കര:—അതു് ഗാർഡു് വിസിൽ വിളിച്ചതാണു്. വണ്ടി ഓടിക്കുന്നവർക്കു് പുറപ്പെടാനുള്ള അടയാളം കൊടുത്തതാണു് ആ വിസിൽ. ഇതാ വണ്ടി ഇളകിക്കഴിഞ്ഞു.

പാഠം 28

ഗാന്ധാരീവിലാപം

യുദ്ധോദ്യമാൽ നിരത്തിക്കിടക്കുന്നോരു
പുത്രസമൂഹവും മിത്രവർഗ്ഗങ്ങളും

ഗൃദ്ധ്രങ്ങൾ, നാ, നരി, കാകസമൂഹവും
പക്ഷിഗണങ്ങളും നക്തഞ്ചരാദിയും

കണ്ടുകണ്ടിണ്ടൽ മുഴുത്തു ഗാന്ധാരി വൈ-
കുണ്ഠനാം മാധവൻ തന്നോടു ചൊല്ലിനാൾ:

കണ്ടീലയോ നീ മുകുന്ദ! ധരണിയി-
ലുണ്ടായ മന്നരിൽ മുമ്പൻ ഭഗദത്തൻ

തൻ കരിവീരന്നരികേ ധനുസ്സുമായ്
സംക്രന്ദനാത്മജനെയ്ത ശരത്തിനാൽ

വീണിതല്ലോ കിടക്കുന്നു ധരണിയിൽ
ശോണിതവുമണിഞ്ഞയ്യോ ശിവ! ശിവ!

നല്ല മരതകക്കല്ലിനോടൊത്തൊരു
കല്യാണരൂപൻ കുമാരൻ മനോഹരൻ

ചൊല്ലെഴുമർജ്ജുനൻ തന്റെ തിരുമകൻ
വല്ലവീവല്ലഭ! നിന്റെ മരുമകൻ

കൊല്ലാതെ കൊല്ലാഞ്ഞതെന്തവൻതന്നെ നീ
കൊല്ലിക്കയത്രേ നിനക്കു രസമേടോ.

അല്ലലാകുന്നിതേ കണ്ടതോർക്കുമെന്നി-
ക്കെല്ലാറ്റിലും പൊളിയല്ലിതു ദൈവമേ!

മന്ദസ്മിതം പൂണ്ടു സുന്ദരമാം മുഖ-
മിന്ദീവരേക്ഷണ! കണ്ടാൽ പൊറുക്കുമോ.

കല്ലുകൊണ്ടോ മനം താവകമെങ്കില-
ക്കല്ലിന്നമാർദ്രതയുണ്ടിതു കാണുമ്പോൾ.

അയ്യോ! പുനരതിനങ്ങേപ്പുറത്തതാ-
മെയ്യുഴകുള്ള ദുശ്ശാസനനെൻ മകൻ

മാരുതി കീറിപ്പിളർന്നു കുടിച്ചൊരു
മാറിടം കണ്ടാൽ പൊറുക്കുമോ പൈതലേ!

മാറുമോ കണ്ണുനീരിന്നെനിക്കുണ്ടായ-
താറുമോ ശോകമെൻ മാനസേ ഗോപതേ!
കണ്ണുകൊണ്ടിങ്ങനെ കാണേണമെന്നതു-
മുണ്ണികളേ! എനിക്കെന്തിതു തോന്നുവാൻ.
ഉണ്ണീ! മകനേ! ദുര്യോധനാ! തവ
പൊന്നിൻകിരീടവും ഭൂഷണജാലവും
ഉമ്പർകോനൊന്നൊത്തൊരു വൻപും പ്രതാപവും
ഗംഭീരമായൊരു ഭാവവും ഭംഗിയും
ഇട്ടംകളഞ്ഞുടനെന്നെയുമെത്രയു-
മിഷ്ടമായീടും പിതാവിനെത്തന്നെയും
പെട്ടെന്നുപേക്ഷിച്ചു പൊയ്ക്കൊണ്ടതെന്തു നീ
പൊട്ടുന്നിതെന്മനം കണ്ടിതെല്ലാമഹോ!
പട്ടുകിടക്കമേലേ കിടക്കുന്ന നീ
പട്ടുകിടക്കുമാറായിതോ ചോരയിൽ!
കണ്ടുകൂടായെനിക്കെന്നു ഗാന്ധാരിയും
മണ്ടിനാൾ വീണാളുരുണ്ടാൾ തെരുതെരെ.

പാഠം 29

ശ്രീയേശു

ഏകദേശം രണ്ടായിരം സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുൻപ് പാലസ്തീൻ നാട്ടിൽ നസ്രേത്ത് എന്ന പട്ടണത്തിൽ മറിയം എന്നു പേരായി ഒരു കന്യക ജീവിച്ചിരുന്നു. യഹൂദഗോത്രത്തിൽ ദാവീദിന്റെ വംശത്തിൽപ്പെട്ട ആ മഹിള സൗശീല്യവും ദൈവഭക്തിയും തികഞ്ഞവ

ളായിരുന്നു. ആ സ്ത്രീരത്നത്തെ ഗുണവാനായ യോസഫ് വിവാഹം ചെയ്യാൻ തീർച്ചയാക്കി. നിരന്തരമായ പ്രാർത്ഥനാശീലം പുലർത്തിവന്ന ആ കന്യക ദൈവത്തെ ആത്മാർത്ഥമായി ആരാധിച്ചുപോന്നു. യോസഫും "നീതിമാനായ" ഒരു ആളായിരുന്നു. വിവാഹം നടക്കുന്നതിനുമുൻപ് ഒരു ദിവസം ദൈവദൂതനായ ഗബ്രിയേൽ പ്രത്യക്ഷനായി ആ കന്യകയോട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

"ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹം സിദ്ധിച്ച ഭാഗ്യവതീ! നിനക്കു മംഗളം ഭവിക്കും. ദിവ്യമായ ആത്മാവു് നിന്നിൽ നിറയും. സർവശക്തന്റെ പ്രഭാവം നിന്റെമേൽ നിഴലിക്കും. നീ ഒരു പുത്രനെ പ്രസവിക്കും. ആ ശിശുവിനു് യേശു എന്നു നാമകരണം ചെയ്യണം. ആ ശിശു ദിവ്യനായിത്തീരും; ദൈവപുത്രൻ എന്ന അഭിധാനം സിദ്ധിക്കും. എന്നെന്നേയ്ക്കും നിലനില്ക്കുന്ന ഒരു രാജ്യം യേശു സ്ഥാപിക്കും."

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട് ആ ദൈവദൂതൻ അപ്രത്യക്ഷനായി.

മറിയം ദൈവദൂതന്റെ വാക്കു് പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിച്ചു. അവളുടെ ഹൃദയം ആഹ്ലാദംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞു. ഒരു ആനന്ദാനുഭൂതി അവർക്കു് ഉണ്ടായി. ദിവ്യശക്തിയാൽ ഗർഭിണിയായിത്തീർന്ന മറിയയെ യോസഫ് സ്വീകരിച്ചു.

ഏതാനും മാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ റോമാചക്രവർത്തി സാമ്രാജ്യം ഒട്ടുക്കു് ജനസംഖ്യ എടുക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു. അക്കാലത്തു് പാലസ്തീൻ നാട് റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായിരുന്നു. യഹൂദന്മാരെല്ലാം അവരുടെ പിതൃനഗരങ്ങളിൽ ചെന്നു് പേർകൊടുത്തു്

കണക്കെഴുതിക്കൊള്ളണമെന്നായിരുന്നു രാജകല്പന. അങ്ങനെ യോസേഫിനു് ഗർഭവതിയായ മറിയയോടൊന്നിച്ചു് ബെത്‌ലഹേമിൽ പോകേണ്ടിവന്നു. ദരിദ്രരായിരുന്ന അവർക്കു് താമസിക്കാൻ ഒരു ഗോശാല മാത്രമേ കിട്ടിയുള്ളു. യേശുവിന്റെ അവതാരം ആ ഗോശാലയിലായിരുന്നു.

അവിടെ ഒരു മൈതാനത്തിൽ താവളമുറപ്പിച്ചു താമസിച്ചിരുന്ന ഒരുകൂട്ടം ഇടയന്മാർക്കു് യേശു ജനിച്ച രാത്രിയിൽ തേജോമയനായ ഒരു ദൈവദൂതൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ആ ദൂതൻ അവരോടു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:— "ഒരു ശുഭവാർത്ത നിങ്ങളെ ഗ്രഹിപ്പിക്കാനാണു ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നതു്. ബെത്‌ലഹേമിൽ ഇന്നു് ഒരു ശിശു അവതരിച്ചിരിക്കുന്നു. അവിടുന്നു് മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ രക്ഷകനാണു്. അവിടെ ചെന്നാൽ ഒരു ഗോശാലയ്ക്കകത്തു് പഴന്തുണിക്കഷണംകൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞു കിടത്തിയിരിക്കുന്ന ആ ശിശുവിനെ നിങ്ങൾക്കു കാണാം."

ഇത്രയും പറഞ്ഞുതീരുമ്പോഴേയ്ക്കു ആകാശം ദൈവദൂതന്മാരെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞു. അവരെല്ലാം ചേർന്നു് ഉച്ചത്തിൽ ഒരു കീർത്തനം പാടി. ദൈവദൂതന്മാർ മറഞ്ഞശേഷം ഇടയന്മാർ ബദ്ധപ്പെട്ടു് പട്ടണത്തിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. അവർ ശിശുവിനെ കണ്ടു് ഭക്തിപൂർവം നമസ്കരിച്ചു് സന്തോഷഭരിതരായി തിരിയെ പോയി

ദൈവദൂതൻ ആജ്ഞാപിച്ചതുപോലെ മറിയം ശിശുവിനു് 'യേശു' എന്നു നാമകരണം ചെയ്തു. രക്ഷകൻ എന്നാണു് ആ പദത്തിന്റെ അർത്ഥം. യഹൂദസമുദായത്തിൽ ഒരു രാജാവു ജനിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു

വിവരം ഒരു അസാധാരണ നക്ഷത്രത്തിന്റെ ഉദയം മൂലം കിഴക്കുള്ള ചില വിദ്വാന്മാർ ഗ്രഹിച്ചു. അവർ ബെത്ലഹേമിൽ ചെന്നു ശിശുവിനെ കണ്ടു് തിരുമുൽക്കാഴ്ചവച്ചു നമസ്കരിച്ചു മടങ്ങി. അന്നു് യഹൂദരാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്ന സാമന്തരാജാവായ ഹെരോദോ ആ ശിശുവിനെ വധിക്കുവാൻ ആലോചിച്ചു. യോസഫ് ആ വിവരം അറിഞ്ഞപ്പോൾ മറിയയെയും ശിശുവിനെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു് ഈജിപ്റ്റിലേയ്ക്കു് ഓടിപ്പോയി. ആ രാജാവിന്റെ മരണശേഷമാണു് അവർ പാലസ്തീനിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുവന്നു് താമസമുറപ്പിച്ചതു്.

പന്ത്രണ്ടാം വയസ്സിൽ യേശു യരുശലേം ദേവാലയത്തിൽ വിദ്വാന്മാരായ പുരോഹിതശ്രേഷ്ഠന്മാരുമായി ഒരു വാദപ്രതിവാദം നടത്തി. കേവലം ബാലനായ യേശു മതസംബന്ധമായ ആ വാദത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ച അസാമാന്യമായ സാമർത്ഥ്യവും അഗാധമായ ജ്ഞാനവും അവരെ വിസ്മയിപ്പിച്ചു.

ആ കാലത്തു് യഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ യോഹന്നാൻ സ്നാപകൻ എന്നു പേരുള്ള ഒരു സിദ്ധൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം മതപ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തി. അനേകംആളുകളെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തി. അതിന്റെ സൂചകമായി അവരെ അദ്ദേഹം ജ്ഞാനസ്നാനം ചെയ്യിച്ചു. മുപ്പതാമത്തെ വയസ്സിൽ യേശുവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽചെന്നു് യോർദാൻ നദിയിൽ വച്ചു് സ്നാനം ഏററു. തത്സമയം സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു് പരിശുദ്ധാത്മാവു് പ്രാവിന്റെ രൂപത്തിൽ യേശുവിൽ ആവേശിച്ചു. “ഇവൻ എന്റെ പ്രിയപുത്രൻ, ഇവനിൽ ഞാൻ പ്രീതനായിരിക്കുന്നു” എന്നു് ഒരു അശരീരിവാക്കും ഉണ്ടായി.

മൂന്നു വർഷത്തോളം യേശു പാലസ്തീൻനാടു മുഴുവൻ സഞ്ചരിച്ച് മതപ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തി. ക്രിസ്തുവിൻെറ ഉപദേശം ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാം: "ദൈവം പിതാവും, മനുഷ്യരെല്ലാം അവിടുത്തെ മക്കളുമാണു്. പിതാവിനെ ശിശുക്കൾ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ ദൈവത്തെ മനുഷ്യർ പൂർണ്ണമായി സ്നേഹിക്കണം. മനുഷ്യർ എല്ലാവരും പരസ്പരം സഹോദരങ്ങളാണു്. ശത്രുമിത്രഭേദം കൂടാതെ സകലരെയും സ്നേഹിക്കണം."

യേശുവിൻെറ ധർമ്മോപദേശം സുഗമവും ജീവിതം പാവനവുമായിരുന്നു. ശരണാഗതരായ രോഗികളെ സുഖപ്പെടുത്തുന്നതിനും മററും അദ്ദേഹം അമാനുഷികമായ ശക്തിയും അസാധാരണമായ ഭ്രതദയയും പ്രദർശിപ്പിച്ചു. മരിച്ചവരെ ഉയർപ്പിച്ചു. ആത്മാവിൽ ദരിദ്രരായവരെ അനന്തമായ ജീവന്ന് അവകാശികളാക്കി. ആ നിലയിൽ ബഹുജനങ്ങൾ യേശുവിനെ രക്ഷകനായി സ്വീകരിച്ചാദരിച്ചു. പക്ഷെ കാലാന്തരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു പല ശത്രുക്കളുമുണ്ടായി. യേശുവിൻെറ ജനരഞ്ജനയും അദ്ഭുതശക്തിയും വിനിയോഗിച്ച് ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യരാജ്യം സ്ഥാപിക്കാൻ യഹൂദന്മാരിൽ പലർക്കും മോഹം ജനിച്ചു. അതിനു യേശു വഴിപ്പെടുകയില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ അവർ അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിരോധികളായിത്തീർന്നു. യഹൂദപുരോഹിതന്മാരുടെ കപടഭക്തിയേയും അനീതിയെയും യേശു പരസ്യമായി ശാസിച്ചു. അതുനിമിത്തം അവരുടെ വിദ്വേഷത്തിന്ന് അദ്ദേഹം പാത്രമായി. സ്വജനങ്ങളായ യഹൂദന്മാർ, തന്നെ വധിക്കുമെന്നു് യേശുവിനു കാലേക്കൂട്ടി അറിയാമായിരുന്നു. അങ്ങനെ സംഭവിക്കണമെന്നുള്ളതു് ദൈവത്തിൻെറ നിശ്ചയമാണെന്നു് അവിടുന്നു ധരിച്ചിരുന്നു. യേശു

മരണത്തെ ജയിച്ച് മൂന്നാം ദിവസം പുനരുത്ഥാനം ചെയ്യുമെന്നും മുൻകൂട്ടി പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു.

യേശുവിന്ന് പ്രധാനമായി പന്ത്രണ്ടു ശിഷ്യന്മാരാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. അവരിൽ ഒരാളായ യൂദാ ദുരാഗ്രഹിയായിരുന്നു. അയാൾ യഹൂദന്മാർക്ക്, തന്നെ ഒററു കൊടുക്കുമെന്ന് യേശു ശിഷ്യന്മാരോട് മുൻകൂട്ടി പറഞ്ഞിരുന്നു. ഒരു ദിവസം രാത്രി യേശു ഒരു ഉദ്യാനത്തിൽ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഗുരുദ്രോഹിയായ യൂദായിൽനിന്നും യേശുവിൻെറ ഗമനാഗമനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയ യഹൂദനേതാക്കന്മാർ പടയാളികളുമായി അവിടെ ചെന്നു കയറി. അദ്ദേഹത്തെ ബന്ധിക്കുവാൻ ആദ്യം മുന്നോട്ടു വന്നവർ ബോധരഹിതരായി നിലംപതിച്ചു. ഒടുവിൽ, തന്നെ ബന്ധിച്ചു കൊള്ളുവാൻ യേശു സ്വന്തംമനസ്സാലെ സമ്മതിച്ചു. റോമാ ചക്രവർത്തിയുടെ പ്രതിനിധിയായ പിലാത്തോസിൻെറ സന്നിധിയിൽ അവർ യേശുവിനെ കൊണ്ടുചെന്നു. പല കുററങ്ങളും അവർ അദ്ദേഹത്തിൻെറ മേൽ ആരോപിച്ചു. പിലാത്തോസ് വിചാരണ ചെയ്തതിൽ അദ്ദേഹം അപരാധി അല്ലെന്നു വെളിപ്പെട്ടു. പക്ഷെ ചക്രവർത്തിക്ക് അപ്രീതിയുണ്ടായേക്കുമെന്നു ഭയപ്പെടുകയാൽ പിലാത്തോസ് യഹൂദന്മാരുടെ ഹിതത്തിനു വഴിപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ യേശുവിനെ കുരിശിൽ കയററി വധിക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഭീരുവായ പിലാത്തോസ് വിധി പ്രസ്താവിച്ചു. അതനുസരിച്ച് യേശുവിനെ കാൽവരിമലയുടെ മുകളിൽ കുരിശിൽ തറച്ചു. എല്ലാം പീഡനങ്ങളും പരിഹാസങ്ങളും ആ ദിവ്യൻ ക്ഷമയോടു സഹിച്ചു. പ്രാണവേദന അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടു് കുരിശിൽ കിടന്ന സമയത്തു് സ്നേഹ

മൂർത്തിയായ അവിടുന്നു് "പിതാവേ! ഇവർ അജ്ഞതകൊണ്ടു ചെയ്യുന്ന ഈ അപരാധം അവരോടു ക്ഷമിക്കേണമേ" എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു.

അന്നു മദ്ധ്യാഹ്നമായപ്പോൾ സൂര്യൻ ഇരുണ്ടു. യേശു മരിക്കുന്നതുവരെ ഇരുൾ ഭൂമുഖത്തെങ്ങും വ്യാപിച്ചിരുന്നു. അനന്തരം ഭൂമിയിലുണ്ടായ ഭാവപ്പകർച്ച അദ്ഭുതാവഹമായിരുന്നു. ഭൂമി കുലുങ്ങി. പാറകൾ പിളർന്നു. കല്ലറകൾ തുറന്നു. പലരും ഉയർത്തെഴുന്നേററു. ദേവാലയത്തിലെ തിരശ്ശീല മേൽതൊട്ടു് അടിവരെയും രണ്ടായി ചീന്തിപ്പോയി.

യേശുവിൻെറ മൃതശരീരം അദ്ദേഹത്തിൻെറ ശിഷ്യന്മാർ ഒരു കല്ലറയിൽ സംസ്കരിച്ചു. മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നതുപോലെ മൂന്നാംദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ സ്വശരീരത്തിൽക്കൂടി യേശു വീണ്ടും ഉത്ഥാനം ചെയ്തു. താൻ സജീവനായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു എന്ന പരമാർത്ഥം തെളിയിക്കുവാനും അവിടുന്നു സ്ഥാപിച്ച ദൈവസാമ്രാജ്യത്തെപ്പററി കൂടുതൽ രഹസ്യങ്ങൾ ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുവാനും യേശു ശിഷ്യന്മാർക്കു കൂടെക്കൂടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടു് നാല്പതു ദിവസം കൂടി ഭൂമിയിൽ സഞ്ചരിച്ചു. ഒടുവിൽ ശിഷ്യന്മാരെ എല്ലാം ഒലിവുമലയിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടി സുവിശേഷപ്രചരണം സംബന്ധിച്ചുള്ള അന്ത്യസന്ദേശം നൽകി അനുഗ്രഹിച്ചശേഷം യേശു സശരീരനായി സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്തു

പാഠം 30

ഇംഗ്ലണ്ട്

ഇംഗ്ലണ്ടുരാജ്യം ഇവിടെനിന്നു വടക്കുപടിഞ്ഞാറ് ആറായിരംമൈൽ ദൂരത്തുള്ള ഒരു ദ്വീപിന്റെ പ്രധാന ഭാഗമാകുന്നു. ആ ദ്വീപിനു 'ഗ്രേററ് ബ്രിട്ടൻ' എന്നാണു പേരു്. 1947 ആഗസ്റ്റ് 15-ാംനു- വരെ ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ കീഴിലായിരുന്നു ഇൻഡ്യാഭരണം നടന്നുപോന്നതു്. മഹാത്മാഗാന്ധി തുടങ്ങിയുള്ള മഹാന്മാരുടെ വലുതായ ത്യാഗത്തിന്റെ ഫലമായി ഇൻഡ്യയിൽനിന്നും ഇംഗ്ലീഷുകാർ പിന്മാറുകയും ഇൻഡ്യ സ്വാതന്ത്ര്യയാകയും ചെയ്തു.

ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ രാജധാനി ലോകത്തിലുള്ള മഹാനഗരങ്ങളിൽവച്ച് ഏററവും വലുതായ ലണ്ടൻ നഗരമാണു്. ഈ നഗരത്തിൽ 'ബക്കിങ്ഹാം പാലസ്' എന്ന കൊട്ടാരത്തിലാണു് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവു താമസിക്കുന്നതു്.

ലണ്ടൻനഗരം ലോകപ്രസിദ്ധമായ ഒരു ജനസങ്കേതമാണു്. തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചി എന്ന സംസ്ഥാനത്തിൽ ആകെയുള്ളിടത്തോളം ജനങ്ങൾ ഈ നഗരത്തിൽ സ്ഥിരവാസക്കാരായി ഉണ്ടു്. ഇവർക്കു പുറമേ ഏകദേശം അത്രയുംതന്നെ ജനങ്ങൾ തീവണ്ടിവഴിയായുംമററും അവിടെചെന്നു് ആവശ്യം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിപ്പോരുന്നവരായും ഉണ്ടു്. ഇത്രയും ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കുന്നതിനുവേണ്ട സകലഏർപ്പാടുകളും അവിടെയുണ്ടു്. അഞ്ചും ആറും പത്തും പന്ത്രണ്ടും നിലകളുള്ള കെട്ടിടങ്ങൾ അവിടെ

കാണാൻ സാധിക്കും. അവയ്ക്കുള്ളിൽ ഭോജനശാലകൾ, വ്യാപാരശാലകൾ, വിനോദശാലകൾ, തൊഴിൽശാലകൾ ഇങ്ങനെ ഓരോ ആവശ്യങ്ങൾക്കുള്ള കെട്ടിടങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഒരു കുടുംബത്തിനു താമസിക്കാൻ രണ്ടും മൂന്നും മുറികളല്ലാതെ ഒരു വീടു മുഴുവൻ സാധാരണമായി കാണുന്നതല്ല. ഒരേ മുറിയ്ക്കകത്തു് ഒന്നും രണ്ടും കുടുംബങ്ങൾ ഞെങ്ങി ഞെരുങ്ങി പാർക്കുന്ന അനേകം കെട്ടിടങ്ങളും ഈ നഗരത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും ഉണ്ടു്. യന്ത്രശാലകൾ, പണ്ടകശാലകൾ മുതലായവ നഗരത്തിന്റെ നടുവിൽക്കൂടി ഒഴുകുന്ന തെംസ്നദിയുടെ ഇരുകരകളിലും തിങ്ങി നിൽക്കുന്നു. കാററുകൊള്ളത്തക്ക തുറന്ന സ്ഥലങ്ങളും ഉദ്യാനങ്ങളും ചിലേടത്തുമാത്രമേ ഉള്ളു. ആ രാജ്യത്തെന്നല്ല യൂറോപ്പിലുള്ള മിക്ക നഗരങ്ങളിലും സ്ഥിതി ഇതുപോലെതന്നെ.

ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ശീതകാലവും ഉഷ്ണകാലവുംതമ്മിൽ വലിയ അന്തരമുണ്ടു്. ജീവിതരീതിയിലും പ്രകൃതിയുടെ ഭാവത്തിലും കാലഭേദം അനുസരിച്ചുള്ള മാററങ്ങൾ ഇതുപോലെ കാണുന്ന പ്രദേശങ്ങൾ അധികമില്ല. ശീതകാലത്തിന്റെ ആരംഭത്തോടുകൂടി പകൽ കുറഞ്ഞും തണുപ്പു വർദ്ധിച്ചുംവരുന്നു. തണുപ്പിന്റെ ആധിക്യംകൊണ്ടു് മരങ്ങളിൽനിന്നു് ഇലകൾ പൊഴിഞ്ഞുതുടങ്ങുന്നു. ഒന്നുരണ്ടുമാസമാകുമ്പോഴേയ്ക്കും ഒരു മരത്തിലും ഇല കാണുകയില്ല. എല്ലാം മരങ്ങളും കൊമ്പും കമ്പുമായി ശേഷിക്കുന്നു. സൂര്യന്റെ പ്രകാശം തീരെ കുറഞ്ഞും പകൽ സമയത്തുപോലും ദിക്കെല്ലാം ഇരുട്ടടഞ്ഞും കാണും. ഈ കാലങ്ങളിൽ നട്ടുച്ചനേരവും വിളക്കു വയ്ക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

രാവിലെ ഏഴുമണിക്കുമേൽ പ്രഭാതമായെന്നു പറയാം. എങ്കിലും പ്രഭ മങ്ങിയ ഒരു ചുവന്ന ഗോളം മാത്രമാണു ആകാശത്തിൽ കാണുന്നതു്. മൂന്നോ നാലോ മണിയാകുമ്പോഴേയ്ക്കു് അസ്തമയമായി. ക്രമേണ മൂടൽ അധികമായി ശൈത്യമേറുമ്പോൾ മഞ്ഞു വീഴുന്നു. പഞ്ഞി പറന്നുവീഴുന്നതുപോലെ തുടരെ മഞ്ഞു വീണു കട്ടിയായി നിലത്തും ഗൃഹങ്ങളുടെ ക്രുരപ്പുറത്തും കിടക്കുന്നതു കാണുവാൻ വളരെ കൗതുകം തോന്നും.

ഇങ്ങനെയുള്ള ശീതകാലത്തെ ജീവിതം വളരെ ക്ലേശകരമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. കട്ടിയുള്ള കമ്പിളിവസ്ത്രങ്ങൾ ധരിക്കാതെ പുറത്തെങ്ങും സഞ്ചരിക്കുവാൻ നിർവാഹമില്ല. വീട്ടിനകത്തുതന്നെയും തീ കത്തിച്ചു ചൂടുപിടിപ്പിക്കാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടുക പ്രയാസമാണു്. എല്ലാ ആഫീസുകളിലും ഷാപ്പുകളിലും സ്കൂളുകളിലും ചൂടും വെളിച്ചവും എപ്പോഴും ഉണ്ടായിരിക്കത്തക്ക ഏർപ്പാടു ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഭക്ഷണത്തിനു കൊഴുപ്പുകൂടിയ പദാർത്ഥങ്ങൾ ചൂടോടെ കഴിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. തണുത്താൽ അവ കട്ടിയായിപ്പോകും. അതിനാൽ ആഹാരസാധനങ്ങൾ കൈകൊണ്ടു് എടുക്കാതെ കത്തി, മുള്ളു് മുതലായവ ഉപയോഗിച്ചു ഭക്ഷിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്. കിടന്നുറങ്ങുന്നതിനു് ഒരു മെത്തയും ദേഹം മൂടുന്നതിനു് കമ്പിളികൾ കട്ടിയായി അടുക്കിയിട്ടുള്ള മറെറാരു മെത്തയും വേണം.

ഈ ശീതകാലത്തും ആ നാട്ടുകാർ അലസന്മാരായിരിക്കുന്നില്ല. അവർ എട്ടൊമ്പതു മണിക്കു ഷാപ്പുകൾ തുറക്കും. ആഫീസുകളിലും സ്കൂളുകളിലും ഒമ്പതു പത്തുമണിയോടുകൂടി ജോലി തുടങ്ങും. കെട്ടിടങ്ങളിൽ എല്ലായിടത്തും ഗ്യാസ്, ഇലക്ട്രിസിററി

മുതലായവകൊണ്ടുള്ള ദീപങ്ങൾ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. കുഴൽവഴി ചൂടുവെള്ളം പായിച്ച് മുറിക്കകത്തുള്ള വായുവിനു ചൂടു പിടിപ്പിക്കും. അതിനു സൗകര്യമില്ലാത്തിടത്ത് ഓരോ മുറിയിലും തീ കൂട്ടിയിരിക്കും. ജോലികഴിഞ്ഞ് അഞ്ചു മണിക്കു ശേഷം ആളുകൾ വിനോദശാലകളിൽചെന്ന് സിനിമയും നാടകവും മററും കണ്ട് അർദ്ധരാത്രിവരെയുള്ള സമയം ആഹ്ളാദകരമായി കഴിയുന്നു. പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളുംകുട്ടികളും ഓരോവക നൃത്തങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്നതു് ശീതകാലത്തു സർവസാധാരണമായ ഒരു വിനോദമാകുന്നു.

തണുപ്പ് ആറുമാസത്തോളം നീണ്ടുനിൽക്കും. പിന്നെ മഞ്ഞുവീഴുന്നതു ക്രമേണ കുറഞ്ഞു പകൽ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് വെളിച്ചവും വെയിലും കാണാറാകും. ഇല പൊഴിഞ്ഞു നിന്നിരുന്ന വൃക്ഷലതാദികളിൽ തളിരുകൾ പൊട്ടിത്തുടങ്ങും. അങ്ങനെ ശീതകാലം അവസാനിച്ച് പ്രകൃതിയുടെ രമണീയത വീണ്ടും ആവിർഭവിക്കുന്നു. വേനലിൻെറ പ്രാരംഭലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങുന്നതോടുകൂടി വൃക്ഷങ്ങളും ചെടികളും വീണ്ടും പച്ചിലയും പുഷ്പങ്ങളുംകൊണ്ടു മനോഹരമായി ശോഭിക്കുന്നു. തറയിൽ പുല്ലുകൾ തഴച്ചു പച്ചപ്പട്ടു വിരിച്ചതുപോലെ കൗതുകം തോന്നിക്കുന്നു.

വേനൽക്കാലത്തു രാത്രിയിൽ നാലോ അഞ്ചോ മണിയാകുമ്പോൾ നേരം പ്രഭാതമാകും. തണുപ്പു നിമിത്തം നാടുവിട്ടുപോയിരുന്ന പക്ഷികളുടെ പാട്ട് വീണ്ടും കേൾക്കാറാകും. കട്ടി കുറഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിക്കുന്നതു് സുഖകരമായിത്തീരും. തണുപ്പുകാലത്തുമൂക്കും കണ്ണും ദേഹവും മുഴുവൻ കറുത്ത കമ്പിളിവസ്ത്രങ്ങൾകൊണ്ടു മൂടിനടന്ന ആളുകൾ ഇക്കാലത്തു നാനാ-

വർണ്ണങ്ങളിൽ നേരിയ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചുനടക്കുന്നതു കാണാം. നിവൃത്തിയുള്ളപ്പോഴൊക്കെ അവർ വീട്ടിനു പുറത്തു സഞ്ചരിക്കയേ ഉള്ളൂ. ഉദ്യാനങ്ങളിലുള്ള പുൽത്തകിടികളിൽ വിഹരിക്കുന്നവർ ഒരു കൂട്ടം; വാഹനങ്ങളിൽ കയറി സഞ്ചരിച്ച് കഴിയുന്നിടത്തോളം സൂര്യപ്രകാശം ഏററ് ആഹ്ളാദിക്കുന്നവർ മറെറാരു കൂട്ടം. ചിലർ കണ്ണാടികളിൽക്കൂടി കാണാവുന്ന മനോഹരവസ്ത്രങ്ങളും മററു സാമാനങ്ങളും നോക്കിക്കൊണ്ട് ഷാപ്പുകൾക്കു ചുററും നടക്കുന്നു. മററു ചിലർ പടർപ്പും പച്ചിലയും നിറഞ്ഞ ചോലയുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ വിഹരിക്കുവാൻ എത്തുന്നു. ഓരോ ജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർ ജോലി നിറുത്തുവാനുള്ള സമയം അക്ഷമയോടെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലമാണിതു്. രാത്രി പത്തും പതിനൊന്നും മണിവരെ നല്ല വെളിച്ചമുള്ളതുകൊണ്ട് എത്ര നേരമെങ്കിലും നല്ല വിനോദങ്ങളിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിനും വൈഷമ്യമില്ല. നിർവാഹമുണ്ടെങ്കിൽ രണ്ടാഴ്ചവട്ടമെങ്കിലും ഇക്കാലത്തു് കടൽപ്പുറത്തോ മറേറാ താമസിച്ച് വിശ്രമസുഖം അനുഭവിക്കണമെന്നും അവർക്കു നിർബ്ബന്ധമുണ്ട്. അവിടെയും നഗരങ്ങളിലെന്നപോലെ വിശേഷപ്പെട്ട ഭവനങ്ങളും യഥേഷ്ടം വിഹരിക്കാവുന്ന നടക്കാവുകളും വിനോദശാലകളും ധാരാളമുണ്ട്.

ഇങ്ങനെ പ്രകൃതിയുടെ ഏതവസ്ഥയിലും കൃത്യങ്ങൾ കണിശമായി നിർവഹിക്കുന്നതിനും ജോലി കഴിഞ്ഞുള്ള സമയം ഉല്ലാസമായി കഴിക്കുന്നതിനും വേണ്ട നിഷ്കർഷ ചെയ്യുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാർ പ്രമാണികളായിത്തീർന്നതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടുവാനുണ്ടോ?

———

പാഠം 31.

മൂഷികസ്ത്രീ പിന്നെയും മൂഷികസ്ത്രീയായ് വന്നു

പണ്ടൊരു പരുന്തൊരു മൂഷികപ്പെൺകുഞ്ഞിനെ-
കൊണ്ടങ്ങു പറക്കുമ്പോൾ കൊക്കിൽനിന്നധോഭാഗേ-
വീണുപോയതങ്ങൊരു മാമുനിശ്രേഷ്ഠൻ തന്റെ
പാണിയിൽ പതിച്ചിതു സന്ധ്യാകർമ്മം ചെയ്യുമ്പോൾ.
തന്നുടെ തപോബലം കൊണ്ടുടൻ തപോധനൻ
തന്നുടെ ഗൃഹിണിക്കു പുത്രിയായ് ദാനംചെയ്തു.
മൂഷികകുമാരിയെത്താപസകുമാരിയായ്
പോഷിപ്പിച്ചിതു മുദാ താപസേന്ദ്രന്റെ ഭാര്യ.
തന്മകളെന്നപോലെ താപസി വളർത്തൊരു
പെൺമണി കന്യാവിന്നും കല്യാണകാലം വന്നു.
വീര്യവും സൗന്ദര്യവും വിദ്യയും പ്രഭുത്വവും
ധൈര്യവുമുള്ളവന്നു പുത്രിയെ കൊടുക്കണം.
ആര്യനാം മുനിശ്രേഷ്ഠനിങ്ങനെ വിചാരിച്ചു
സൂര്യദേവനെച്ചെന്നു വന്ദിച്ചു ചൊല്ലീടിനാൻ:
ഉന്നതപ്രഭാവനാം നിന്തിരുവടി മമ
കന്യയെപ്പാണിഗ്രഹംചെയ്യേണം ദിനേശ്വരാ!
എന്നതു കേട്ടിട്ടരുൾചെയ്തിതു ദിനേശനും
എന്നെക്കാൾ മഹത്തരം മേഘമെന്നറിഞ്ഞാലും:

എന്നുടെ പ്രകാശത്തെ മറയ്ക്കാൻ പോരുമവൻ
എന്നതുകൊണ്ടുമവൻ നമ്മെക്കാൾ മഹാപ്രഭ.

എന്നതു കേട്ടു മുനി മേഘത്തോടപേക്ഷിച്ചു
എന്നുടെ മകളെ നീ വേട്ടുകൊള്ളേണം സഖേ!

വാരിവാഹവും ചൊന്നാനെന്നെക്കാൾ വലിയവൻ
മാരുതദേവനെന്നെക്കൊണ്ടവൻ നടക്കുന്നു.

മാമുനീശ്വരൻ ചെന്നു മാരുതനോടു ചൊന്നാൻ:
മാമകാത്മജയ്ക്കു നീ വല്ലഭനായീടണം.

മാരുതനരുൾചെയ്തു പർവതമെന്റെ ഗതി
വാരണംചെയ്യുമവൻ നമ്മെക്കാൾ മഹാരഥൻ.

സർവതാപസശ്രേഷ്ഠൻ കന്യയെക്കൊണ്ടുചെന്നു്
പർവതത്തോടുചൊന്നാൻവേൾക്കനീകുമാരിയെ

പർവതമുരചെയ്തു മൂഷികൻ മഹാബലൻ
സർവതോ നമ്മെക്കരണ്ടായവൻ തുളയ്ക്കുന്നു.

ശേഷിയായ് വരുമവൻ കന്യയെ വേട്ടീടുവാൻ
മൂഷികൻതന്നെ പ്രാപിച്ചീടിനാൻ മുനീശ്വരൻ.

ചൊല്ലിനാനെലിശ്രേഷ്ഠൻ കല്യാണം കഴിക്കാമെ-
ന്നില്ലത്തുകൊണ്ടുപോവാൻ തെല്ലുണ്ടുപരാധീനം.

നമ്മുടെ ഗൃഹമൊരു രന്ധ്രമാത്രമേയുള്ളു
പെൺമണിയാളെയതിൽ കടത്തിക്കുടിവയ്പാൻ

സാധ്യമല്ലേടോ മുനേ! സാഹസം ചെയ്താലതു
സാധ്യമായ് വരായെന്നു ശങ്കിച്ചു മടിക്കുന്നു.

ഞങ്ങൾക്കു തന്നെ പാരം ഞെരുങ്ങും ഗൃഹതന്നിൽ
മംഗലസ്ത്രീയാമിവളെങ്ങനെ പോയീടുന്നു?

താപസൻ തപോബലം കൊണ്ടുടൻ സ്വപുത്രിയെ
താമസംകൂടാതൊരു മൂഷികസ്ത്രീയാക്കിനാൻ. ൪൭

മൂഷികൻ വിവാഹവും ചെയ്തിതു, മുന്നേപ്പോലെ
മൂഷികസ്ത്രീ പിന്നെയും മൂഷികസ്ത്രീയായ് വന്നു. ൪൮

പാഠം 32

മുഹമ്മദു നബി

(ഒന്നാം ഭാഗം)

ഇസ്ലാംമതപ്രവാചകനായ മുഹമ്മദു നബി അറേബിയായുടെ തലസ്ഥാനമായ മക്കാനഗരത്തിലാണു ജനിച്ചതു്. തെക്കുവടക്കായി നീണ്ടുകിടക്കുന്ന ഒരു താഴ്വരയുടെ മദ്ധ്യത്തിലാണു് മക്കാനഗരം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ഈ താഴ്വരയുടെ പടിഞ്ഞാറെ അതിരു് ഒരു പർവതവും, കിഴക്കേ അതിരു് ഉയർന്ന പാറക്കെട്ടുകളുമാണു്. അവിടെ 'കഅബാ' എന്ന ക്ഷേത്രത്തിൽ അനേകം ദേവന്മാരുടെയും ദേവിമാരുടെയും വിഗ്രഹങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു് അറബികൾ ആരാധിച്ചുവന്നു. അങ്ങനെയാണു് മക്കാനഗരത്തിനു് പുരാതനകാലത്തുതന്നെ പ്രസിദ്ധി ഉണ്ടായതു്. കഅബായിൽ ആണ്ടുതോറും അനവധി ജന്തുക്കളെ ബലികഴിച്ചിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ നരബലിയും അവിടെ നടത്തുക പതിവായിരുന്നു. നബിയുടെ പിതാവായിരുന്ന അബ്ദുല്ലായെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു് ഈ ക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കു് ഒരു ബലിയായി നേർന്നിരുന്നു. ബലി കഴിക്കാനായി അബ്ദുല്ലായെ കഅബായിൽ കൊണ്ടുചെന്നപ്പോൾ

അവിടത്തെ വെളിച്ചപ്പാട് തുള്ളി അബ്ദുല്ലായ്ക്കു പകരമായി നൂറ് ഒട്ടകങ്ങളെ കൊടുത്താൽ മതിയെന്നു പറഞ്ഞു. അപ്രകാരം അബ്ദുല്ലാ അകാലമരണത്തിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു.

നബിയുടെ ജനനകാലത്ത് മക്കാ ഖുറൈഷിവംശക്കാരുടെ ഭരണത്തിലായിരുന്നു. ക അബാ ക്ഷേത്രത്തിലെ പൗരോഹിത്യവും അവർക്കായിരുന്നു. അവർക്ക് അറബികളുടെ ഇടയിൽ വളരെ മാന്യമായ ഒരു നിലയുണ്ടായിരുന്നു. ഖുറൈഷിവംശജനായ അബ്ദുൽ മുത്തലിബിന്റെ പുത്രനായിരുന്ന അബ്ദുല്ലാ ഇബ്നു വാഹബ് പ്രഭുവിന്റെ പുത്രിയായ ആമിനയെ വിവാഹം ചെയ്തു. ഈ വിവാഹം നടന്നതിന്റെ പിറേറക്കൊല്ലം മക്കത്ത് വലിയ ഒരു ആക്രമണം നടന്നു. ക അബാ നശിപ്പിക്കുന്നതിനായി ഉണ്ടായ ഈ ആക്രമണം കഴിഞ്ഞു് അധികനാൾ ആകുന്നതിനു മുമ്പ് അബ്ദുല്ലാ യത്രിബിലേയ്ക്കുപോയി. അവിടെ വച്ച് ഇരുപത്തഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം മരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിധവ കുറേനാളു ദിവസം കഴിഞ്ഞു പ്രസവിച്ച ശിശുവാണ് മുഹമ്മദുനബി.

മുഹമ്മദിനെ കുറേനാൾ ഒരു ധാത്രിയെ ഏല്പിച്ചു വളർത്തിയിരുന്നു. ആ സ്ത്രീയുടെ അടുക്കൽനിന്നു് സ്വഗൃഹത്തിൽ തിരിച്ചുവന്നശേഷവും മാതാവിന്റെ ലാളന ചിരകാലം അനുഭവിക്കുവാൻ മുഹമ്മദിനു ഭാഗ്യമുണ്ടായില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആറാമത്തെ വയസ്സിൽ മാതാവും മരിച്ചു. ഇങ്ങനെ മാതാപിതാക്കന്മാരില്ലാതെ ആയിത്തീർന്ന ബാലനെ അപ്പൂപ്പനായ അബ്ദുൽമുത്തലിബ് ആണ് സംരക്ഷിച്ചതു്. മുഹമ്മദിന്റെ ഒൻപതാമത്തെ വയസ്സിൽ ഈ പിതാമഹനും നിര്യാതനായി. അനന്തരം ഇരുപത്തഞ്ചാം

മത്തെ വയസ്സുവരെ മുഹമ്മദ് പിതൃവ്യനായ അബുതാലിബിന്റെ സംരക്ഷണയിലായിരുന്നു വളർന്നതു്.

മുഹമ്മദ് ബാല്യംമുതൽത്തന്നെ ചിന്താശീലനായിരുന്നു. പ്രായം കൂടുംതോറും ചിന്താശീലവും ദൃഢമായിവന്നു. പിതൃവ്യന്റെ കന്നുകാലികളെ മേയ്ക്കുവാൻ കാട്ടിൽപോയിരുന്ന സമയങ്ങളിൽ ഏകാന്തചിന്തയ്ക്കു് അദ്ദേഹത്തിനു ധാരാളം സൗകര്യം സിദ്ധിച്ചു. ദീനന്മാരിൽ ഉള്ള അനുകമ്പയും, എല്ലാംവരോടുമുള്ള സ്നേഹപൂർവമായ പെരുമാററവും മൂലം ശാന്തനായ മഹമ്മദ് പരിചിതന്മാരുടെ ഹൃദയത്തെ അപഹരിച്ചു. രാത്രികാലങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം തനിച്ചു് മൈതാനസ്ഥലങ്ങളിൽ ചെന്നു് നക്ഷത്രങ്ങളെനോക്കി വളരെ നേരം നിൽക്കുക പതിവായിരുന്നു.

മക്കത്തുനിന്നും മൂന്നു ദിവസത്തെ വഴി അകലെയായി ഉക്കാസ എന്നൊരു ചന്തസ്ഥലമുണ്ടായിരുന്നു. മുപ്പതു ദിവസത്തേയ്ക്കു് തുടരെ നടക്കുന്ന ഒരു ചന്ത ആണ്ടുതോറും അവിടെ കൂടുക പതിവായിരുന്നു. ആ ചന്തയ്ക്കു് പതിവായി പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്ന മുഹമ്മദിനു് അവിടെ കണ്ട ചൂതുകളിയും നടപടികളും നികൃഷ്ടമായിത്തോന്നി. മുഹമ്മദ് പിതൃവ്യനോടൊരുമിച്ചു് സിറിയായിലേയ്ക്കു പോയപ്പോൾ അവിടെയും വളരെ ദുരാചാരങ്ങൾ കാണ്മാനിടയായി. ഈ അധോഗതിയിൽ നിന്നും ജനങ്ങളെ ഉദ്ധരിക്കാൻ മാർഗ്ഗമൊന്നുമില്ലയോ എന്നു് അദ്ദേഹം ഗാഢമായി ചിന്തിച്ചുതുടങ്ങി. അറബികളുടെ ഇടയിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്ന ഇതിഹാസങ്ങളും മററും മുഹമ്മദ് നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു് യാതൊരു വിദ്യാഭ്യാസവും ലഭിച്ചിരുന്നില്ല.

ഇരുപത്തഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ മുഹമ്മദ് ധനികയായ ഖദിജാ എന്നൊരു കുലസ്ത്രീയുടെ കാര്യസ്ഥ

നായി സിറിയായിലേയ്ക്കു വീണ്ടും പോകേണ്ടിവന്നു. ആ ജോലി അദ്ദേഹം എത്രയും വിശ്വസ്തതയോടെ നിറവേററി, ഖദിജായുടെ സ്നേഹം സമ്പാദിച്ചു. അദ്ദേഹം ഖദിജായെ വിവാഹം ചെയ്തു. ഖദിജാ ധന വതിയായിരുന്നതിനാൽ വിവാഹത്തിനുശേഷം മുഹമ്മദിനു് വിശ്രമാവസരവും, ധ്യാനനിഷ്ഠയ്ക്കുള്ള സൗക ര്യവും ധാരാളം ലഭിച്ചു.

വിവാഹത്തിനുശേഷം പതിനഞ്ചു സംവത്സര കാലത്തേയ്ക്കു് മുഹമ്മദു് അധികം സഞ്ചരിക്കാതെ ഈശ്വരചിന്തയിൽ ജീവിതം നയിച്ചു. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിൻെറ രണ്ടു വിശിഷ്ടകൃത്യങ്ങൾ സ്മരണീയ ങ്ങളാണു്. ഖുറെഷികൾ തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന സ്പർദ്ധ നിമിത്തം മക്കാനഗരം മിക്കവാറും അനാഥസ്ഥിതി യിലായിരുന്നു. സ്വജനങ്ങളുടെ സാന്നിദ്ധ്യംമൂലം സ്വദേശികൾക്കു് ഒരു വിധം രക്ഷയുണ്ടായിരുന്നുവെ ങ്കിലും വിദേശീയർക്കു് അവിടെ ഒരു ശരണവു മില്ലാതെയാണു് ഇരുന്നതു്. വിദേശവ്യാപാരികളുടെ സാധനങ്ങളെ കൊള്ളചെയ്യുന്നതും, അവരുടെ സ്ത്രീ കളെയും കുട്ടികളെയുംകൂടി അപഹരിക്കുന്നതും അക്ര മികളുടെ പതിവായിരുന്നു. ഈ അനാഥസ്ഥിതിക്കു് ഒരുപരിഹാരം ഉണ്ടാക്കുവാനായി ഉത്സാഹികളും സമ ർത്ഥന്മാരും ആയ ഏതാനും യുവാക്കന്മാരെ ചേർത്തു് മുഹമ്മദു് ഒരു സംഘം സ്ഥാപിച്ചു ആർക്കെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും ആപത്തു നേരിട്ടതായി അറിവു കിട്ടി യാൽ ആ സംഘക്കാർ ഉടനേ എത്തി അതിനു പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കിവന്നു. അക്രമികൾ അവരെ ഭയപ്പെട്ടു; സജ്ജനങ്ങൾ അവരെ അഭിനന്ദിച്ചു. അമ്പതു കൊല്ലത്തോളം ഈ സംഘം നിലനില്ക്കുകയു ണ്ടായി.

നബിയുടെ മുപ്പത്തഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ കഅബാ ക്ഷേത്രം അഴിച്ചു പണികഴിപ്പിക്കുവാൻ ഖുറൈഷികൾ ഉദ്യമിച്ചു. ക്ഷേത്രംപണിക്ക് വേണ്ടതൊക്കെ തയ്യാറായി. ശിലാസ്ഥാപനകർമ്മം നിർവഹിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ രണ്ടു കക്ഷികൾ ഉണ്ടായി. മുഹമ്മദ് രണ്ടു കക്ഷികളെയും ഇരുഭാഗത്തുമായി പകുത്തുനിർത്തി. തന്റെ തലപ്പാവു നിവർത്തി അവരുടെ മദ്ധ്യേ വിരിച്ച് സ്ഥാപിക്കേണ്ട ശിലയതിന്മേൽ എടുത്തുവച്ചു. ആ വസ്ത്രത്തിന്റെ രണ്ടറ്റത്തുംപിടിച്ച് ശിലയെ എല്ലാവരുംകൂടി പൊക്കി എടുത്ത് കുഴിയിൽ സ്ഥാപിക്കാൻ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. അനർത്ഥകരമായിത്തീരുമായിരുന്ന ആ കലഹം ഇങ്ങനെ ബുദ്ധിപൂർവമായ രീതിയിൽ മുഹമ്മദ് ശമിപ്പിച്ചു. രണ്ടുകൂട്ടരും മുഹമ്മദിന്റെ തീരുമാനത്താൽ സന്തോഷിച്ചു. അന്നുമുതൽ വിശ്വസ്തൻഎന്ന് അർത്ഥമുള്ള 'അൽഅമീൻ' എന്ന സ്ഥാനപ്പേര് ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനു നൽകി.

പാഠം 33

മുഹമ്മദു നബി

(രണ്ടാം ഭാഗം)

മുഹമ്മദിനു നാല്പതു വയസ്സു പ്രായമായി. ഏകാന്തവാസത്തിലും ചിന്തയിലും അദ്ദേഹം പൂർവാധികം തത്പരനായിത്തീർന്നു. മക്കത്തിന്റെ കിഴക്കുഭാഗത്തുള്ള ഹിറാപർവതത്തിലെ ഗുഹയിൽ പലപ്പോഴും ഏകനായും ചിലപ്പോൾ കുടുംബസമേതനായും പോയി ധ്യാനത്തിൽ ഇരിക്കുക അദ്ദേഹത്തിനു പതിവായി

വിജനമായ ഈ ഗുഹയിൽ അദ്ദേഹം പല രാത്രികളും കഴിച്ചു. ചുററുമുള്ള വൃക്ഷങ്ങളും നിർജ്ജീവങ്ങളായ പാറകളും കല്ലുകളും ഈശ്വരന്റെ ചൈതന്യത്തെക്കുറിച്ച് തന്നോടു സംസാരിക്കുന്നതുപോലെ ഇങ്ങനെയുള്ള അവസരങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നുമായിരുന്നു. നിശ്ശബ്ദമായ നിശകളിലും പ്രശാന്തമായ പ്രഭാതങ്ങളിലും മന്ദവായുവിന്റെ നിശ്വാസംപോലെ ഒരു ശബ്ദം എന്തോ തന്നോടു് ആജ്ഞാപിക്കുന്നതായി മുഹമ്മദു് കേട്ടുതുടങ്ങി. ആദ്യം അവ്യക്തമായിരുന്ന ശബ്ദം ക്രമേണ വ്യക്തമായിത്തീർന്നു.

ഒരു ദിവസം മുഹമ്മദ് ഹീറായിലെ ഗുഹയ്ക്കകത്തു് ധ്യാനനിഷ്ഠയിൽ മുഴുകിയിരിക്കുമ്പോൾ സമുദ്രഗർജ്ജനംപോലെ ശബ്ദം കേട്ടു. 'ഉദ്ഘോഷിക്ക' എന്നുള്ള ആ ശബ്ദം മൂന്നുതവണ കേട്ടപ്പോൾ 'എന്തു പറഞ്ഞു ഞാൻ ഉദ്ഘോഷിക്കേണ്ടു' എന്നു് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. 'ഈശ്വരനാമത്തിൽ ഉദ്ഘോഷിക്ക' എന്നു മറുപടി ലഭിച്ചു. മുഹമ്മദു് സമാധിയിൽനിന്നു് ഉണർന്നു് പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി ബദ്ധപ്പെട്ടു വീട്ടിലേയ്ക്കു നടന്നു. ഉണ്ടായ സംഭവങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹം ഖദീജയോടു വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞു. വിവരം മുഴുവനും ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടശേഷം ആ സ്ത്രീരത്നം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:— "പ്രിയതമ, ആനന്ദിക്കൂ. എന്റെ പ്രാണനാഥനെ ദൈവം ഈ ജനങ്ങളുടെ പ്രവാചകനായി നിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു." ഖദീജാമുഖേന ഈ വിവരം അറിഞ്ഞു് ആ മഹതിയുടെ ഒരു സഹോദരനും വൃദ്ധനും വിദ്വാനും ആയിരുന്ന വറഖാ ഈ അഭിപ്രായംതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചു. താൻ ഒരു പ്രവാചകൻതന്നെയാണെന്നു് മുഹമ്മദിനു ബോദ്ധ്യംവന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു് 'നബിത്വം' ലഭിച്ചു.

ഈ വിശ്വാസത്തോടുകൂടി മുഹമ്മദ് ഇസ്ലാം മതത്തെ പ്രഖ്യാപനംചെയ്തു. 'ദൈവം ഏകനാകുന്നു; മുഹമ്മദ് ദൈവത്തിൻെറ പ്രവാചകനാകുന്നു' എന്നുള്ളതാണു് ഇസ്ലാംമതത്തിൻെറ മുഖ്യമായ സിദ്ധാന്തം. ആദ്യം മുഹമ്മദിൻെറ ഭാര്യതന്നെയാണു് ഈ മതം സ്വീകരിച്ചതു്. പിന്നീടു് അബുതാലിബിൻെറ പുത്രൻ ആലിയും, അബൂബേക്കരും നബിയുടെ അനുയായികളായി. ഇങ്ങനെ ഏതാനംപേർ തന്നോടു ചേർന്നുവെന്നു കണ്ടു് മുഹമ്മദ് പരസ്യമായും പ്രസംഗിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ദൈവത്തിൻെറ മഹിമയെയും ഏകത്വത്തെയുംപററി എത്രയും വ്യക്തമായും ശക്തിയായും അദ്ദേഹം പ്രബോധനംചെയ്തു. ആത്മവിശ്വാസത്തോടും വാഗ്മിത്വത്തോടുംകൂടിയുള്ള മുഹമ്മദിൻെറ പ്രസംഗങ്ങൾ എല്ലാവരും ശ്രദ്ധയോടെ കേട്ടു. എന്നാൽ അറബികളുടെ ബഹുദൈവവിശ്വാസത്തെയും, മൃഗബലി മുതലായ ക്രൂരകർമ്മങ്ങളെയും, ദുരാചാരങ്ങളെയും കുറിച്ചു് മുഹമ്മദ് ആക്ഷേപിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ ചിലർ തർക്കിക്കാനും മററു ചിലർ എതിർക്കാനും തുടങ്ങി. പക്ഷെ അബൂബേക്കർ, ഉസ്മാൻ മുതലായ ചില പ്രമാണികൾ ഇസ്ലാംമതത്തിൽചേർന്നു എന്നു കണ്ടപ്പോൾ സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു് ആ മതത്തോടു പ്രതിപത്തിയും ബഹുമാനവും വർദ്ധിച്ചു. മനുഷ്യരെല്ലാം തുല്യരും സഹോദരന്മാരുമാണെന്നുള്ള മുഹമ്മദിൻെറ സിദ്ധാന്തം സാമാന്യജനങ്ങളെ ആകർഷിച്ചു.

ഈ മതത്തിനു പ്രചാരം വർദ്ധിച്ചുവന്നതുകണ്ടു് ഖുറൈഷികൾ പരിഭ്രമിച്ചു. വിഗ്രഹാരാധനയിൽ വിശ്വാസം കുറഞ്ഞാൽ കഅബാ ക്ഷേത്രത്തിലേയ്ക്കുള്ള വരവും അസ്തമിക്കും. ഖുറൈഷികളുടെ പ്രഭുത്വം

ആ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ പ്രതാപത്തെ ആശ്രയിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഖുറൈഷികൾ ഇസ്ലാംമതത്തിന്റെ പ്രചാരത്തെ നശിപ്പിക്കാൻ ഉദ്യമിച്ചു. അവർ മുഹമ്മദ് ഭ്രാന്തനാണെന്നും മതദ്വേഷിയാണെന്നും പറഞ്ഞു ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ അദ്ദേഹത്തെപ്പററി അതൃപ്തി ഉണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അതു ഫലിക്കുന്നില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ അവർ പരസ്യമായി അദ്ദേഹത്തെ പരിഹസിക്കാനും അദ്ദേഹം പ്രസംഗം ചെയ്യുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ചെന്നു കുഴപ്പങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാനും തുടങ്ങി. വികൃതികളായ ചിലർ അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ചെന്നു് അദ്ദേഹത്തെ മണ്ണലും ചരലും വാരി എറിഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഞ്ചാരമാർഗ്ഗങ്ങളിലും ധ്യാനസ്ഥലങ്ങളിലും മുള്ളു നിരത്തി. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും ഫലമുണ്ടായില്ല. ഇസ്ലാംമതത്തിന്റെ പ്രചാരം നാൾക്കുനാൾ വർദ്ധിച്ചുവന്നതേയുള്ളു.

മക്കത്തിന്റെ അധിപനും കഅബായിലെ വൈദികാധ്യക്ഷനുമായിരുന്ന അബുതാലിബ് നബിയുടെ പ്രസ്ഥാനത്തെ നിരോധിക്കുമെന്നു് ഖുറൈഷികൾ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം മൗനം ദീക്ഷിച്ചതു കണ്ടു് അവർ സംഘംചേർന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു് നബിയെ നിരോധിക്കണമെന്നും അല്ലാത്തപക്ഷം അദ്ദേഹംകൂടി ഇസ്ലാമിൽ ചേർന്നു കൊള്ളണമെന്നും പറഞ്ഞു. അവരുടെ ആഗ്രഹ പ്രകാരമൊന്നും അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിക്കാതിരുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അവർക്കു് ക്ഷോഭംവർദ്ധിച്ചു. ഇസ്ലാമിൽ ചേർന്നവരായ തങ്ങളുടെ കുടുംബാംഗങ്ങളെയും ആശ്രിതന്മാരെയും തിരിയെ അവരുടെ പഴയ മതത്തിലേയ്ക്കു വരുത്താൻ അവർ നിർബന്ധിച്ചുതുടങ്ങി ചിലരെ

അവർ പിടിച്ചു ബന്ധനത്തിലിട്ടു. മററു ചിലരെ പട്ടിണിയിട്ടു കഷ്ടപ്പെടുത്തി. വേറെ ചിലരെ അടിച്ചു തോലുരിച്ചു. അറേബിയാ മണൽക്കാട്ടിലെ ഉരുകുന്ന മണലിൽ ചിലരെ കൊണ്ടുചെന്നു കിടത്തി മുതുകിൽ ഭാരവും കേററിവച്ചു. ഒന്നുകിൽ അവരുടെ പഴയ വിശ്വാസത്തിലേയ്ക്കു തിരിയെ വരാമെന്നു ശപഥം ചെയ്യുക, അല്ലെങ്കിൽ മരിക്കുക; രണ്ടിലൊന്നേ അവർക്കു ഗതിയുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഇങ്ങനെയുള്ള നിഷ്ഠുരമർദ്ദനംകൊണ്ടു വളരെപ്പേർക്കു പ്രാണഹാനി സംഭവിച്ചിട്ടും ഖുറൈഷികൾ ആശിച്ച ഫലം ഉണ്ടായില്ല.

മുഹമ്മദിനെ കൈക്കൂലി കൊടുത്തും മററും സ്വാധീനപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമങ്ങളും വിഫലമെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഖുറൈഷികൾ പരസ്യമായിട്ടുതന്നെ ഇസ്ലാംമതക്കാരെ നശിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഉദ്യമങ്ങൾ തുടങ്ങി. അവരുമായി യാതൊരു ഇടപാടുകളും ചെയ്തുപോകരുതെന്നു അറബികളോടു ചട്ടംകെട്ടി. വേറെ ഗതിയില്ലെന്നു കണ്ടു നബിയും അനുചരന്മാരും മക്കത്തിൻെറ കിഴക്കുഭാഗത്തു അബൂതലിബിൻെറ വകയായുണ്ടായിരുന്ന ഷീബ എന്ന സ്ഥലത്തു അഭയം പ്രാപിച്ചു. ആ സ്ഥലം പർവതങ്ങളാൽ ചുററപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ടു മുസ്ലീങ്ങൾ ശത്രുബാധ കൂടാതെ മൂന്നു സംവത്സരം അവിടെ താമസിച്ചു. ഒരു സൈന്യം വളഞ്ഞ കോട്ടയിലെന്നപോലെയായിരുന്നു അവരുടെ അവിടത്തെ താമസം. അവർ സംഭരിച്ചിരുന്ന ആഹാരസാധനങ്ങൾ തീർന്നപ്പോൾ വിശന്നു കരയുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ നിലവിളികൾ ശത്രുക്കൾക്കു കേൾക്കാമായിരുന്നു. ഖുറൈഷികളുടെ ക്രൗര്യം അവരിൽ ചിലർക്കുതന്നെ ലജ്ജാവഹമായിത്തോന്നി. ഹിഷാം എന്നൊരാളുടെ ശ്രമത്താൽ ഒരു സന്ധി ഉണ്ടായി.

നബി ഷീബയിൽ അഭയംപ്രാപിച്ചിരുന്നകാലത്തു് ഇസ്ലാംമതത്തിന്നു പ്രചരണം ഒന്നും ഉണ്ടായില്ല. അദ്ദേഹം അവിടെ നിന്നു സ്വതന്ത്രനായതിന്റെ പിറെറക്കൊല്ലം അദ്ദേഹത്തിന്നു് ഒരു ദുഃഖാചരണസംവത്സരമായിരുന്നു. മുഹമ്മദിന്റെ രക്ഷാകർത്തൃത്വം വഹിച്ചിരുന്ന അബുതാലിബും പ്രിയതമയായിരുന്ന ഖദിജയും ആ കൊല്ലം പരലോകപ്രാപ്തരായി. ദുഃഖാചരണം കഴിഞ്ഞശേഷം ഖുറൈഷികൾക്കു സൽബുദ്ധിയുണ്ടാക്കുവാനുള്ള ശ്രമം നിഷ്ഫലമെന്നുകണ്ടു് മുഹമ്മദു് മക്കാ വിട്ടു് മററു സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇസ്ലാംമതപ്രചരണത്തിന്നുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചുതുടങ്ങി. ഒരുദിവസം അദ്ദേഹം തന്റെ മാതാമഹിയുടെ സ്വദേശമായിരുന്ന യത്രിബിൽനിന്നു മക്കത്തു വന്നിരുന്ന ആറാളുകളെ കണ്ടുമുട്ടി. ഇസ്ലാംമതതത്വങ്ങളെ നബി അവരെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുകയും അവർ ആറുപേരും ആ മതം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. പിറെറക്കൊല്ലം അവരുടെ ശ്രമത്തിൽ യത്രിബുകാരായ എഴുപത്തഞ്ചുപേർ മക്കത്തുവന്നു് മുഹമ്മദിനെ കണ്ടു. അവരെല്ലാവരും ഇസ്ലാംമതം സ്വീകരിച്ചു എന്നു മാത്രമല്ല ഏതു് ആപത്തിലും മുഹമ്മദിനെ സഹായിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈപിടിച്ചു കരാർ ചെയ്കയും ഉണ്ടായി. യത്രിബുകാരും നബിയും തമ്മിലുണ്ടായ ഈ കരാറിന്റെ വിവരം ചാരന്മാർമുഖേന ഖുറൈഷികൾക്കു് അറിവുകിട്ടി. ഏതു വിധവും മുസ്ലീങ്ങളെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യണമെന്നും അവർ തീർച്ചയാക്കി. അവരുടെ ക്രൂരതയ്ക്കു് ഇരയായിത്തീരരുതെന്നു കരുതി മക്കത്തുകാരായ നൂറിൽപ്പരം മുസ്ലീംകുടുംബക്കാരെ മുഹമ്മദു് യത്രിബിലേയ്ക്കു് അയച്ചു. അലിയോടും അബൂബേക്കറോടും ഒരുമിച്ചു് മുഹമ്മദു് പിന്നെയും മക്കത്തുതന്നെ താമസിച്ചു.

മുഹമ്മദ് പക്ഷെ ഓടിപ്പോയേയ്ക്കുമെന്നും അതിന്നു മുമ്പായി അദ്ദേഹത്തെ വധിക്കണമെന്നും ഖുറെഷികൾ സംഘംകൂടി തീർച്ചയാക്കി. എന്നാൽ പ്രതികാരം ഭയപ്പെട്ടു് വധകൃത്യത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കുവാൻ ഒററയ്ക്കു് ആരും മുതിർന്നില്ല. ഈ ദുർഘടം ഒഴിക്കുവാൻ എല്ലാം ശാഖക്കാരിൽനിന്നും കുറേപ്പേരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു് ഒരു സംഘം ഏർപ്പെടുത്തി. അവർ മുഹമ്മദിനെ വളഞ്ഞു് ഒരേ സമയത്തു് തന്നെ അവരുടെ ഖഡ്ഗങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരത്തിൽ കുത്തിയിറക്കി വധിക്കണമെന്നു് വ്യവസ്ഥ ചെയ്തു.

അന്നുരാത്രിതന്നെ ആ സംഘം നബിയുടെ ഭവനം വളഞ്ഞു. പച്ചപ്പുതപ്പും പുതച്ചു് മുറിക്കകത്തു കിടന്നു് ഉറങ്ങിയ മുഹമ്മദിനെ ഒരു ദ്വാരത്തിൽകൂടി അവർ നോക്കി അറിഞ്ഞു. വാതിൽതുറന്നു് അദ്ദേഹം വെളിയിലേയ്ക്കു ഇറങ്ങുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ വളയണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് അവർ വാതിൽക്കൽ കാവൽ ഉറപ്പിച്ചു. ഈ ഘാതകന്മാരുടെ ഉദ്യമം എങ്ങനേയോ നബി മനസ്സിലാക്കി. തന്റെ സ്ഥാനത്തു താൻ കിടന്നപോലെ കിടന്നുകൊള്ളാമെന്നു വിശ്വസ്തനായ അലി ഏററു. നബി മറെറാരു വാതായനത്തിൽകൂടി വെളിയിൽ ചാടി. അവിടെനിന്നു നേരെ അദ്ദേഹം അബൂബേക്കരുടെ ഭവനത്തിലേയ്ക്കു പോയി. അവർ രണ്ടുപേരും അന്നു രാത്രിതന്നെ മക്കത്തുനിന്നും പുറപ്പെട്ടു. ഏതാനും ദിവസം അവർ മക്കത്തിന്റെ തെക്കുഭാഗത്തുള്ള മലയുടെ ഒരു ഗുഹയിൽ ഒളിച്ചുതാമസിച്ചു. അനന്തരം അവർ രാത്രി യത്രിബിലേയ്ക്കു ഓടിപ്പോയി. ശത്രുക്കൾ അവരെ പിന്തുടർന്നു. അശ്വാരൂഢന്മാരായ ചിലർ ഖഡ്ഗപാണികളായി അതി

വേഗത്തിൽ പിന്തുടർന്നു സമീപിക്കുന്നതു കണ്ടു 'നാം രണ്ടുപേരേ ഉള്ളല്ലോ' എന്നു വയോധികനായ അബൂബേക്കർ ഭയപരവശനായി പറഞ്ഞു. 'അല്ല നാം മൂന്നുപേരുണ്ടു്. സർവശക്തനായ ദൈവം നമ്മുടെ കൂടെയാകുന്നു,' എന്നു പറഞ്ഞു് മുഹമ്മദുനബി അദ്ദേഹത്തെ ധൈര്യപ്പെടുത്തി. മൂന്നു ദിവസത്തെ അതിസാഹസമായ യാത്രയ്ക്കുശേഷം അവർ യത്രിബിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. മക്കത്തുനിന്നും യത്രിബിലേയ്ക്കുള്ള നബിയുടെ ഈ പലായനത്തിനു 'ഹിജറത്തു്' എന്നാണു പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. അതിന്റെ സ്മാരകമായി ഏർപ്പെടുത്തിയ മുഹമ്മദീയാബ്ദത്തിനു 'ഹിജറ' എന്നു പേരു് ഉണ്ടായി. ക്രിസ്ത്വബ്ദം 602 ജൂലായി മാസത്തിൽ ഈ അബ്ദം ആരംഭിച്ചു

യത്രിബിൽ എത്തിയശേഷം നബി ജീവിതകാലം മുഴുവൻ അവിടെത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. നബിയുടെ അവിടത്തെ സ്ഥിരവാസം നിമിത്തം 'നബിയുടെ നഗരം' എന്നു് അർത്ഥമായ 'മെദിനത്തു് അൽനബി' അല്ലെങ്കിൽ 'മെദിനം' എന്ന പേരു് യത്രിബിനു ലഭിച്ചു. മെദിനത്തിൽ നബി പത്തു സംവത്സരക്കാലം താമസിച്ചു. ഈ ചുരുങ്ങിയ കാലംകൊണ്ടു് ഇസ്ലാം മതത്തിനുണ്ടായ പ്രചാരം അത്ഭുതകരമായിരുന്നു. ഖുറൈഷികൾ അവിടെയും അദ്ദേഹത്തെ സ്വൈരമായി വസിക്കാൻ സമ്മതിച്ചില്ല. അവർ തുടരെത്തുടരെ ചെയ്ത ആക്രമണത്തെ തടുക്കുന്നതിനു നേരിട്ട പ്രയാസങ്ങൾ നിമിത്തം മുസ്ലീങ്ങൾ സ്വരക്ഷയ്ക്കായ് യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനു നിർബന്ധിതരായി. ഖുറൈഷികളോടു മാത്രമല്ല, യഹൂദന്മാർ, ക്രിസ്ത്യാനികൾ മുതലായവരോടും ഈ പത്തു വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ മുസ്ലീങ്ങൾക്കു സ്വയം രക്ഷാർത്ഥം പല യുദ്ധങ്ങൾ ചെയ്യേ

ണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ യുദ്ധങ്ങളിലെല്ലാം ജയം മിക്കവാറും മുസ്ലീങ്ങൾക്ക തന്നെയായിരുന്നു. ഇസ്ലാംമതം അറേബിയാ രാജ്യം മുഴുവൻ പ്രചരിച്ചു. സമീപരാജ്യങ്ങളിലും അതിൻെറ പ്രചാരം ആരംഭിച്ചു. ഈ പത്തു സംവത്സരത്തിനുള്ളിൽ മൂന്നു തവണ നബി മക്കത്തേയ്ക്കു പോവുകയുണ്ടായി. ആദ്യത്തെ രണ്ടുതവണയും തീർത്ഥയാത്രയായിട്ടാണു് അദ്ദേഹം അവിടെ പോയതു്. മൂന്നാമത്തെ തവണ മക്കം അദ്ദേഹത്തിനു് അനായാസേന സ്വാധീനപ്പെടുകയും ചെയ്തു. തൻെറ മതം ബലപ്പെട്ടുകണ്ടതിനാലുള്ള കൃതാർത്ഥതയോടുകൂടി നബി ക്രിസ്ത്വബ്ദം 632 ജൂൺ 8-ാംനു- തിങ്കളാഴ്ച മദ്ധ്യാഹ്നത്തിൽ മെദിനത്തുവച്ചു് ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു.

പാഠം 34

നിയമപാലനം

രാവിലെ സ്കൂളിൽ മണിയടിക്കാറായി. ഹെഡ്മാസ്റ്ററുടെ മുമ്പിൽ വാസുവും ആലിക്കുഞ്ഞും രണ്ടു് ആവലാതികൾ ബോധിപ്പിച്ചു നിൽക്കുകയാണു്. തലേ ദിവസത്തെ ഫുട്ബോൾകളിയിൽവച്ചു് ഉദ്ഭവിച്ചവയാണു് ആവലാതികൾ. ആലിക്കുഞ്ഞു് വലത്തേ കാലുകൊണ്ടു പന്തു ചവിട്ടടിയിൽപ്പിടിച്ചു തട്ടുവാൻ ഒരുങ്ങിനിൽക്കുമ്പോൾ അന്തോണി എന്നു പേരായ മറെറാരു കുട്ടി ആലിക്കുഞ്ഞിൻെറ ഇടത്തേ കാലിൽ സ്വന്തം കാലുകൊണ്ടൊരു അടിയടിച്ചു. ആലിക്കുഞ്ഞു മറിഞ്ഞുവീഴുകയും ചെയ്തു. അന്തോണിയുടെ പേരിലാണു് അവൻെറ ആക്ഷേപം. വാസുവിൻെറ ആവലാതി അല്പംപോലെയല്ല

പന്തടിച്ചുകൊണ്ടുപോയപ്പോൾ ശങ്കരൻകുട്ടി ഓടി വന്നു് കാലിൽനിന്നു പന്തു തട്ടിയെടുത്തുകൊണ്ടു പോയി. അതിനിടയിൽ ശങ്കരൻകുട്ടിയുടെ കാൽ ച്ചവിട്ടേററു വാസു വീണു. അതിന്നു ശങ്കരൻകുട്ടിയെ കുററപ്പെടുത്തിയുംകൊണ്ടാണു് വാസുവിൻെറ നില. ഹെഡ്മാസ്റ്റർ ഉടനെ അന്തോണിയെയും ശങ്കരൻ കുട്ടിയെയും കളിയിൽ പങ്കെടുത്ത വേറെ ചിലരെയും വിളിച്ചുവരുത്തി തലേനാൾ നടന്ന സംഭവത്തിൻെറ വിവരങ്ങൾ ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം എല്ലാവരുടെയും മുമ്പിൽവച്ചു് തീർപ്പു കല്പിച്ചു:—

"ആലിക്കുഞ്ഞു് പന്തു പിടിച്ചുനിന്നതു തെററല്ല. അടിക്കുമ്പോഴേയ്ക്കും അന്തോണി അവനെ തട്ടിമറിച്ചിട്ടതു കരുതിക്കൂട്ടിയാണെന്നുവേണം വിചാരിക്കുവാൻ. ആലിക്കുഞ്ഞിൻെറ കാൽ മടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. അവന്നു നേരെ നടക്കുവാൻ വയ്യ. അന്തോണിയെ ഏതായാലും രണ്ടു ദിവസത്തേയ്ക്കു് കളിയിൽനിന്നു പിരിക്കാനാണു് ഞാൻ നിശ്ചയിക്കുന്നതു്. ശങ്കരൻ കുട്ടി മനഃപൂർവം ഒന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല. അറിയാതെ കാൽതട്ടി വാസു വീണതാണു്. മേലിൽ ശങ്കരൻ കുട്ടി പന്തെടുക്കുമ്പോൾ സൂക്ഷിക്കണം."

വന്നുകൂടിയ കുട്ടികളെല്ലാം അവരവരുടെ ക്ലാസ്സുകളിലേയ്ക്കു പോകുന്നു. "അന്തോണിക്കു അങ്ങനെ വേണം; അവന്നു് എപ്പോഴുമുള്ളതാണു് ഈ കുറുമ്പു്" ഇങ്ങനെ തമ്മിൽ പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണു് അവരിൽ ചിലർ പോകുന്നതു്.

ഇതുപോലെ ചില സംഭവങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കും സ്കൂളിൽവച്ചു് അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാവും. കുട്ടികൾ

പരസ്പരം പെരുമാറുമ്പോൾ മനഃപൂർവം മററുള്ളവരെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതു തെററാണെന്നല്ലേ ആ ഹെഡ്മാസ്റ്റർ പിടിച്ച വിധിയിൽനിന്നു മനസ്സിലാകുന്നതു്? നമ്മോടു് ഇടപെടുന്നവർ ആരായാലും അവരോടു് സഹോദരബുദ്ധിയോടുകൂടി പെരുമാറുന്നതാണു് നമ്മുടെ ധർമ്മം. അതിനുപകരം അവരെ മനഃപൂർവം വേദനിപ്പിക്കുന്നതു ശിക്ഷാർഹമാണു്. സ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്ന കുട്ടികൾ പലതരക്കാരായാലും അവർ ഒന്നിച്ചുള്ള പെരുമാററത്തിൽ ഈ മാതിരി തെററുകൾ കണ്ടാൽ അവയുടെ ഗുരുലഘുത്വം നോക്കി ശാസിക്കയോ, ശിക്ഷിക്കയോ ചെയ്യുവാൻ ഹെഡ്മാസ്റ്റർക്കു് ചില നിയമങ്ങളുമുണ്ടു്. സ്കൂളിൽ പലതരക്കാരായ കുട്ടികളുള്ളതുപോലെ ഈ രാജ്യത്തിനകത്തു് പല പ്രായക്കാരും പല തൊഴിൽക്കാരുമായി എത്രയോ മനുഷ്യരുണ്ടു്. അവർക്കു തമ്മിൽ ഇടപഴകേണ്ട അവസരങ്ങൾ അഞ്ചോ പത്തോ അല്ല, അനവധിയാണു്. മര്യാദകേടുകൾ അവർക്കിടയിലുമുണ്ടാകാം. അവയുടെ ഗുരുലഘുത്വം നോക്കി ശിക്ഷിക്കുവാൻ ചുമതലപ്പെട്ടവർ വേണമെന്നു തോന്നുന്നില്ലേ? സർക്കാരിൽനിന്നു് മജിസ്ട്രേട്ടിനേയും ജഡ്ജിയേയും ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു് ആ ചുമതല വഹിക്കുവാനാണു്. അടിപിടിയോ അതുപോലുള്ള അക്രമങ്ങളോ ഉണ്ടായാൽ ആവലാതിയുള്ളവർ വിവരം ഉടനെ പോലീസ്സ്റ്റേഷനിൽ അറിയിക്കും. പോലീസുകാർ വന്നു വേണ്ട അന്വേഷണം നടത്തി കേസ്സ് മജിസ്ട്രേട്ടിൻെറ വിചാരണയ്ക്കു് സമർപ്പിക്കും. അദ്ദേഹമാണു് ശാസിക്കുന്നതും ശിക്ഷിക്കുന്നതുമെല്ലാം. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിൽ മജിസ്ട്രേട്ടിനു വഴി കാണിക്കുവാൻ സർക്കാരിൽനിന്നു നിയമങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തി

യിട്ടുണ്ട്. രാജ്യത്തുള്ള ആളുകൾക്ക് അന്യോന്യം ഉപദ്രവമില്ലാതെ ജീവിക്കുവാൻ ഏതെല്ലാം മുൻകരുതലുകൾ ആവശ്യമാണോ അവയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ളവയായിരിക്കും നിയമങ്ങൾ.

മനുഷ്യന് സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടാകേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്. എന്നാൽ ലോകത്തിൽ താൻ മാത്രമേ ഉള്ളു എന്ന വിചാരത്തോടുകൂടി ഓരോ മനുഷ്യനും പെരുമാറുന്നതു സ്വാതന്ത്ര്യമല്ല, താന്തോന്നിത്തരമാണ്. വേറെയും മനുഷ്യരുള്ള ലോകത്തിലാണ് നമ്മളെല്ലാം ജീവിക്കുന്നതെന്ന് നമുക്ക് എപ്പോഴും ഓർമ്മവേണം. ഒരുത്തന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം മറെറാരുത്തന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു പ്രതിബന്ധമാകരുത്. ഇതിനുവേണ്ടിയാണ് നിയമങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. ധനവാനും ദരിദ്രനും, പണ്ഡിതനും പാമരനും ഒന്നുപോലെ നിയമങ്ങൾക്കു വഴങ്ങേണ്ടതാണ്. ദേഹബലംകൊണ്ടോ ധനശക്തികൊണ്ടോ മററുള്ളവന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഹനിക്കുന്നവരെ നിയമങ്ങൾകൊണ്ട് അടക്കിനിർത്താൻ എല്ലാവരും ഉത്സാഹിക്കേണ്ടതാണ്.

COVER PRINTED BY
THE S. G. P. AT THE GOVERNMENT CENTRAL PRESS,
TRIVANDRUM,
1956.